

Chạm vào tương lai

Jay Asher

Tác giả có sách bán chạy nhất
trên New York Times

Carolyn Mackler

Tác giả giành giải thưởng Honor và
The Earth My Butt and other Big
Round Things

Công ty cổ phần
sách Văn Việt

vh

Nhà xuất bản
Văn Học

CHẠM VÀO TƯƠNG LAI

Tác giả: **Jay Asher**

Thể loại: **Văn học Teen**

Nhà xuất bản: **NXB Văn Học**

Ebook: **Cuibap**

Nguồn text: **Waka - 21/11/2017**

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

EMMA

Hôm nay chưa thể chia tay với Graham được dù đã bảo với tụi bạn là lần tới gặp mình sẽ làm. Thay vào đó, mình trốn tịt trong phòng ngủ, cài đặt chương trình cho chiếc máy tính mới trong khi cậu ta chơi ném đĩa ở công viên bên kia đường.

Bố vừa chuyển đến cho mình chiếc máy tính này làm quà chuộc lỗi lần nữa. Mới tuần vừa rồi bố trao tận tay mình chùm chìa khóa chiếc Honda cũ trước khi cùng dì chuyển từ trung tâm Pennsylvania đến Floria để bắt đầu cuộc sống mới. Hai người vừa sinh con đầu lòng, và thế là mình nhận được chiếc máy tính đời Window 95 kèm theo một màn hình màu.

Mình đang mãi thử nhiều kiểu màn hình chờ khác nhau thì có tiếng chuông. Mình để mẹ ra mở cửa vì vẫn chưa quyết định được nên chọn kiểu tường gạch hay ống nước. Mong sao không phải là Graham. “Emma!” Mẹ gọi lớn. “Josh tìm con đây.”

Thật bất ngờ. Josh Templeton, cậu bạn nhà sát bên; lúc bé hai đứa vẫn thường chạy qua chạy lại giữa hai nhà. Hai đứa cắm trại ngoài sân sau, xây pháo đài, và sáng Chủ Nhật nào cậu ấy cũng bê tô ngũ cốc sang xem hoạt hình trên trường kỉ nhà mình. Thậm chí hai đứa vẫn làm như vậy khi học trung học. Thế rồi, từ tháng Mười một năm ngoái, mọi thứ bỗng dung thay đổi. Hai đứa vẫn đi ăn trưa cùng nhóm bạn, nhưng cậu không hề lộ mặt đến nhà mình lấy một lần trong suốt sáu tháng qua.

Mình chọn tường gạch làm màn hình chờ rồi chạy xuống lầu. Josh đang đứng ở ngoài hiên, gõ gõ mũi giày thể thao mòn xơ vào khung cửa. Cậu học sau mình một lớp, hiện là học sinh lớp mười một. Tóc cậu vẫn hoe hoe mềm mại, nụ cười vẫn bền lền như trước, chỉ cao hơn độ năm phân.

Mình thấy mẹ cho xe chạy lui ra khỏi lối đi vào nhà. Mẹ nhăn còi và vẫy vẫy tay trước khi cua ra đường.

“Mẹ cậu bảo suốt ngày không thấy cậu ra khỏi phòng,” Josh lên tiếng.

“Tớ đang cài đặt chiếc máy tính mới,” mình giải thích, tránh chuyện về Graham. “Cũng được lắm.”

“Nếu dì cậu sinh thêm em bé nữa,” cậu nói, “thì cậu sẽ đòi bố mua điện thoại di động chứ gì.”

“Chứ sao.”

Trước tháng Mười một năm ngoái, Josh và mình không bao giờ đứng lóng ngóng trước cửa thế này. Mẹ sẽ bảo cậu ấy vào nhà và cậu ấy tót lên phòng mình ngay.

“Mẹ tớ bảo tớ mang cái này đến cậu dùng thử.” Cậu nói, giơ lên một chiếc CD-ROM. “America Online[1] sẽ miễn phí cho cậu một trăm giờ nếu cậu đăng nhập. Tớ nhận được tuần trước qua đường bưu điện.”

[1] Công ty cung cấp dịch vụ Internet toàn cầu có trụ sở tại Hoa Kỳ. Công ty này thuộc quản lý của tập đoàn Time Warner.

Kellan, cô bạn trong nhóm, gần đây cũng thường lên AOL. Nó rú lên mỗi khi có tin nhắn. Rồi bỏ hàng giờ bên bàn phím chat với người thậm chí chưa đến trường trung học Lake Forest lần nào.

“Thế nhà cậu không cần à?” Mình hỏi.

Josh lắc đầu. “Bố mẹ tớ không muốn tớ sử dụng Internet. Họ bảo chuyện đó lãng phí thời gian, còn mẹ tớ thì nghĩ chatroom chỉ toàn lũ hư đốn.”

Mình bật cười. “Vậy mà mẹ cậu muốn tớ dùng nó?” Josh nhún vai. “Tớ nói với mẹ cậu về chuyện đó, và mẹ cậu bảo cho phép cậu dùng miễn là mẹ cậu và dượng Martin cũng có địa chỉ email.”

Mình vẫn chưa quen được cái tên Martin. Mẹ cưới dượng hè vừa rồi, mẹ bảo mẹ đã tìm được tình yêu đích thực. Nhưng mẹ cũng đã từng nói thế về dượng Eric, vậy mà họ chỉ sống với nhau được hai năm.

Mình lấy chiếc CD-ROM từ tay Josh, cậu ấy cho hai tay vào túi quần đằng sau.

“Nghe nói tải xuống cũng mất khá lâu đấy,” cậu nói. “Mẹ tớ có nói bà đi bao lâu không?” Mình hỏi.

“Có lẽ giờ là lúc thích hợp để cho máy điện thoại treo rồi.”

“Nghe nói mẹ đón dượng Martin rồi hai người đi Pittsburgh tìm mua bồn

rửa mặt hay sao đó.”

Mình chưa hề gắn bó với người cha dượng trước, nhưng ít ra dượng Eric đã không phá nát ngôi nhà. Thay vào đó, dượng chỉ muốn mẹ nuôi vệt đuôi dài, và thế là những năm trung học cơ sở của mình tràn ngập tiếng chim chóc. Còn dượng Martin thì cố thuyết phục mẹ tân trang ngôi nhà, khiến không khí toàn mùn cưa và mùi sơn. Hai người vừa làm xong nhà bếp và mấy tấm thảm, giờ đang tấn công xuống nhà tắm tầng dưới.

“Nếu cậu muốn,” mình nói, cái chính là để phá tan sự im lặng, “cậu có thể đến nhà tớ và thử vào AOL xem.”

Josh gạt chỗ tóc che ngang mắt: “Tyson bảo hay cực. Nó còn cảnh báo cuộc sống của mình có thể thay đổi đấy.”

“Ừ, nhưng cậu ấy cũng từng nghĩ tập nào trong chuỗi phim Friends trên truyền hình cũng khiến cuộc sống thay đổi.”

Josh mỉm cười rồi quay lưng ra về. Cậu ấy cao hơn cái chuông gió dượng Martin treo ở hiên trước. Mình không thể tin nổi Josh đã cao gần một mét tám. Đôi lúc đứng xa mình hầu như không nhận ra cậu ấy nữa.

* * *

Mình cho chiếc CD-ROM vào ổ đĩa và nghe thấy tiếng nó chạy rì rì. Mình nhấp chuột vào màn hình hướng dẫn rồi chọn Enter để bắt đầu tải. Thanh trạng thái trên màn hình hiển thị thời gian tải về là chín mươi bảy phút. Mình đưa mắt ra ngoài cửa sổ, muốn được hít thở khí trời của một buổi chiều tháng Năm. Sau những ngày đông đầy gió, rồi kéo theo mấy tháng mưa xuân lạnh lẽo, cuối cùng mùa hè cũng đến.

Ngày mai có buổi thi đấu điền kinh nhưng đã ba ngày rồi mình không chạy nhảy gì cả. Mình biết thật là ngốc khi cứ lo ngay ngáy chuyện sẽ chạm mặt Graham. Công viên Wagner rộng thế cơ mà. Nó trải dài từ trung tâm thành phố đến tận khu dân cư mới. Graham có thể đang chơi ném đĩa bất kì chỗ nào. Nhưng nếu trông thấy mình, thế nào cậu ta cũng quàng chặt vai mình rồi lôi mình đến chỗ nào đó để làm một cú “hôn sâu” cho mà xem. Ở buổi dạ hội cuối tuần trước, cậu ta cũng đã làm thế rồi. Thậm chí mình đã bỏ lỡ mất cả buổi nhảy Macarena[2] với Kellan và tụi bạn.

[2] Điệu nhảy Disco mười tám bước, nhảy tập thể trong các buổi tiệc.

Mình cân nhắc liệu có nên cho dừng tải để gọi đến nhà Graham xem cậu ta có nhà hay không. Nếu cậu ta trả lời, mình sẽ dập máy. Nhưng Kellan bảo có dịch vụ mới cho phép hiển thị số người gọi trên máy. Không, mình lớn rồi mà. Mình không thể cứ trốn trong phòng mãi được. Nếu thấy Graham ở công viên, mình sẽ chỉ vẫy tay và hét lên: “Tớ phải chạy tiếp đây.”

Mình thay quần soóc và áo nịt ngực chạy bộ, rồi buộc mớ tóc xoắn ra đằng sau. Đeo chiếc Discman quanh cánh tay bằng khóa Velcro rồi bước ra sân trước làm vài động tác co duỗi. Cửa ga ra nhà Josh bật mở, một lúc sau cậu ấy phi ra trên chiếc ván trượt.

Trông thấy mình, cậu ấy dừng lại ở lối đi vào nhà: “Cậu cho tải về chưa?”

“Rồi, nhưng còn lâu mới xong. Cậu đi đâu đấy?” “SkateRats,” cậu ấy đáp. “Tớ cần mua bánh mới.” “Chúc vui nhé,” mình nói với theo khi cậu ấy nhún ván trượt ra đường.

Nếu là trước đây chắc hai đứa sẽ nói chuyện với nhau lâu hơn, giờ thì chỉ có vài câu thể thôi. Mình chạy lên vỉa hè rồi rẽ trái, chạy đến cuối dãy nhà mình, băng qua đường cái rồi vào con đường dẫn tới công viên. Mình nhấn nút play trên chiếc Discman. Kellan đã làm chiếc đĩa chạy bộ này cho mình, bắt đầu là Alanis Morissette, rồi tới Pearl Jam, và cuối cùng là Matthews.

Mình chạy một mạch ba dặm theo kiểu nước rút, nhẹ cả người khi không trông thấy ai chơi ném đĩa cả. Khi chạy về đến gần đường nhà mình, tiếng guitar mở đầu của bản Crash into me lại tiếp tục.

Lost for you, mình mấp máy miệng hát theo. I’m so lost for you. Lời bài hát luôn khiến mình nghĩ đến Cody Grainger. Anh ấy ở trong đội điền kinh với mình. Anh ấy lớn hơn mình hai tuổi và là một vận động viên chạy nước rút thuộc hạng siêu đẳng, xếp trong top hai mươi toàn bang. Mùa xuân vừa rồi, trên đường về nhà sau cuộc thi đấu, anh ấy ngồi bên cạnh mình và kể cho mình nghe đủ thứ chuyện về những hướng đạo sinh trường đại học đã gọi anh ấy. Một lúc sau, mình không thể chống cự lại cơn ngáp, anh ấy bèn để mình tựa đầu vào vai anh ấy. Mình nhắm mắt lại, vờ như đã ngủ say, nhưng kì thực mình vẫn đang nghĩ. Cho dù mình không tin vào tình yêu đích thực thì đối với Cody, mình vẫn cần xem lại.

Kellan bảo mình đang bị ảo tưởng về anh ấy, nhưng nó mới đúng là như

vậy. Đạo hè năm ngoái, khi cặp với Tyson, nó làm như mình đã phát minh ra tình yêu không bằng. Nó có chỉ số IQ thuộc hạng thiên tài và viết nhiều bài cho tờ báo của trường nhưng tất cả chỉ toàn chuyện Tyson thế này, Tyson thế nọ. Khi Tyson cắt đứt với nó ngay sau kì nghỉ đông, Kellan bàng hoàng, sụp đổ và nghỉ học mất hai tuần.

Mình lại khác, mình thích Cody thật đấy nhưng mình vẫn phải sống cuộc sống của mình. Mình đã cặp với Graham được hai tháng. Hai đứa học chung lớp nhạc. Cậu ta chơi trống, mình chơi saxophone. Cậu ta lôi cuốn, tóc hoe vàng phủ xuống vai nhưng cứ nhằng nhẵng theo mình suốt buổi vũ hội khiến mình phát ốm. Chắc mình sẽ cắt đứt với cậu ta sớm thôi. Hay có thể mình cứ để đợi đến hè rồi hai đứa tự giải tán.

* * *

Thanh trạng thái hiển thị chương trình vẫn chưa tải xong. Mình đi tắm rồi ngồi vào ghế lười đọc qua mấy trang ghi chép về bài thi sinh học kì cuối. Năm nay mình nhận được điểm A môn này, rõ ràng đây là môn mình học khá nhất. Kellan lâu nay vẫn cố thuyết phục mình đăng kí cùng nó một khóa sinh học ở trường đại học mùa thu tới, nhưng mình không nghĩ mình sẽ làm thế. Mình muốn năm học cuối cấp trôi qua nhẹ nhàng.

Chương trình được tải xong, mình gấp sách và khởi động lại máy. Khi mình quay số đến AOL, modem kêu lách cách rồi bíp bíp. Khi đã online, mình kiểm tra xem địa chỉ EmmaNelson@aol.com đã có ai đăng kí chưa, nhưng đã có người đăng kí rồi, mình thử tiếp EmmaMarieNelson, cuối cùng phải đến EmmaNelson4Ever mới được. Sau khi cân nhắc vài mật khẩu khác nhau, mình gõ “Millicent”. Mùa hè năm ngoái, khi Kellan và Tyson còn cặp kè với nhau, Josh và mình chọc bợn nó bằng cách giả vờ hai đứa mình là một đôi trung niên đang mắc bệnh tương tự có tên là Millicent và Clarence ngẫu nhiên Hamburger Helper và lái xe vòng quanh thành phố trong một chiếc xe tải bán kem. Kellan và Tyson không lấy chuyện đó làm vui chút nào, nhưng Josh và mình thì cười lăn lộn.

Mình ấn Enter và màn hình AOL như mình đã thấy trên máy của Kellan đang xuất hiện trên máy tính của mình.

“Xin chào!” Giọng nói được cài tự động vang lên.

Mình định viết cái mail đầu tiên cho Kellan thì một tia sáng lóe xoẹt qua màn hình. Một cái hộp nhỏ màu trắng có đường viền xanh nhảy vọt ra yêu cầu mình nhập lại địa chỉ email và mật khẩu.

“EmmaNelson4Ever@aol.com,” mình gõ. “Millicent.” Màn hình đứng yên trong khoảng hai mươi giây. Rồi cái hộp trắng đó biến thành một chấm xanh nhỏ xíu, một trang web mới từ từ hiện ra. Bên trên là một thanh màu xanh da trời có chữ “Facebook”. Một cột chính giữa màn hình có tên “News Feed” và bên dưới là những tấm ảnh nhỏ xíu của nhiều người mình không nhận ra là ai. Mỗi tấm ảnh có một chú thích ngắn bên dưới.

Jason Holt

Yêu NYC. Đã ăn hai bánh bông lan Magnolia!!

3 hours ago. Like. Comment

Kerry Dean

Vậy mà cậu đã không cho mình một chiếc?

Mình thích loại có phủ sô cô la.

2 hours ago. Like

Mandy Reese

Mình chỉ muốn bước vào một mạng nhện và tĩnh tâm.

Phê như con tê tê!

17 hours ago. Like. Comment

Mình di chuột vòng quanh màn hình, thấy bối rối trước loạt ảnh và comment. Mình không biết tất cả những từ này có nghĩa là gì: “Status”, “Friend Request”, “Poke”.

Rồi ngay dưới thanh màu xanh da trời, có một thứ khiến mình lạnh toát cả người. Một bức ảnh nhỏ chụp một phụ nữ ngồi trên bãi biển có đề tên “Emma Nelson Jones” bên cạnh. Người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, tóc xoăn, mắt nâu. Mình giật mình vì người phụ nữ này trông quen quá.

Quá quen!

Khi mình di chuột đến tên người ấy, mũi tên màu trắng chuyển sang hình bàn tay. Mình nhấp chuột và một trang khác từ từ hiện ra. Lần này, ảnh của chị ấy lớn hơn và có quá nhiều thông tin khiến mình không biết nên bắt đầu

đọc từ đâu. Ở cột chính giữa, gần phiên bản nhỏ hơn của chính tấm ảnh đó, mình đọc thấy:

Emma Nelson Jones

Đang có ý định nhuộm tóc

4 hours ago. Like. Comment

Thông tin cho biết Emma Nelson Jones học tại trường trung học Lake Forest. Chị ấy cưới một người nào đó có tên là Jordan Jones Jr. và sinh ngày 24 tháng Bảy. Không thấy năm nhưng ngày 24 tháng Bảy đúng là sinh nhật mình.

Mình úp hai tay lên trán và cố hít một hơi thật sâu. Qua lối cửa sổ, mình nghe thấy tiếng Josh chạy ván trượt về phía nhà cậu, bánh xe va kính kịch lên vỉa hè. Mình vội chạy xuống tầng, phóng ra cửa trước, neho mắt vì ánh mặt trời chói chang.

“Josh?” Mình gọi to.

Cậu trượt lên lối đi vào nhà, hích cái ván trượt đứng lên rồi với tay chụp lấy một cách thành thục.

Mình bầu lấy rào chắn ở hiên trước để giữ thăng bằng. “Tớ tải được AOL rồi nhưng có gì đó lạ lùng lắm.”

Josh nhìn mình đăm đăm, hai đứa không nói gì, chỉ có tiếng leng keng của những quả chuông gió.

“Cậu lên tầng một lát nhé?” Mình nói. Cậu nhìn xuống sân cỏ không nói lời nào. “Nào,” mình nằn nì.

Tay vẫn cầm tấm ván trượt, Josh theo mình vào nhà.

JOSH

Tôi theo Emma lên tầng và nhắm đếm trên đầu ngón tay từ tháng Mười một đến tháng Năm. Đã sáu tháng kể từ lần cuối cùng tôi bước vào nhà em. Trước đó, căn nhà này giống như ngôi nhà thứ hai của tôi vậy. Nhưng sau khi cả nhóm đi xem buổi công chiếu bộ phim Toy Story, tôi đã hiểu sai mọi chuyện và cứ ngỡ em muốn hai đứa vượt quá tình bạn.

Nhưng thực ra em đâu muốn thế.

Khi hai đứa vào phòng, Emma chỉ tay vào máy tính: “Đây này.”

Màn hình chờ đang chạy khiến tôi có cảm giác như đang đi xuyên qua một mê cung tường gạch.

“Cũng hay đó,” tôi bảo, dựng tấm ván trượt vào bàn trang điểm. “Cứ như nghe thấy nó đang chạy ấy nhỉ?”

Phòng của em vẫn như xưa, chỉ khác một chút là có lọ hoa hồng trắng đã héo rũ trên bàn trang điểm. Một vài cái đèn lồng bằng giấy màu đỏ treo lủng lẳng trên trần nhà. Hai tấm ván bằng gỗ xếp gần giường đính đầy ảnh và mấy tấm vé xem phim, các buổi khiêu vũ ở trường.

Emma lắc đầu. “Tớ xin lỗi,” em nói, cười lớn. “Chuyện này thật ngốc.”

“Cái gì ngốc?” Tôi gạt mớ tóc lòa xòa bết mồ hôi che mắt. Sau khi mua được bánh mới, tôi hẹn gặp Tyson ở bãi đỗ xe First Baptist để cùng trượt. Quãng giữa buổi sáng và buổi chiều bãi đỗ này trông trơn, và có mấy đoạn thành dốc bằng nhựa đường.

Emma đứng bên cạnh chiếc ghế xoay và quay nó về phía tôi: “Nào, tớ cần cậu chiều tớ một tẹo.”

Tôi ngồi xuống và Emma xoay ghế cho đến khi tôi ngồi đối diện với màn hình.

“Cầm chuột đi,” em nói. “Và nói cho tớ biết cậu nhìn thấy gì.”

Tôi không chắc là do lâu rồi tôi mới vào phòng em, hay do cách hành xử lạ lùng của em, nhưng dù thế nào tôi vẫn thấy không thoải mái.

“Làm ơn đi,” em nói rồi đi về phía cửa sổ.

Tôi lay chuột. Màn hình chờ với những bức tường gạch đứng lại rồi biến mất. Một trang web hiện lên với những dòng chữ và những tấm ảnh nhỏ xíu rải khắp nơi như kính vạn hoa. Tôi không biết mình đang xem thứ gì nữa.

“Người phụ nữ này giống cậu thật,” tôi nói. “Lạ quá!” Tôi đưa mắt sang Emma nhưng em đang mãi nhìn chăm chăm ra bên ngoài. Cửa sổ phòng em nhìn xuống sân cỏ phía trước, cửa sổ phòng tắm trên tầng nhà tôi cũng vậy. “Chị ấy không giống y hệt cậu. Nhưng nếu cậu lớn tuổi hơn thì đúng là vậy.”

“Cậu còn thấy gì nữa không?” Emma hỏi.

“Chị ấy có tên giống cậu, chỉ có điều có thêm họ Jones ở cuối.”

Trang web có tên “Facebook” ở đầu trang. Không theo một trật tự nào, hình ảnh và chữ vung vãi khắp nơi.

“Cậu đâu có làm cái này, phải không?” Tôi hỏi. Năm nay tôi tham gia khóa học “Soạn thảo văn bản I” liên quan đến tạo, thay đổi và lưu tập tin lên máy. Emma học trước một năm nên em đang học “Word Processing II”.

Em quay sang tôi, nhướn mày.

“Mà cái này đâu phải là cậu không thể làm được,” tôi nói. Tựa hồ như Emma đã thiết kế trang web này trong

khuôn khổ một bài tập về nhà, tự tạo ra một tương lai thú vị cho chính mình. Trong đó viết rằng Emma Nelson Jones học trung học ở trường hiện tại hai đứa đang học, giờ sống ở Florida, và cưới một anh chàng tên là Jordan Jones Jr. Tên của ông chồng nghe giả giả thế nào, nhưng ít ra em không lấy tên là Emma Nelson Graingner - theo họ của gã vận động viên điền kinh nọ - hay Emma Nelson Wilde - theo họ của đứa con trai bảnh bao mà em kết thân gần đây - đã là may rồi. Nhắc đến Graham mới nhớ, chẳng phải em nói là sẽ cắt đứt với đứa đó hay sao?

Emma ngồi trên mép giường, hai tay đặt vào giữa hai đùi. “Cậu nghĩ sao?”

“Tớ không hoàn toàn chắc cậu định làm gì,” tôi bảo. “Cậu đang nói gì vậy?”

“Chuyện này khi nào xong?” Tôi hỏi. “Cái gì khi nào xong?”

Emma bước đến bên cạnh tôi, nhìn chăm chăm vào màn hình, hai ngón tay vỗ vỗ lên miệng. Mái tóc buông xõa, những ngôi sao li ti đủ màu trên áo nịt ngực nhấp nháy. Tôi cố nhìn đi chỗ khác.

“Josh, thú nhận đi,” em nói. “Bằng cách nào cậu làm được chuyện này?”
“Tớ á?”

“Chính cậu bảo tớ tải cái CD-ROM này cơ mà,” Emma nói, khom người xuống và nhấp vào nút Eject trên ổ đĩa máy tính. “Cậu bảo nó đến từ AOL.”

“Thì đúng thế mà!” Tôi chỉ vào màn hình. “Cậu nghĩ tớ biết cách làm chuyện này hay sao?”

“Cậu giữ nhiều ảnh của tớ. Có thể cậu đã scan một tấm ở trường rồi...”

“Và thay đổi để làm cậu trông già hơn ư? Làm sao tớ có thể làm thế được chứ?”

Hai tay tôi bắt đầu rịn mồ hôi. Nếu Emma không làm điều đó thì...

Tôi chùi tay lên đầu gối, trong đầu xuất hiện hai luồng suy nghĩ trái ngược nhau, một bên thì thào bảo đây là một trang web đến từ tương lai, bên kia quát bên nọ là đồ điên.

Trên màn hình, Emma Nelson Jones, đuôi mắt đã có vài vết chân chim xuất hiện mờ mờ, đang mỉm cười.

Emma gõ nhẹ vào màn hình: “Cậu có nghĩ đây là virus không?”

“Hay chỉ là một trò đùa,” tôi bảo. Tôi lấy chiếc CD-ROM ra khỏi ổ đĩa trên máy sẫm soi. Có thể ai đó ở trường biết Emma vừa mới có một chiếc máy tính mới nên mới tạo một cái đĩa giống như thật rồi... cho nó vào hòm thư nhà tôi chẳng?

Trên màn hình, có một loạt những câu ngắn chạy xuống chính giữa trang. Chúng do chính Emma Nelson Jones viết, và có người hồi đáp.

Emma Nelson Jones

Đang có ý định nhuộm tóc

4 hours ago. Like. Comment

Mark Elliot

Đừng thay đổi bất kì điều gì, E!

57 minutes ago. Like. Comment

Sondra McAdams

Bọn mình cùng nhuộm nhé!! ☺

43 minutes ago. Like. Comment

“Nếu đây chỉ là một trò đùa, tớ sẽ không nhận đâu,” Emma nói. “Chuyện này ý là gì đây?”

“Rõ ràng là có thể nó đến từ tương lai.” Tôi cười phá lên. “Trang web này cho thấy có thể cậu là người nổi tiếng.”

Emma khoái chí: “Đúng đấy. Tớ sẽ trở nên nổi tiếng như thế nào nhỉ? Kèn saxophone ư? Thi điền kinh? Hay cậu nghĩ tớ là một tay chơi trượt pa tanh nổi danh khắp thế giới?”

Tôi hòa theo: “Biết đâu trong tương lai môn trượt pa tanh được đưa vào thể vận hội Olympics thì sao.”

Emma rú lên vỗ tay đôm đốp: “Có thể Cody cũng lọt vào danh sách vận động viên được cử đi và thế là chúng tớ sẽ tham gia thể vận hội Olympics cùng nhau!”

Tôi ghét việc cứ thừa dịp là em đưa cái tên Cody Grainger vào cuộc nói chuyện.

Em chỉ tay về phía cái gì đó ở cuối trang. “Gì thế này?”

Emma Nelson Jones

Có ai muốn đoán xem ông xã của tớ ở đâu suốt cuối tuần qua không nào?

20 hours ago. Like. Comment

Bên dưới dòng chữ đó, gần bị khuất ở cuối màn hình, có một bức ảnh. Phần trên của bức ảnh trông như nước biển. Tôi rê chuột lên đó.

“Nhấp vào xem thử...”

“Đừng!” Emma hét lên. “Nếu đây là virus và nếu bọn mình càng làm tới, nó càng lan rộng hơn thì sao? Tớ không muốn phá hỏng cái máy tính mới đâu.”

Rồi em chộp lấy chiếc CD-ROM từ tay tôi, thả nó vào ngăn kéo trên cùng.

Tôi xoay ghế nhìn thẳng vào em: “Nào, thậm chí nếu đây chỉ là một trò đùa, chẳng lẽ cậu không muốn xem người ta gán ghép cậu đã kết hôn với ai

hay sao?”

Emma ngẫm nghĩ một lúc về chuyện đó. “Thôi được,” em nói.

Tôi nhấp chuột vào tấm ảnh, một màn hình mới xuất hiện. Hai đũa quan sát hình vuông lớn ở chính giữa từ từ bung ra từ đầu trang tới cuối trang. Ban đầu là sóng biển bập bênh. Rồi đến khuôn mặt một người đàn ông. Anh ta đeo kính râm. Rồi những ngón tay nắm chặt cái mũi giống như kiếm của một con cá. Rồi tấm ảnh hiện ra đầy đủ, một người đàn ông đang đứng cạnh mũi của một chiếc thuyền câu.

“Con cá to quá!” Tôi thốt lên. “Không rõ anh ta đang ở đâu nhỉ? Tớ đoán chắc là ở Florida.”

“Anh ta hot đấy chứ!” Emma trầm trồ. “Đôi với một người đàn ông ở độ tuổi này. Chẳng biết họ chụp ảnh này ở đâu nữa.”

Cả hai giật mình khi nghe tiếng gõ dồn dập lên cánh cửa phòng Emma, rồi mẹ em bước vào.

“Có thích cái máy mới này không con?” Cô ấy hỏi. “Hai đũa lướt web từ nãy đến giờ đấy à?”

Emma từ từ quay về trước màn hình: “Tụi con đang nghiên cứu cá kiếm mà mẹ.”

“Và cả những đực ông chồng tương lai nữa,” tôi đế thêm, và ngay lập tức lãnh một cái véo đau điếng.

“Tụi con làm sau được không?” Cô ấy hỏi. “Marty phải gọi cho khách hàng trước bữa tối và đừng không thể gọi được nếu tụi con đang lên mạng.”

“Nhưng con chưa xong mà,” Emma bảo. “Không biết con có vào lại được trang web này không nữa.”

Em nói đúng. Nếu không vào lại được nữa thì sao? Cho dù đây chỉ là một trò đùa thì cũng có quá nhiều thứ để xem thử. Emma cần nói gì đó để thuyết phục mẹ cho online tiếp.

“Chỉ có một đường dây điện thoại,” mẹ em nói tiếp.

“Con viết tên cái website đó vào một mẫu giấy đi rồi lát sau vào lại. Nếu trang này có vấn đề gì thì...”

“Không có đâu,” Emma nói, chộp lấy con chuột, thở nhè nhẹ rồi thoát

AOL.

Giọng nói được cài sẵn vang lên vui vẻ: “Tạm biệt!” “Cảm ơn con,” mẹ Emma nói. Rồi nghiêng đầu sang tôi. “Thật vui khi thấy cháu lại qua chơi thế này, Josh ạ.

Cháu ở lại ăn tối luôn nhé?”

Tôi đứng lên cầm lấy chiếc ván trượt, tránh ánh mắt của Emma: “Không đâu ạ. Cháu còn làm nhiều bài tập về nhà nữa, mà bố mẹ cháu thì...” Khi ra khỏi phòng, tôi thấy hai má mình nóng bừng.

Cả ba cùng xuống dưới nhà. Mẹ Emma vào phòng tắm, ở đó dựng Martin đang sắp xếp những túi nhựa mua về từ Home Depot. Emma mở cửa trước cho tôi và rướn lên sát vào người tôi.

“Tớ sẽ cố online lần nữa,” em thì thầm.

“Ừ,” tôi đáp, ánh mắt lảng nhìn xuống cái ván trượt. “Cứ gọi khi nào cậu cần nhé.”

EMMA

Lúc ăn tối mình cứ miên man suốt về Emma Nelson Jones. “Khó mà biết được đây là phô mai ít béo,” mẹ mình hớn hờ nói với dượng Martin khi gấp miếng pizza. “Lê thay cho xúc xích phải không nhỉ? Ngon thật.” “Ừ,” dượng Martin tán đồng.

Cả nhà vừa ăn tối trên chiếc bàn gấp vừa xem Seinfeld. Thứ Năm nào hai người cũng ghi lại vào băng VCR để tối thứ Bảy mở ra xem. Mình nhón tiếp một miếng pizza rồi để vào đĩa mình.

“Cẩn thận đấy,” dượng Martin nhắc nhở. “Thảm mới,” mẹ đề thêm.

Chương trình tạm ngưng nhường chỗ cho quảng cáo.

Nhanh như cắt, dượng Martin nhích sát lại, vuốt ve cánh tay mẹ. Mình không ưa cảnh đó. Bê đĩa bằng một tay, tay kia chộp cốc sữa, mình lên thẳng phòng.

Mình ngồi xếp bằng trên giường, vừa ăn pizza vừa nhìn chăm chăm vào màn hình chờ kiểu tường gạch đang chạy trên máy tính. Có thể chuyện này không phải là trò đùa hay virus. Biết đâu thật sự là có một người phụ nữ khoảng ba lăm tuổi tên là Emma Nelson Jones. Chị ấy đã học tại trường phổ thông trung học Lake Forest cách đây đã lâu và tình cờ trùng ngày sinh với mình. Nhưng cho dù những sự trùng hợp đó là thật thì tại sao chị ấy lại xuất hiện trên máy tính của mình chứ?

Mình nhắc điện thoại lên, quay số của Josh. Mình nhớ số của cậu ấy nên không cần nhìn vào danh mục trên tấm ván xếp. Nhưng mình gác máy. Chắc Josh không muốn bị lôi vào chuyện này đâu. Chẳng phải cậu ấy đã vội vã ra khỏi phòng mình ngay khi có cơ hội đó sao.

Mình thử gọi cho Kellan nhưng máy nhà nó đang bận, và mình không thể quyết định được liệu có nên gọi cho bố hay không. Nhớ khi bố và dì Cynthia còn sống ở Lake Forest, hai cha con gặp nhau luôn. Chạy bộ cùng nhau, rồi mỗi khi ông chơi saxophone với ban nhạc jazz của mình, mình thường lên

sân khấu hát cùng họ. Nhưng giờ thì lúc nào muốn gọi cho bố mình đều có cảm giác như đang giành giật sự quan tâm với đứa em mới sinh vậy. Từ khi bố chuyển đi, mình chỉ mới tới chỗ bố hai lần, một lần vào dịp Giáng sinh một tuần và lần thứ hai vào lúc nghỉ xuân bốn ngày.

Mình ăn xong pizza rồi đi thẳng tới nhà tắm. Vì nhà tắm dưới lầu đang được sửa sang lại nên mình phải đi qua phòng của mẹ và dưỡng Martin mỗi lúc muốn đi vệ sinh. Nhìn vào gương, mình lại nghĩ đến Emma Nelson Jones và mái tóc nhuộm của chị ấy.

Mình lúc nào cũng thích màu tóc của mình, đặc biệt vào mùa hè khi mà mình xịt Sun-In rồi nằm phơi nắng ngoài sân. Nhưng có thể vào một ngày nào đó mình cũng sẽ nhuộm tóc.

Có lẽ một ngày mình sẽ như thế.

Mình ào tới máy tính và nhấp chuột. Khi mình quay số tới AOL, vẫn là trang chủ như bình thường. Nhưng khi mình nhìn vào hộp “Favorite Places”, nơi mình biết Kellan vẫn lưu những kết nối đến những trang web nó thích.

Và nó đây rồi. Facebook. Khi mình nhấp chuột lên, cái hộp đó xuất hiện vào yêu cầu nhập địa chỉ email và mật khẩu, mình nhanh chóng gõ chữ vào.

Joy Renault

Xem Harmony Alley Carjacker lần đầu tiên từ khi vào đại học. Yeah!

17 hours ago. Like. Comment

Gordon Anderson

Mình thấy thật ngớ ngẩn khi lớn rồi mà còn gọi món nước táo, giống như là thay vì nói “nước táo” thì mình lại nói như “ước áo”.

4 hours ago. Like. Comment

Doug Fleiss

Nó luôn gọi cho mình về hơi thở của em bé.

2 hours ago. Like

Ở góc đầu trang, gần dòng chữ “Emma Nelson Jones”, có một bức ảnh khác chứ không phải bức lúc trước. Khi mình nhấp chuột vào tên của chị, một trang hiện ra với phiên bản bức ảnh ấy nhưng cỡ lớn hơn. Trông chị thật quyến rũ với chiếc mũ rộng vành và kính râm.

Bên dưới bức ảnh, mình nhấp vào thẻ “Infor”.

1997? Năm mình sẽ tốt nghiệp. Năm tới!

Mình cố tránh không nhìn vào lớp tốt nghiệp mà lúc này vẫn chưa kịp xuất hiện và cho chạy xuống nữa. Emma Nelson Jones đã tạo những danh sách phim, nhạc và sách yêu thích.

Movies American Beauty, Titanic, Toy Story 3

Mình chưa từng nghe nói đến hai bộ phim đầu tiên mặc dù mình vui khi thấy Toy Story rõ ràng là sẽ có thêm hai tập nữa, nhưng những cuốn sách mới khiến mình chú ý thật.

Books Tuck Everlasting, Harry Potter, The help

Mình không biết Harry Potter hay The help nhưng Josh có tặng mình cuốn Tuck Everlasting vào sinh nhật lần thứ mười một. Mình vẫn còn nhớ đọc đến đoạn Tuck chèo đò đưa Winnie băng qua hồ. Con thuyền bị mắc kẹt vào mớ rễ cây và Tuck giải thích nước chảy cũng giống như thời gian trôi đi vậy - không có gì ngăn cản nổi. Những lời ấy rất sâu sắc và đầy triết lí đối với mình.

Mình nhấp chuột trở về trang mà Emma Nelson Jones nói đến chuyện muốn nhuộm tóc nhưng lúc này mình không tìm thấy bất kì điều gì tương tự như vậy nữa. Trong đó vẫn cho biết chị đã cưới Jordan Jones nhưng không còn tấm ảnh anh ta với con cá đàu. Lạ lùng thật. Làm thế nào mà mọi thứ mình thấy trước đó lại thay đổi như thế?

Emma Nelson Jones

Thứ Năm, ngày 19, tháng Năm là một ngày đáng ghi nhớ. Vấn đề là không biết là tốt hay xấu?

Mình sẽ nghĩ về chuyện đó khi nấu bữa tối.

2 hours ago. Like. Comment

Hôm nay là ngày 19 tháng 5! Thế có nghĩa là chuyện này đang xảy ra lúc này. Nhưng hôm nay đâu phải thứ Năm. Mà là Chủ nhật.

Ba người đã hồi đáp, hỏi chị nấu món gì. Thật lạ lùng là chị đáp lại bằng một trong những món yêu thích của mình.

Emma Nelson Jones Mac và phô mai.

Cần ăn ngon ghê gớm.

about an hour ago. Like

Một vài người nữa hồi đáp, bảo họ thích ăn ngon như thế này, thế khác. Và rồi, ở cuối trang, Emma viết gì đấy chỉ mới cách đây mười hai phút thôi. Khi đọc tới đó, hai cánh tay mình bỗng nổi đầy gai ốc.

JOSH

Bố mẹ tôi về muộn, nên bữa tối hôm nay nhà Templeton chỉ có trứng bác và hot dog. Nếu hôm khác thì hẳn tôi đã thích nhưng hôm nay tôi thấy hơi bần thần. Tôi cố gọi cho Emma trước khi cả nhà ngồi vào bàn ăn nhưng đường dây nhà em bận.

“Trông con có vẻ không được vui,” bố vừa nói vừa chia cái chảo rán về phía đĩa tôi và bỏ thêm hot dog vào đó.

Điện thoại reo. Khi bố xuống phòng khách nghe máy, tôi cầm nĩa vẽ vòng vòng quanh chỗ trứng. Trang web trên máy Emma không hiểu là thế nào. Có thể đây là một trò đùa, nhưng nếu là tôi, dứt khoát tôi không làm vậy. Nếu có bịa ra chuyện tương lai của một ai đó, tôi sẽ cho vào nhiều thông tin gây sốc hơn như trúng số hay tậu được một lâu đài ở Scotland chẳng hạn. Sao lại nhọc công đưa vào toàn những chuyện vớ vẩn như nhuộm tóc hay những chuyện đi câu chứ?

Bố quay trở lại bàn ăn: “Emma gọi. Bố bảo nó con sẽ gọi lại sau khi ăn tối xong.”

“Emma thế nào?” Mẹ hỏi. “Con bé có muốn cái CD America Online đó không?”

“CD-ROM,” tôi chữa lại, nhét vội một ít hot dog vào miệng để không phải trả lời câu hỏi của mẹ.

“Cô Sheila có để con bé dùng AOL không?” Mẹ hỏi.

Tôi gật đầu, chọc nĩa vào một ít hot dog nữa. Emma gọi làm gì thế nhỉ? Em biết bố mẹ tôi ghét nghe điện thoại vào bữa tối lắm cơ mà. Em đã tìm thấy thông tin nào thiếu nhất quán để chứng minh cái trang web đó chỉ là một trò đùa chưa? Hay em đã tìm ra thủ phạm rồi?

“Người ta đến tuổi vị thành niên thường thay đổi ghê quá,” bố nói, múc một muỗng nước xốt cho vào trứng. “Con và Emma từng thân nhau là thế. Hè trước bố mẹ bắt đầu lo rằng con cần phải chơi với những người bạn khác

nữa cơ đấy.”

“Con có chơi với Tyson mà,” tôi bảo. “Ý là những đứa con gái khác,” bố nói.

“Ít nhất là bố mẹ biết Emma,” mẹ nói. Mẹ nhìn bố và cười phá lên. “Có nhớ David cứ đến nhà cô bé Jessica gì đó sau giờ học suốt nhưng chả bao giờ đến nhà mình không?”

Cuối cùng chúng ta phải buộc hai đứa đến đây học, và anh có nhớ quyết định đó đã gây hậu quả thế nào không?” “Ngày hôm sau,” bố nói, “nó chia tay với con bé đó.” David là anh trai tôi. Bố mẹ nghĩ anh sẽ đi học ở Hemlock State, nơi bố mẹ đều làm giáo sư xã hội học.

Nhưng anh lại chuyển đến học đại học ở Seattle, cách nhà hai ngàn dặm. Thật lòng tôi không hiểu có phải anh chọn Washington State vì không muốn để bố mẹ xen vào cuộc sống của anh quá nhiều hay không. Thậm chí anh còn ở luôn đấy suốt cả mấy tháng hè để làm bác sĩ thực tập nội trú nữa. Tôi phải đi máy bay tới đây vào dịp nghỉ xuân để thăm anh.

Điện thoại lại reo. Bố nhìn đồng hồ lắc đầu nhưng tiếng chuông chỉ đổ một hồi.

“Con nghĩ con ăn xong rồi,” tôi nói rồi chùi tay vào khăn ăn, vò lại và thả vào đĩa.

“Chắc không?” Mẹ hỏi. “Vẫn còn nhiều mà.”

“Con hơi đau bụng,” tôi nói, điều này không hoàn toàn là một lời nói dối. Tôi cảm thấy bụng nhộn nhạo vì nghĩ Emma đang cố liên lạc. Tôi mang đĩa vào nhà bếp, cho vào bồn rửa, rồi trở ra phòng khách. Điện thoại nằm trên chiếc bàn nhỏ gần cầu thang. Tôi nhấc ống nghe, quay số nhà Emma, và rồi kéo sợi dây điện thoại ra xa hết mức có thể để tránh câu chuyện lọt đến tai bố mẹ.

Emma nghe máy ngay sau hồi chuông đầu tiên.

“Josh?” Em thở dốc.

“Chuyện gì vậy? Có phải người gọi lúc nãy là...”

“Tớ chả biết phải bắt đầu từ đâu nữa,” em nói, giọng căng thẳng. “Tớ lại vào trang web đó nhưng...”

“Còn không? Làm sao cậu vào được?” Tôi không thể nén được cảm giác phần khích.

“Cậu qua đây được không?” Em nói, nghe như sắp khóc đến nơi. “Mẹ và dượng Martin vừa đi dạo rồi nên cậu có thể dùng chìa khóa dự phòng để tự vào.”

“Cậu nói cho tớ nghe có chuyện gì đang xảy ra trước, được không?”

“Tớ nghĩ trang web đó có khả năng là thật,” Emma nói. “Và tớ không hạnh phúc.”

“Tớ có thể hiểu được. Nhưng tại sao?”

“Không,” em nói. “Tớ đang nói về tương lai. Tớ sẽ không bao giờ hạnh phúc.”

EMMA

"**N**ày!" Josh vừa gọi vừa đẩy cửa phòng mình.

Mình đang nằm trên giường nhìn lên. Cậu ấy đứng ngay cửa phòng, cầm chìa khóa dự phòng bọn mình giấu dưới một hòn đá cạnh ga ra. Nó có cái móc khóa hình chú chó Scooby-Doo phát sáng khi ấn vào mũi.

"Xin lỗi, tớ hơi lâu. Bố mẹ tớ bắt tớ cho chén bát vào máy rửa." Josh cho hai tay vào túi. "Thế có chuyện gì vậy? Cậu phát hiện ra điều gì tệ lắm à?"

Mình lo là nếu mình mà mở miệng ra lúc này thì sẽ khóc mất. Thì đây, trông Josh cũng đã thấy kém thoải mái khi lên phòng mình rồi. Tựa hồ như là một nỗi buồn vì bọn mình đã từng làm cùng nhau mọi chuyện. Cậu ấy đã đạp xe cùng mình không biết bao nhiêu lần cái dạo bố mẹ mình chia tay. Đó là vào năm lớp năm. Khi Josh gãy chân lúc chơi pa tanh, mình đã quanh quẩn ở sân nhà cậu ấy trong khi tất cả những ai bọn mình biết đều đã đi bơi ở hồ Crown. Josh ngồi với mình trong đám cưới của mẹ mình vào tháng Chín năm vừa rồi, cẩu vào cánh tay mình mỗi khi mình cố nén lại tiếng cười khúc khích không đúng lúc.

Và giờ vẫn là cậu ấy, tuy vậy mọi chuyện giữa bọn mình có vẻ như sẽ không bao giờ dễ dàng như trước nữa.

"Tớ đã lên được trang web đó lần nữa," mình nói, lấy tay chùi mắt. "Nó khác rồi."

Mình bắt gặp Josh liếc mắt nhìn lên lọ hoa hồng đã héo rũ trên bàn trang điểm. Graham đã tặng cho mình trước buổi vũ hội khi hai đứa đang chụp ảnh trong sân nhà mình. Mình sẽ cố nhớ là phải mang vứt bó hoa đó đi sau khi Josh về.

"Trong đó vẫn cho biết là Emma Nelson Jones học ở trường phổ thông trung học Lake Forest," mình kể, "và đầu trang vẫn có chữ "Facebook". Dù có nhấp chuột thế nào thì cái từ đó vẫn còn."

"Cậu có nghĩ Facebook là tên công ty của chị ấy không?" Josh hỏi.

“Có thể.” Nhưng vấn đề không phải như thế. Vấn đề ở đây là trang web đó nói về chị ấy. Nghĩ đến chuyện đó, tim mình nhói lên.

“Emma này, cậu vẫn chưa biết chuyện này là như thế nào, hay thậm chí nó có thật hay không,” Josh nói. “Chắc là ai đó có thể vẫn tiếp tục đùa dai...”

“Không đâu!” Mình ngồi dậy, mân mê sợi dây chuyền trên cổ. “Emma Nelson Jones đeo chính sợi dây chuyền này trong tám ảnh của chị ấy.”

Josh nhìn vào sợi dây chuyền vàng mình luôn đeo, có mặt hình chữ E lung lảng. “Tên của người phụ nữ đó là Emma,” cậu ấy nói. “Còn có chữ cái nào khác chị ấy có thể dùng làm mặt dây chuyền chứ?”

“Và chị ấy có viết hôm nay là thứ Năm, ngày Mười chín, tháng Năm.”

Josh nhăn trán vẻ khó hiểu.

“Hôm nay là Chủ nhật, ngày Mười chín tháng Năm,” mình nói. “Có nghĩ là chị ấy viết tất cả những chuyện đó từ một năm khác, cũng là ngày Mười chín tháng Năm rơi vào thứ Năm.”

Josh lắc đầu: “Nếu ai đó đang cố chọc ghẹo cậu, họ phải lường trước tất cả những chuyện đó chứ.”

“Nhưng mọi chuyện đã khác! Khi vào trang đó, mình thấy một bức ảnh mới của Emma. Và có nhiều người khác nhau viết cho chị ấy. Cậu nghĩ tất cả những chuyện đó có thể thay đổi với một chiếc CD-ROM xây xước hay sao? Cậu vẫn chưa hiểu à? Cái này... Facebook, hay bất kể nó được gọi là gì, đúng là... đến từ tương lai.”

Josh đặt chùm chìa khóa lên bàn rồi ngồi xuống. Khi cậu ấy lắc nhẹ chuốt, bức tường gạch biến mất và mọi thứ hiện ra trở lại giống hệt như khi mình vào lúc này, chỗ Emma Nelson Jones viết về mì ống và phô mai.

“Tại sao ở đây hiển thị chị ấy có tới ba trăm hai mươi người bạn thế nhỉ?” Josh thắc mắc. “Ai mà có nhiều bạn đến vậy?”

“Cho chạy xuống đi,” mình nói, nhìn qua vai cậu ấy.

Emma Nelson Jones

Các cậu biết tại sao tớ cần đồ ăn ngon không? JJJ không về nhà đã ba đêm rồi. Chuyến đi của anh ấy mình nghĩ chỉ kéo dài độ một ngày thôi. Tớ

thấy tuyệt vọng.

12 minutes ago. Like

Josh ngược lên nhìn mình: “JJJ là ai?”

“Chồng mình chứ ai. Jordan Jones Junior. Anh chàng với con cá đó. Không thấy viết tại sao anh ta không về nhà, nhưng rõ ràng là mình nghi ngờ. Khi mình xem đến đây mình thấy phát ốm lên được.”

Josh đưa tay lên gãi gãi trán: “Có thể anh ta lại đi câu xa.” “Đọc tiếp đi,” mình nói, chồm qua Josh với lấy con chuột.

Emma Nelson Jones

Tháng thứ sáu thất nghiệp rồi. Họ bảo do kinh tế, nhưng mình bắt đầu tin rằng đó là do mình. Ba mươi một vẫn còn quá trẻ để thất bại trong nghề nghiệp.

Tuesday at 9:21am. Like. Comment

“Ba mươi một,” Josh nói. “Thế có nghĩa là cách hiện tại mười lăm năm.”

Mình chỉ vào câu tiếp theo.

Emma Nelson Jones

Thậm chí không đủ khả năng để đến tư vấn một bác sĩ tâm lý trị liệu cho tử tế.

Monday at 8:37am. Like. Comment

Josh quay sang mình: “Tớ không tin được chị ấy lại viết những chuyện như thế này.”

“Không phải chị ấy,” mình nói. “Tớ.”

“Tại sao người ta lại viết những chuyện riêng tư thế này trên Internet chứ? Thật điên khùng!”

“Chính xác,” mình hưởng ứng. “Mười lăm năm nữa tớ sẽ bị bệnh thần kinh, đó là lí do tại sao chồng tớ không muốn sống với tớ nữa.”

Josh ngả người ra ghế và khoanh tay trước ngực. Khi cậu ấy làm thế trông cậu ấy thật giống anh trai. Từ năm ngoái đến giờ mình chưa gặp lại anh David, nhưng anh luôn là người vui vẻ, mọi người đều cũng quý anh. Những đứa con trai muốn anh ấy là anh trai tụi nó, còn những đứa con gái thì chen chúc nhau để được lọt vào mắt anh.

“Nghe này Emma. Tớ nghĩ...” Josh nói, nhưng rồi lại thôi.

“Cứ nói đi.”

Josh chỉ tay về phía màn hình: “Bọn mình không biết chắc Emma Nelson Jones là ai hay những điều bọn mình đang trông thấy đây đích xác là gì. Nhưng ngay cả khi mọi thứ là thật đi nữa thì cậu cũng chả hiểu được đâu.”

Có tiếng đóng cửa trước. Josh và mình nhảy bật ra xa máy tính.

“Emma?” Mẹ gọi. “Dượng Marty bảo đã khóa cửa lúc mẹ và dượng ra ngoài rồi cơ mà, sao...”

“Không có gì đâu mẹ ạ,” mình nói lớn ra. “Josh ở đây.” “Hai đứa đã lập địa chỉ email cho mẹ và dượng chưa đấy?” Mẹ hỏi.

“Một phút nữa được không mẹ? Josh đang giúp con tìm tài liệu cho... bài tập về nhà.”

“Được,” mẹ nói. Mình nghe tiếng bước chân đang lên lầu. “Nhưng các con làm sớm rồi nghỉ đây. Mai còn đi học nữa.”

Không thể để mẹ trông thấy được. Mình chồm lên nhấp vào dấu X nơi góc trái của màn hình. Giọng nói cài sẵn vang lên: “Tạm biệt.”

Mẹ đi ngang qua, vẫy tay rồi về phòng ngủ.

Josh cầm lên chìa khóa có móc Scooby-Doo. Cậu ấy dừng ở cửa và quay lại nhìn mình.

“Sao thế?” Mình hỏi.

“Tớ không nghĩ cậu nên xem trang này một lần nữa một mình,” cậu ấy nói. “Biết đâu đó là trò đùa ác ý hay...” Mình lại muốn khóc.

“Bọn mình giao kèo là chỉ xem cùng nhau thôi nhé,” cậu ấy nói.

“Có nghĩa là cậu lại đến nhà tớ nữa phải không?” Mình hỏi. “Cậu không phiền chứ?”

Josh nhìn chăm chăm chòm chìa khóa trong tay, nhún vào cái mũi con Scooby-Doo rồi thả ra: “Không, tớ sẵn lòng mà.”

“Ngày mai được không? Sau giờ tập chạy nhé!”

“Ừ,” Josh nói. “Có thể Tyson và tớ sẽ ghé qua chỗ sân tập đấy.”

Mình mỉm cười lần đầu tiên suốt cả buổi tối. Năm ngoái, Josh thường đến

sân tập chỉ để vẫy tay và cổ vũ mình. Chuyện đó khiến mình muốn thành thật và kể cho cậu ấy nghe mình còn thấy gì nữa trên trang web đó, trước khi cậu ấy đến. Nhưng mình không có đủ dũng khí để nói. Mình nhìn xuống tấm thảm mới màu trắng. Những gì mình thấy chỉ khiến bọn mình ngượng ngịu thêm thôi. Và trong một đêm, mình muốn cảm thấy mọi chuyện lại có thể bình thường trở lại.

“Sao thế?” Josh hỏi.

Rốt cuộc thì mình cũng sẽ phải cho cậu ấy biết thôi. “Ngày mai,” mình nói, “bọn mình sẽ xem thử liệu cậu có một trang như vậy không nhé.”

JOSH

Khi đang nặn kem ra bàn chải tôi nghe tiếng Emma đóng cửa xe và khởi động máy. Sáng nay thức dậy tôi nghĩ bụng sẽ đi nhờ xe em để hai đứa có cơ hội nói chuyện, nhưng tốt hơn hết là tôi nên giữ khoảng cách. Sự khước từ bao giờ cũng gây tổn thương, mà sự khước từ ấy lại đến từ người bạn thân nhất thì không gì tổn thương hơn.

Emma tắt máy. Tôi nhìn ra cửa sổ. Em đang xăm xăm đi trở vào nhà. Cửa sổ phòng ngủ của em đối diện với cửa sổ phòng tắm trên lầu nhà tôi, nên tôi có thể trông thấy em lôi hộp đàn saxophone ra khỏi tủ đồ. Lúc nhỏ tôi thường viết mấy mẫu tin bằng bút dạ rồi đứng ở cửa sổ này giờ lên cho Emma đọc bằng chiếc ống nhòm màu hồng. Tôi vẫn còn giữ cái hộp đựng mấy mẫu tin đó trên bàn trong phòng, nhưng tôi chắc là em đã bán cái ống nhòm ở một trong những buổi bán đồ nhà không dùng nữa nào đó như cách gia đình Nelson vẫn thường làm.

Tôi súc miệng rồi nhỏ đi, nghe Emma khởi động lại máy. Vài giây sau, nó lại tắt. Lần này, em đóng cửa cái rầm. Tôi thấy tội nghiệp cho Emma, nhưng không nhìn được cười. Em tin vào những gì bọn tôi đọc được trên máy tính là cuộc sống của em mười lăm năm sau. Cho dù tôi muốn tin một điều như thế là có thật thì một trong hai đứa bọn tôi cũng cần giữ thái độ hoài nghi.

Tôi đóng vòi nước nhìn ra bên ngoài. Cái cốp xe của Emma đang mở tung và em ném đôi giày thể thao màu bạc lên trên cái hộp đàn saxophone. Em dập mạnh cốp xe xuống nhưng nó lại nảy bật trở lên ngay khi em vừa quay đi.

* * *

Tôi gõ cửa sổ bên ghé phụ: “Tớ đi nhờ được không?” Em chồm người qua mở cửa. Tôi cúi người, leo lên xe, một điều mà lần đầu tiên tôi làm từ khi Emma có bằng lái.

Tôi chỉnh lại chiếc ván trượt giữa hai đầu gối rồi khóa giày đeo an toàn.

Emma cho xe lùi.

“Cảm ơn vì cậu đã đi cùng.” “Tôi qua chắc khó ngủ hả?”

Emma gật đầu: “Hôm nay tớ không có tâm trạng gặp bất kì ai đâu.”

Tôi tự hỏi không biết em có muốn nói đến Graham không. Tủ gửi đồ của cậu ta gần tủ của tôi nên sáng nào tôi cũng chứng kiến cậu ta lôi Emma đi rồi mò mẫm một hồi.

Cảnh tượng đó luôn khiến tôi thấy thích thú ghê gớm. “Muốn ghé qua Sunshine Donuts không?” Tôi hỏi. Emma bật đèn xi nhan. “Có chứ.”

Đi ngang qua công viên Wagner chừng một dặm,

Emma dừng xe ở hộp gọi món màu cam, gọi một cốc cà phê kem và đường, cùng một bánh rán quế. Tôi gọi một bánh rán bọc đường và sữa sô cô la.

“Tớ vẫn không hiểu nổi,” Emma nói khi nhân ga. Ở đằng trước có hai xe đang dừng chờ lấy bánh. “Sao chuyện này lại xảy ra với tớ chứ?”

“Không phải tớ mua cái của nợ tương lai gì đấy về đâu,” tôi nói, “nhưng tớ không biết tại sao có ai đó lại đùa về tương lai của cậu dở hơi thế. Cậu thực sự thông minh và...”

“Cảm ơn vì đã quan tâm,” Emma nói. “Nhưng tớ không nói về cái tương lai dở hơi kia của tớ mà là toàn bộ cái website kia. Làm gì có chuyện biết được những điều thậm chí chưa hề xảy ra chứ?”

Chiếc xe đằng trước nhân ga tới cửa sổ nhận đồ ăn. Tôi thọc tay vào túi quần sau lôi ra vài tờ bạc rúm ró đưa cho Emma nhưng em xua tay.

“Thoạt đầu tớ nghĩ nó là CD-ROM thật,” em nói, “nhưng có lẽ cái dây điện thoại khiến cho điều gì đó xảy ra trong lúc tải. Có nhớ ông thợ điện đến chạy lại đường dây nhà tớ không?”

“Thế cậu nghĩ là ông ấy vô tình mắc dây cho cậu vào tương lai à?” Tôi cố nhin cười. “Mà có thể nào thì cách đây cũng nhiều tháng rồi mà.”

“Nhưng lúc đó tớ chưa có máy tính. Có thể bọn mình nên mang cái máy qua nhà cậu để xem cái website đó có còn xuất hiện nữa không.”

Không thể nào. Bọn tôi không thể bắt đầu chạy qua chạy lại giữa hai nhà được nữa.

“Nhưng có thể thì cũng không giải thích được chuyện đó xảy ra như thế nào,” Emma nói. “Hay bọn mình thử đọc xem chuyện gì xảy ra mười lăm năm sau.”

Tôi chỉ ra cửa sổ những chiếc xe đang chạy. “Nếu cậu muốn tớ thử giải thích thì đây là một giả thuyết. Cậu có biết phó tổng thống Gore gọi Internet “Xa lộ thông tin” là gì không? Giả thuyết là mọi người đi cùng một hướng trên quốc lộ lớn đó. Du hành thời gian có nghĩa là tìm cách nhảy sang một địa điểm khác.”

Chiếc xe đang trước lái đi khỏi. Emma cho xe đến bên cửa sổ và đưa tiền cho chị phục vụ Sunshine. “Thế cậu nghĩ website đó nhảy đến thời gian trong tương lai ư?”

Chị phục vụ đưa đồ uống cho Emma, em chuyển cho tôi. Tôi đặt cốc cà phê Styrofoam trên giá đỡ ly để em có thể cầm được cái túi bánh rán.

“Thật lòng tớ chỉ tham gia với cậu cho vui thôi,” tôi nói. “Tớ vẫn nghĩ đó chỉ là một trò đùa.”

Hai đứa không nói chuyện nhiều trên đường đến trường. Khi cho xe vào bãi đậu dành cho học sinh, tôi xem đồng hồ. Chuông cài sẵn sẽ đổ trong ba phút nữa.

“Tớ biết tớ đã lôi cậu vào chuyện này,” em nói, quay sang đối diện tôi, “nhưng tớ thấy tổn thương khi cậu không nói chuyện này nghiêm túc hơn. Nếu cậu trông thấy tương lai của cậu và nó có vẻ kinh khủng, tớ không nghĩ cậu có thể nhanh chóng xua nó ra khỏi đầu được.”

“Nhưng nó không có thật mà,” tôi nói. Tôi vò cái túi bánh rán và nhét vào cái cốc rỗng. “Sau cuộc thi điền kinh bọn mình sẽ cố tìm cho ra nhé? Có thể ai đó đã khiến cho tên cậu bị viết sai chính tả hay lấy ngày sai. Bọn mình sẽ tìm hiểu.”

“Tại sao cậu cứ cần phải chứng tỏ đây là một trò đùa một cách sôt sắng vậy hả?”

“Thì để cậu thôi lo lắng chứ sao. Cuộc sống của cậu sẽ ổn.”

Emma nhìn vào kính chiếu hậu rồi quay sang tôi. “Josh, trước khi cậu sang nhà tớ tối hôm qua, tớ đã phát hiện thêm một điều nữa trên website đó.”

Ánh nhìn của em khiến tôi lạnh toát cả người.

“Nếu có ai đó gỡ trò đùa này ra với tớ,” em nói thêm, “thì họ cũng gỡ trò đó ra với cậu.”

EMMA

"Tớ?" Tôi nheo mắt bối rối.

"Trang web về cậu là một trong những điều khiến tớ mất ngủ đêm qua. Lẽ ra tớ nên cho cậu biết chuyện đó khi cậu vừa đến mới phải."

"Emma," Josh hươ hươ tay trước mắt mình. "Cậu đang nói đến chuyện gì thế?"

"Tối qua," mình nói, "trước khi cậu đến, tớ đã vào Facebook. Cậu có nhớ trên đó nói là tớ có ba trăm hai mươi người bạn không?" Mình ngừng lại và thở chậm chậm. "Và cậu là một trong số ấy."

Không đứa nào nói gì.

"Josh Templeton," mình nói thêm, cùng với một tấm ảnh của cậu. Hình ảnh cậu lớn hơn bây giờ."

Josh vỗ vỗ cái cốc Sunshine Donut vào đầu gối. Cậu ấy không muốn tin chuyện này chút nào. Cậu ấy muốn chứng minh đó chỉ là một trò đùa.

"Cậu để tóc ngắn như David," mình bảo. "Cậu còn đeo kính nữa."

"Mắt tớ tốt mà," Josh nói.

"Rõ ràng là trong tương lai thì không phải thế."

Josh ấn móng tay cái vào cái cốc Styrofoam khiến chỗ đó xuất hiện một dấu hình trăng lưỡi liềm. "Cậu còn thấy gì nữa không? Khi cậu nhấp chuột vào bức hình của Emma Nelson Jones thì xuất hiện một trang khác. Cậu có làm thế với bức hình của tớ không?"

Mình gật đầu. "Trên đó có ngày sinh nhật của cậu, Mười lăm tháng Tư, và còn nói cậu đi học ở đại học Washington."

"Như David," Josh nói.

"Và giờ cậu lại trở về đây sinh sống." "Ở Lake Forest này ư?"

Mình thắc mắc không biết cậu ấy cảm thấy như thế nào về điều đó. Riêng mình, mình đã quyết định một ngày nào đó sẽ phải rời khỏi đây. Chẳng có

nơi nào thực sự được gọi là rừng trong thành phố và Crown Lake cách đường cao tốc những chín dặm, bao quanh toàn những ngôi nhà đất tiền. Trung tâm thành phố chỉ có ba con đường, và người ta chẳng thể làm chuyện gì mà người khác không biết. Nhưng Josh dễ chấp nhận cuộc sống thực tại hơn mình. Có vẻ cậu ấy cho rằng Lake Forest là nơi hoàn toàn dễ sống.

“Nhà tớ ở đâu?” Josh hỏi. “Trên đó không nói rằng tớ sống với bố mẹ đến năm tớ ba mươi đấy chứ?”

Mình lắc đầu. “Tớ nghĩ cậu sống đâu đó gần hồ. Có một tấm ảnh chụp cậu trong vườn, và từ đó có thể trông thấy cầu cảng ở đằng sau neo một chiếc xuồng máy.”

“Rất tuyệt,” Josh nói. “Bọn họ cho tớ giàu cơ đấy.” Mình trợn mắt. “Sao cậu cứ lúc nào cũng nói “bọn họ” thế nhỉ? Cậu đang nói về ai đấy?”

“Những kẻ ra cái trò website này chứ ai nữa. Hôm nay tớ sẽ đến phòng kỹ thuật xem thử có ai đã scan ảnh của...”

“Khi cậu nói “những kẻ tạo ra cái trò này”, cậu có hiểu là gì không? Ở một thời điểm nào đó trong tương lai, chính bọn mình đã tạo ra nó. Tớ không biết chính xác đó là gì nhưng trông có vẻ như đây là những website nối liền với nhau, nơi người ta có thể đưa ảnh lên và viết mọi thứ xảy ra trong cuộc đời mình, giống như liệu họ có tìm ra một chỗ đỗ xe hay sáng họ ăn những gì.”

“Nhưng tại sao?” Josh hỏi.

Tiếng chuông đầu tiên reo lên báo hiệu vào lớp điểm danh đầu buổi. Graham chắc đang tự hỏi sáng nay mình biến đi đằng nào. Bọn mình thường gặp chỗ tử gửi đồ để đến lớp nhạc cùng nhau.

Mình chộp vội ba lô, mở cửa xe.

“Guờm đã,” Josh nói khi cậu quay tròn một bánh xe trên chiếc ván trượt. “Cái Facebook đó, nó có bảo mình kết hôn hay chưa không?”

Mình xóc xóc chùm chìa khóa để tìm chìa mở cốp. “Có, cậu có vợ.”

“Thế trên đó nói gì về... cô ấy?” Josh hỏi, mặt cậu ấy tái nhợt. “Vợ... của tớ ấy?”

“Tớ nghĩ chắc cậu không tin nổi chuyện này đâu,” mình bảo.

“Nhưng tớ vẫn muốn biết. Đó là tương lai của tớ, phải không nào?”

“Thì tớ nói luôn đây này,” mình nói, hít một hơi. “Trong tương lai cậu sẽ lấy Sydney Mills.”

Josh há hốc miệng.

Mình mở cửa xe. “Bọn mình trễ mất.”

JOSH

Tôi hình dung Sydney Mills đang đứng trước mặt. Mái tóc dài màu nâu được buộc lại đằng sau bằng dây cột tóc màu trắng, mắt cô ấy màu đường caramen ngọt ngào. Cô ấy dang tay và tôi kéo cô ấy lại gần, rồi hai chúng tôi hôn nhau, khuôn ngực đầy đặn của cô ấy áp sát vào ngực tôi.

Rồi tôi mở mắt, chớp lấy tầm ván trượt, tới chỗ Emma đang đứng bên cốp xe.

“Sydney Mills?” Tôi nói. “Thật buồn cười!”

Emma nhét đôi giày thể thao màu bạc vào ba lô. “Nhưng giờ cậu muốn chuyện đó thành sự thật đúng không?”

“Tại sao tớ lại muốn tin vào một trò đùa dai nào đó chứ?” Tôi nói. Dù vậy, tôi rất muốn bảo Emma cùng về nhà ngay lúc này để tôi có thể tận mắt thấy điều đó.

Nhưng nếu bọn tôi đến trường muộn, thể nào thư kí cũng sẽ ngay lập tức gửi một thông báo về nhà trên máy trả lời tự động cho mà xem.

Sydney Mills học trên tôi một lớp. Cô ấy vô cùng hot, là một trong những vận động viên điền kinh cừ nhất trường, xuất thân từ một gia đình giàu có. Tôi không thể hiểu nổi ai đó lại có thể ghép tôi với cô ấy, cho dù chỉ là một trò đùa đi nữa. Bọn tôi cùng đăng kí học lớp Chia sẻ ý tưởng từ tháng Giêng, nhưng hai đứa chưa hề nói chuyện với nhau lần nào.

“Nhìn cậu kia,” Emma trêu, huých vào cánh tay tôi. “Yêu rồi nhé.”

Emma vớ tay lên định xoa xoa đầu tôi nhưng tôi kịp né. Tôi đeo ba lô lên một bên vai rồi bắt đầu đi về phía trường.

“Đợi đã, ngài Mills,” Emma gọi với theo. Tôi quay người lại.

Emma chuyển hộp đàn saxophone sang tay kia. “Được rồi, tớ cũng sẽ đi giống hệt một người điên nếu tớ biết được rằng Cody và tớ sẽ cưới nhau rồi cùng đi nghỉ mát ở Waikiki.”

Waikiki?

“Không phải tớ đi nhanh là vì tớ hào hứng hay gì gì cả,” tôi nói. “Tớ chỉ không thích cậu... chạm vào tóc tớ hay đại loại vậy.”

“Tớ xin lỗi,” Emma nói, và tôi biết em hiểu. Em cũng không muốn làm mất đi tình bạn giữa hai đứa. Đó là lí do tại sao em để yên cho tôi giữ khoảng cách trong suốt sáu tháng qua.

Emma chỉ vào một chiếc xe có thể mở mui màu trắng đang để mui trần. “Xe của Sydney đấy. Có lẽ cậu nên kẹp một bài thơ tình mười bốn câu bên dưới cần gạt nước. Hay một bài thơ haiku cũng được đấy! Như thế cậu không cần phải cố gieo vần.”

Trong một buổi biểu diễn tài năng ở trường trung học cơ sở, tôi đã gây chấn động lớn bằng một bài rap. Tôi nghĩ tôi có thể là ca sĩ nhạc rap tóc đỏ. Tôi tự gọi mình là RedSauce. Năm nào Emma cũng vài lần mang chuyện này ra tra tấn tôi. Nhưng thế vẫn còn tốt hơn ông anh tôi, cứ thừa lúc hai anh em nói chuyện là anh ấy lại lôi chuyện này ra.

“Thế Sydney và tớ đi Waikiki thật à?” Tôi hỏi.

Khi hai đứa cùng chen vào cổng trường, Emma nghiêng người lại gần tôi. “Tương lai của cậu không để có nhiều thông tin như của tớ,” em nói, hơi thờ ngợt ngào mùi quế. “Cậu không viết những chi tiết ướm át về chuyện liệu cậu và Sydney có làm chuyện ấy bên bờ biển không, thế nên đừng có mà hăng lên và bắn khoản nhiều đấy nhé.”

Emma vẫy chào tạm biệt và lẫn vào đám những học sinh khác.

“Cậu ghen đúng không?” Tôi nói với theo nhưng không nghĩ là em nghe thấy.

EMMA

Suốt cả buổi tập nhạc, người mình cứ bồn thần không tập trung nổi. Sau khi mình bị lỡ nhịp lần thứ tư, thầy Markowitz chỉ cái que về phía nhóm nhạc bảo: “Các em nghỉ giải lao năm phút nhé? Còn các em bên sáo đến gặp thầy để bàn về những bài độc tấu.”

Mình đưa mắt về phía bộ nhạc gõ, nhưng vẫn chưa thấy Graham đến. Thỉnh thoảng cậu ta đi gặp thầy huấn viên viên bơi lội, và lúc này không có cậu ta càng tốt. Mình vẫn còn nghĩ đến chuyện gặp cậu ta mà thấy sợ. Mình đặt cây saxophone lên ghế rồi đi về phía vòi phun nước. Khi khom người xuống vòi nước, mình nghĩ về những chuyện xảy ra trên máy vi tính ở nhà. Hôm nay mọi thứ có vẻ như ít thực hơn rồi, nhất là chuyện Josh cưới Sydney Mills. Chuyện đó cũng giống hệt như ghép đôi mình với Leonardo DiCaprio vậy.

“Đoán xem ai nào?” Graham một tay che mắt mình một tay ôm vòng qua eo mình.

Mình đưa tay quệt ngang miệng và quay người lại, đối diện với cậu ta. Ngay lúc đó mình như ngộp thở. Đầu cậu ta cạo trọc lốc! Mái tóc vàng đẹp đẽ biến mất, thay vào đó là lớp da đầu đầy mụn và tái nhợt.

“Cậu làm sao thế?” Mình hỏi.

Cậu ta cười và xoa xoa bàn tay lên đầu. “Greg và Matt đến chơi sau buổi ném đĩa và cả ba đi cạo luôn. Cậu thích không?”

Mình chỉ biết đứng nhìn trân trân.

“Thú nhận đi,” Graham nói, đan tay cậu ta vào tay mình. “Chắc cậu cũng muốn thử vuốt ve cái đầu to và láng bóng của tớ chứ nhỉ?”

Mình không có lòng dạ nào làm chuyện đó lúc này. Khi cậu ta áp sát người vào mình, mình lùi lại.

“Sao thế?” Cậu ta hỏi.

“Tớ không biết,” mình đáp.

Cả hai không nói thêm gì nữa. Thỉnh thoảng mình có cảm giác ngoài hôn nhau ra, bọn mình không có gì để làm cùng cả.

* * *

“Đã đến lúc cần kết thúc với Graham,” mình nói, nhìn vào phần cơm trưa.

Bọn mình ăn ở quán ăn tự phục vụ nên Kellan có thể lấy thêm phần ăn hằng ngày đặc biệt của nó, khoai tây chiên và lon Sprite. Kellan thấp hơn mình một phân, tóc đen óng mượt và làn da đẹp không tì vết. Và nó có thể ngốn hết chỗ khoai chiên đó mà không tăng cân nào.

“Chẳng phải cậu định chia tay với cậu ta ở công viên hôm qua sao?” Nó hỏi.

Mình mỉm cười chào mấy cô bạn vừa đi ngang qua. “Hôm qua có gặp đâu.”

“Ừ, chứ điều gì khiến ngăn cậu làm chuyện đó hôm nay nào?” Kellan trả lời rồi đi thẳng đến chỗ quầy đặt gia vị. “Nói cho cậu biết, tớ sẽ không ngăn cậu đâu.”

“Cậu thấy tóc cậu ta chưa?” Kellan lắc đầu.

“Trọc lóc rồi,” mình bảo. “Hôm qua cậu ta, Greg và mấy đứa trong đội bơi rủ nhau đi cạo đầu. Mình dám chắc là cả bọn đấy làm toàn chuyện xuẩn ngốc nhất trên đời.”

“Thích gây sự,” Kellan vừa nói vừa chất khăn ăn và gói gia vị lên khay đang bê trên tay.

“Lại còn nhảy từ trên mái nhà xuống nữa chứ.” “Rồi chơi trò “xì hơi ra lửa”, hết biết luôn,” nó nói.

Mình bật cười. “Cậu có biết người nào từng làm chuyện đó không?”

“Tyson,” nó nói. “Gần khu Dumpster đằng sau GoodTimez, khi cậu đi thăm bố mùa đông năm trước.”

Bố của Tyson là chủ tiệm GoodTimez Pizza, một nhà hàng chuyên phục vụ tiệc sinh nhật và bánh nướng phô mai. Vì ở đó chỗ bãi đỗ xe có đường mái vòm và chỗ trượt ván rất tuyệt nên Josh và Tyson chơi ở đó suốt.

“Lúc đó có Josh không?” Mình hỏi.

Kellan ngẫm nghĩ một lát. “Thực ra cậu ta có quay phim nhưng không bật

được lửa.”

“Hay đây. Tớ sẽ không bao giờ để cậu ta quên được chuyện đó đâu.”

Khi hai đứa chen ra lối đi bên hông của quán ăn, Kellan hỏi: “Thế Graham trông thế nào khi thiếu mất mái tóc vàng?”

“Nói thực, thứ duy nhất khiến cậu ta hot chính là mái tóc,” mình bảo. “Giờ nhìn cậu ta cứ như một que kẹo mút ấy.”

Bên ngoài trời nắng chang chang, thậm chí nóng hơn cả hôm qua. Hai đứa bắt đầu băng ngang qua sân trường tới chỗ ăn trưa quen thuộc, mình quay sang Kellan. “Tớ hỏi cậu một câu hỏi về vật lí nhé?”

Mặt nó sáng bừng lên khi nghe đến vật lí. Thời gian gần đây nó đi học vật lí ở Hemlock State vào các buổi chiều thứ Ba và thứ Năm. Đó cũng là chương trình học bồi dưỡng mà nó cố thuyết phục mình đăng kí để hai đứa có thể theo lớp sinh học mùa thu tới.

Mình chuyển cái túi giấy sang tay bên kia và cố nói với giọng hết sức bình thường: “Các nhà khoa học nghĩ thế nào về du hành thời gian?”

Nó nhắc cái khay lên cao tới cằm rồi đưa miệng vào nhón một miếng khoai tây chiên. “Sao?”

“Thì tớ thấy tò mò thôi,” mình đáp. “Tớ qua trên truyền hình có phim Back to the Future[1].”

Kellan dừng lại trước một khoảnh đất đầy bùn lầy trong cỏ và bắt đầu giải thích về sự dẫn nở của thời gian và học thuyết tương đối đặc biệt. Mình cố nghe để hiểu nhưng có đôi chỗ lờ mờ liên quan đến hố giun[2].

[1] Bộ phim phiêu lưu khoa học viễn tưởng của Mỹ, sản xuất năm 1985.

[2] Trong vật lí, một hố giun là một không - thời gian được giả định là có cấu trúc tô pô đặc biệt tạo nên đường đi tắt trong không thời gian. Chúng nối thông từ một vùng không - thời gian này đến vùng kia và đôi khi vật chất đi từ vùng này sang vùng kia bằng cách chui qua hố này.

“Các nhà khoa học chưa chứng minh được điều này,” Kellan nói. “Nhưng không có gì là không thể. Theo tớ, chuyện này cũng có thể đúng nhưng tớ cũng không muốn làm đâu.”

“Sao lại không?”

Nó so vai. “Quá khứ đã qua rồi. Tớ có thể đọc về nó trong các cuốn sách về lịch sử. Và nếu tớ biết trong tương lai sẽ có chiến tranh, hay tớ vẫn không được bầu một tổng thống không phải là người da trắng hay không phải là đàn ông, hay ban nhạc Rolling Stones vẫn miệt mài lê những thân già nua mệt mỏi của họ trên sân khấu thì sao? Thế chắc tớ chán chết đi được mất.”

“Tớ thì hi vọng tương lai sẽ tươi sáng hơn bây giờ,” mình nói dù không chắc sẽ như thế.

“Cậu có biết anh chàng dễ thương tớ kể cậu nghe trong lớp vật lí của tớ không?” Kellan hỏi. “Tớ tình cờ gặp anh chàng dưới phố hôm qua. Nghe này Emma, cậu dứt khoát phải học lớp sinh vật cùng tớ ở đây. Cậu sẽ không tin bọn ở Hemlock. Toàn con trai.”

“Thế ý cậu là tớ học lớp sinh vật chỉ vì bọn con trai thôi sao?”

Kellan lắc đầu. “Cậu nên đăng kí lớp sinh vật vì cậu sáng dạ mà khoa học thì đang thiếu phụ nữ. Cậu và tớ có thể góp phần thay đổi tình hình. Bọn con trai lúc nào cũng chiếm ưu thế.”

“Có thể,” mình nói nhưng vẫn quan tâm đến chuyện Kellan nói về du hành thời gian hơn. Nếu chuyện đó dứt khoát là bất khả thì nó đã cho mình biết rồi. Nhưng nó đâu có nói vậy.

“Bên cạnh việc làm tăng tỉ lệ phụ nữ làm việc trong lĩnh vực khoa học ra,” Kellan nói, “tớ muốn cậu phải yêu trước khi tốt nghiệp. Đó là mục tiêu của tớ đây.”

“Cậu có biết tớ cảm thấy như thế nào về tình yêu không?” Mình bảo. “Nó được phát minh ra để người ta bán bánh cưới. Và những chuyến đi nghỉ mát ở Waikiki.”

“Bố mẹ tớ đã yêu nhau mười chín năm rồi,” Kellan nói. “Và cứ nhìn Tyson và tớ đi. Bọn tớ có thể đã là hai...” “Cậu ta đã làm tan nát trái tim cậu cơ mà! Làm thế nào mà cậu có thể gọi đó là tình yêu khi cậu ta làm tổn thương cậu như thế chứ?”

Kellan cho một miếng khoai tây chiên nữa vào miệng. “Đó là tình yêu bởi vì tình yêu xứng đáng được như thế.”

JOSH

Tôi là người đầu tiên ra đến chỗ cây sồi cuối sân trường, nơi cả bọn thường ra ăn trưa. Tôi đặt túi đồ ăn xuống chân, cởi áo len qua đầu, nhét nó vào ba lô. Rồi lấy ba lô làm gối, tôi ngả người dựa vào cây sồi.

Mấy cái bánh sandwich có quét mứt dẻo và bơ đậu phộng nhão nhoét sau cả mấy giờ đồng hồ bị vùi trong ba lô. Nhưng tôi không muốn ăn. Tất cả những chuyện Emma nói về trang web đó khiến tôi thấy căng thẳng về lớp Chia sẻ ý tưởng, lớp học cuối cùng của tôi trong ngày hôm nay. Thật khó có thể nhìn Sydney Mills mà không mừng tưng trong đầu hình ảnh cô ấy ngoi lên từ làn nước biển ấm áp ở Hawaii trong bộ đồ tắm hai mảnh nhỏ xíu ôm sát người.

Đây không phải là chuyện người ta dùng để trêu một đứa con trai!

Sydney Mills và tôi ở hai quỹ đạo hoàn toàn khác biệt. Cô ấy là sao Thủy hứng trọn sức nóng tỏa ra từ Mặt trời.

Còn tôi là sao Diêm Vương. Đương nhiên là bạn bè có đánh giá cao về tôi nhưng dù thế nào thì tôi cũng chỉ là một hành tinh nằm xa tít trong dải ngân hà.

“Nào!”

Một chiếc bánh sandwich Subway bay vút trên không trung rồi đáp xuống đất, chỗ gần chân tôi. Ngày nào cũng như ngày nào, Tyson cứ ném bữa trưa của nó như ném bom dù tôi chưa bao giờ hiểu được lí do. Kellan bảo đó là bởi nó được bố nuôi và xung quanh không hề có một người phụ nữ nào để khai hóa nó.

“Mày chơi kì quá,” tôi nói.

“Mày gặp con bé chưa?” Tyson vừa hỏi vừa xé cái túi nhựa.

Tim tôi đập rộn. Emma có kể cho nó nghe chuyện về Sydney không?

“Tao biết sau lưng tao, con bé nói tao không ra gì,” nó tiếp. “Khi có mặt tao, con bé hành xử ngon lắm nhưng khi không có mặt tao thì...”

À thì ra nó đang nói về Kellan. “Không, tao không gặp nó.”

Tyson và Kellan khác nhau một trời một vực, đến nỗi Emma và tôi không bao giờ hình dung nổi hai đứa lại cặp với nhau. Bốn đứa tôi vẫn thường chơi chung, dùng một cái tháng Sáu vừa rồi, chẳng biết mũi tên ái tình từ đâu phóng tới, bắn trúng vào tim hai đứa nó. Hai đứa giữ rịt lấy mũi tên đó trong suốt những ngày hè còn lại, nhưng đến lễ khai giảng Tyson tuyên bố cắt đứt. Rồi hai đứa quay lại với nhau, rốt cuộc Tyson cũng đá con bé. Hai đứa nó cứ hệt như hai thỏi nam châm không thể quyết định được liệu nên hút nhau hay là đẩy nhau. Lần chia tay thứ hai, Kellan đau khổ đến nỗi bỏ học mất những hai tuần. Nhưng chẳng hiểu thế quái nào, cả bốn vẫn tiếp tục chơi với nhau.

“Nó chưa từng nói xấu gì mày với tao,” tôi vừa nói vừa lấy thêm một miếng sandwich nữa.

Tyson lôi một miếng thịt gà tây ra khỏi bánh sandwich của nó, cho vào miệng. “Tại nó biết mày sẽ kể cho tao nghe chứ sao.”

Tôi trông thấy Emma và Kellan đang đi về phía bọn tôi, hai đứa chụm đầu vào nhau.

“Thấy chưa?” Tyson lên tiếng. “Tụi nó đang nói về tao đấy.”

Hai đứa con gái mỉm cười khi tới gần hơn, rồi ngồi xuống. Kellan nặn nước xốt cà chua lên chỗ khoai tây chiên của nó trong khi Emma gỡ nắp hộp đựng đồ ăn Tupperware của em.

“Aloha[1],” Emma nói, nhìn tôi cười tinh quái. Em đâm cái nĩa nhựa vào một lát dưa chuột. “Cậu gặp con bé chưa?”

[1] Lời chào ở Hawaii, ý muốn chọc Josh.

“Gặp ai cơ?” Kellan hỏi.

“Thì cậu Josh nhà tôi mê mẩn cô nương Sydney Mills cơ mà,” Emma nói. Sao em lại làm thế?

“Ai mà không được chứ?” Tyson nói, miệng nó đầy gà tây và phô mai.

“Tớ có bao giờ nói tớ mê cô ấy đâu,” tôi nói.

Kellan nhìn Tyson chằm chằm. “Ai cũng mê con bé đó á? Thật ư? Nhảm quá! Sydney Mills là đồ kênh kiệu khó ưa.”

“Các cậu, bớt nóng nào,” Emma lên tiếng. “Tớ có cố khơi chuyện gì

đâu.”

“Tớ thậm chí còn không biết cô ấy nữa,” tôi nói. “Ừ thì tớ biết cô ấy là ai, nhưng tớ không...”

Tyson phớt lờ tôi và nhìn Kellan. “Đúng, thưa quý cô Chỉ Trích, đương nhiên là tôi si mê Sydney Mills. Nói cho cậu biết, cô ta khá hot đấy.”

“Chỉ khi cậu thích loại con gái chanh chọe thôi,” Kellan nói. Nó thả ống hút vào lon Sprite và làm một hơi dài.

Emma nhìn tôi mấp máy môi ra hiệu rất xin lỗi.

Tôi cắn một miếng bánh sandwich, vờ như không thèm để ý. Gì thì gì, trang web đó cũng chỉ là một trò đùa thôi.

* * *

Tôi đi ngang qua cửa lớp học Chia sẻ ý tưởng và liếc nhìn vào bên trong với tâm trạng hồi hộp. Sydney Mills vẫn chưa tới.

Tôi đi thẳng tới chỗ ngồi, gõ gõ tay lên bàn trong khi những đứa khác đang tuôn vào. Mỗi khi có đứa vào tôi lại gõ nhanh hơn và tim cũng đập nhanh hơn.

Rebecca Alvarez bước vào và tôi cười xã giao với nó. Năm lớp mười, Rebecca và tôi cặp với nhau được sáu tháng, lần cặp lâu nhất của tôi từ trước đến giờ. Hai đứa thỉnh thoảng vẫn nói chuyện với nhau ở trường, nhưng không nói qua điện thoại hay gì gì nữa.

Từ chỗ ngồi bên kia phòng, Rebecca mấp máy môi, Sao cậu cứ nhìn trân trân thế?

Tôi quay mặt nhìn ra cửa. Sydney đã tới!

Tôi bấu chặt vào mép bàn, không thể nhìn sang hướng khác. Suối tóc nâu màu hạt dẻ buông xõa qua vai xuống tới ngang lưng. Chiếc áo len đan ôm lấy khuôn ngực, hai cúc trên cùng để mở. Cô ấy đeo một chiếc lắc vàng có đính những viên kim cương nhỏ xíu. Cô ấy đi ở lối đi dọc chỗ tôi ngồi, cho chiếc điện thoại di động vào trong túi quần jean bó sát. Chỉ nhìn cô ấy thôi mà tôi mồ hôi rịn ra ướt đầm cả hai lòng bàn tay.

Sydney nhìn tôi và có vẻ như cô ấy mỉm cười nhưng rồi cô ấy nhướng mày. Mặt tôi chắc đã thộn ra như một tên ngốc.

Sau khi cô ấy đi ngang qua, mùi hương dừa thoang thoảng làm tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

* * *

Tyson và tôi đặt tấm ván trượt ở chỗ thấp nhất ở khán đài đối diện đường đua. Tôi hút cạn một cốc Slurpee[2] dâu trong khi Tyson nhai mớ dâu dại còn xanh, chua đến tận óc. Cái hộp giấy đựng pizza ở dưới chân hai đứa giờ trống trơn. Vì bố Tyson là chủ cửa hàng GoodTimez nên hai đứa tụi tôi ăn pizza thỏa thích mà không tốn một xu. Đổi lại, thỉnh thoảng tôi tới phụ giúp các tiệc sinh nhật, có nghĩa là bất kể việc gì, từ giám sát khu vực nhà bóng cho đến mặc quần áo hóa trang thành một miếng pizza cười toe toét và chia ra những túi bánh kẹo.

[2] Slurpee: loại nước ngọt của công ty 7-Eleven.

Năm ngoái, buổi thi điền kinh nào Tyson và tôi đi cũng mang pizza theo. Hai đứa không để ý nhiều đến những sự kiện đó nhưng đối với Emma thì có ý nghĩa rất nhiều - em biết bọn tôi ở đây. Buổi thi điền kinh đầu tiên trong năm nay tôi bảo Tyson tôi cần hoàn thành nhiều bài tập về nhà. Buổi thứ hai tôi bảo phải phụ bố lau chùi máng xối. Rốt cuộc Tyson thôi không hỏi han gì nữa. Nhưng hôm nay tôi nhất định phải đi nhờ xe Emma về nhà sau buổi thi điền kinh và xem những gì em đã trông thấy trên cái website đó.

Cả nhóm đi ra sân bãi. Tyson và tôi hét tướng lên: “Cố lên, Emma!” Em vẫy vẫy tay, hai đứa tụi tôi chộp lấy ván trượt và tiến ra bãi đỗ xe. Gần đường đua xe đạp có hai chỗ đỗ xe với hai thanh chặn bằng bê tông, Tyson chụp lấy một đầu, còn tôi chụp đầu bên kia.

“Nhắc lên nào!” Tôi nói. Hai đứa lần lượt lôi cả hai thanh đó đi, đến chính giữa bãi đỗ xe, rồi Tyson lôi từ ba lô ra một cục Sex Wax và đưa nó cho tôi. Món này những người chơi lướt sóng dùng để giữ cho chân không bị trượt khỏi ván, nhưng dân chơi ván trượt cũng thích dùng. Nhất là Tyson, mỗi lần hai đứa dùng loại sáp đó là lại cười cái nhăn nhó. Tôi bôi chỗ sáp dính đó lên trên hai thanh bê tông rồi lùi lại. Tyson hạ tấm ván trượt nghiêng xuống một bên, lướt đi hết một thanh, rồi trượt tới chỗ thanh kia và nghiêng lên nó.

“Nói đến Sex Wax mới nhớ,” Tyson nói, cười nhăn nhở, “có thực là mày

nghĩ đến chuyện hẹn hò với con bé Sydney Mills không đây?”

Tôi đẩy đẩy tấm ván ra khỏi khu vực đỗ xe chưa đầy một mét rồi dừng lại. “Tao không biết Emma đào đâu ra chuyện đó nữa.”

Tôi trượt lên khỏi đầu tiên và nghiêng lên nó bằng trục sau. Cú thứ hai tôi cố trượt bằng mũi ván nhưng mất đà.

“Mày học chung lớp Chia sẻ ý tưởng với con bé đúng không?” Tyson hỏi.

“Với Sydney Mills? Sao?”

Tyson đẩy tấm ván trượt về phía trước chừng một mét, chạy theo sau rồi nhảy lên. “Vậy khi nói chuyện về sex, chắc mày có nghe con bé nhắc đến “âm đạo” chứ hả?”

Tôi bật cười. “Nói ra từ đó để làm gì?”

Nó trượt lên khỏi bê tông rồi dừng lại. “Bọn con gái nói chính xác những từ như vậy nghe rất thú.”

“Rất tiếc đã làm mày thất vọng,” tôi nói, hích tấm ván lên đưa tay chụp lấy, “nhưng tao chưa từng nghe con bé nói gì đến “âm đạo” cả.”

Tyson nhướn mày kêu gọi. “Mày hỏi đi, biết đâu con bé nói đây.”

Trên đường đua hẵn là có đứa nào chạy về đích vì nghe thấy tiếng cổ vũ ầm ĩ trên khán đài.

EMMA

Hôm nay Cody lập kỉ lục cấp trường trong cuộc chạy đua một trăm mét, đưa đội Những chú báo của trường Lake Forest giành chiến thắng vang dội. Mình thì trái lại, xếp thứ tư trong cuộc đua một ngàn sáu trăm mét và chậm thứ hai trong lớp. Ngày thường mình khỏe hơn, nhưng gần đây hay mất ngủ, còn đầu óc thì lúc nào cũng miên man đủ thứ chuyện. Tối hôm kia mình chưa hề biết gì về Jordan Jones, rồi bất thành linh mình lại kết hôn với anh ta và cuộc sống vợ chồng mình thật tồi tệ.

Mình thấy dễ chịu hơn khi thấy Josh và Tyson trên khán đài, vỗ tay và vẫy khi cả bọn ra sân. Thực ra mình biết tổng là hai cậu ấy không ở lại để xem các trận đấu, nhưng mình vẫn thấy vui khi trông thấy họ. Chắc hai cậu ấy rủ nhau đi trượt ván chỗ những khối bê tông ở bãi đỗ xe.

Trận đấu kết thúc, đội khách đi về phía xe buýt. Mình ngồi trên cỏ, nhấp vài ngụm Gatorade^[1] và quan sát Cody đang tán chuyện với một con bé đội kia. Nó cao, da rám nắng và hai người đứng khá gần nhau, vừa cười vừa chạm vào cánh tay của nhau. Mình tự hỏi liệu bọn họ có quen nhau trước chưa nhỉ, hay liệu rồi sẽ quen nhau không. Nghe bọn trong đội kháo nhau rằng Cody có thể là một bạn tình rất cừ.

[1] Gatorade: loại đồ uống dùng trong thể thao được sản xuất bởi Pepsico và bán trên 80 nước.

Bản thân mình chưa từng quan hệ với ai. Không phải là mình đợi chờ tình yêu hay gì gì bởi vì ai biết liệu tình yêu có thật hay không, nhưng luôn có cảm giác như mình sẽ hi sinh bản thân mình rất nhiều cho một người con trai nào đấy. Như Graham chẳng hạn. Chắc chắn là mình sẽ không muốn cậu ta là người mình dâng hiến sự trinh trắng. Thế nhưng Cody thì khác. Nếu anh và mình có gì đó với nhau, mình có thể hình dung được một điều là mình sẽ không bao giờ muốn kết thúc. Anh có sức hấp dẫn đến thế kia mà.

“Cuộc đua kết thúc rồi hả?” Graham hỏi, không biết từ đâu phóng ào tới bên cạnh mình. Cậu ta đang mặc quần soóc thể thao màu xanh da trời cùng

chiếc áo thun cộc tay màu trắng - bộ vẫn thường mặc mỗi khi đến phòng tập tạ. Người cậu ta nhể nhại mồ hôi khiến cho cái đầu mới cạo bóng nhẫy.

“Vừa xong,” mình đáp. Mình duỗi hai chân và khom người xuống cho đến khi đầu chạm gối. “Ta thắng.”

“Cậu dẻo nhỉ,” cậu ta bảo. “Khiến cho đầu óc bọn con trai nảy ra toàn ý nghĩ đen tối.”

Có lẽ cậu ta ngỡ là mình đang thích đùa, nhưng mình đứng lên cúi kính: “Sao cậu cứ đến đó làm gì vậy?” “Đến đâu?”

“Cậu biết chỗ nào rồi mà.”

Graham nhún vai. “À này, mấy đứa bạn định kéo nhau tới sân bóng chày đó. Cậu muốn đi không?”

Mình nhìn quanh tìm Josh và Tyson, hi vọng hai cậu ấy sẽ đến giải cứu mình. Josh và mình chưa có kế hoạch gì cụ thể nhưng mình đã tính hai đứa sẽ gặp nhau ở chỗ này rồi cùng về nhà với cái máy vi tính.

Mình lại nhìn sang chỗ Cody. Anh vẫn đứng với con bé lúc nãy, nhưng đang hí hoáy viết gì đó vào cuốn sổ. Anh xé ra một trang và đưa cho con bé kia. Con bé mỉm cười và ôm anh tạm biệt, tay nắn ná hơi lâu nơi eo lưng của anh. Chắc chắn hai người sẽ mau chóng làm tình với nhau thôi.

“Có,” mình nói với Graham, chộp lấy ba lô rồi đứng lên. “Đi nào.”

* * *

Tụi bạn của Graham đi đâu cả lúc hai đứa mình tới sân bóng chày, bèn ngồi xuống chiếc ghế băng dành cho cầu thủ dự bị. Mình nằm gối đầu vào lòng cậu ta và cậu ta luồn tay vào trong áo mình, cố lần tới chỗ chiếc áo nịt ngực. Mình đẩy tay cậu ta ra.

“Tớ đang nhiều mồ hôi,” mình bảo.

“Không sao. Trông cậu rất hot sau mỗi lần thi đấu.” Mình lại đẩy tay cậu ta ra. Mình đang mặc chiếc ba lỗ bằng lưới màu cam có con báo trước ngực và quần soóc đen. Chúng đã bạc màu và nhăn nhúm sau nhiều năm hết người này đến người kia trong đội Con Báo mặc qua.

Ngay lúc này mình chả có hứng gì cả. Có thể mình còn mệt từ tối qua. Hay bởi mình không thôi miên man về Emma Nelson Jones, và liệu rằng

mình có thực sự là một người bất hạnh với một người chồng không thèm về nhà hay không.

Graham lại luôn tay vào bên dưới áo mình. “Cậu có cái bụng đẹp ghê. Cái rốn nữa, rất sexy.”

Có lẽ lần này thì có tác dụng rồi.

Khi những ngón tay của Graham lần tới áo nịt ngực, mình không đẩy cậu ta ra nữa mà ngồi dậy dựa vào cậu ta và hai đứa bắt đầu hôn. Tay cậu ta luôn vào bên dưới áo nịt ngực của mình và mình quay ra để chắc là không ai trông thấy hai đứa.

Và vừa lúc mình trông thấy Josh. Cậu ấy đứng như hóa đá gần căn cứ thứ hai. Mình vừa vùng ra khỏi Graham vừa kéo áo xuống nhưng Josh đã vội lảng nhìn đi chỗ khác.

JOSH

Lỗi tại Tyson chứ không phải ai! Nó cứ lái nhái suốt về Sydney Mills làm tôi phải ba chân bốn cẳng chạy để kịp về với cái máy tính của Emma. Tôi để cái ván trượt chỗ Tyson và nhào đi tìm Emma. Em không có chỗ đường đua, nhưng nghe Ruby Jenkins bảo thấy Emma đi về phía sân bóng chày.

Ruby đâu có nói Emma đi cùng Graham. Nếu con bé nói vậy thì đời nào tôi đi qua đó.

Vậy mà tôi cứ dạo quanh sân bóng chày tìm em. Và rồi trông thấy Emma chỗ dugout. Em nằm ngả đầu vào lòng Graham. Mặc thằng đó cúi xuống như đang nói chuyện gì đó với em, vậy mà tôi ngu ngốc cứ ngỡ rốt cuộc em cũng đã quyết định nói cắt đứt với thằng đó.

Nhưng rồi Emma ngồi dậy và bắt đầu hôn thằng đó, còn Graham thì thọc tay vào trong áo em.

Chuyện quái gì thế không biết? Đó là cách em cự tuyệt thằng đó hay sao? Đâu có giống gì với cách em đã khước từ tôi.

Trước khi tôi quay đi, Emma đã kịp trông thấy. Trong tích tắc hai đứa nhìn thẳng vào mắt nhau. Tôi không biết em đang nghĩ gì nhưng tôi cảm thấy ghê tởm và khiếp sợ.

Tôi quay đi, băng ngang qua sân, muốn đá vào cái gì đó hay hét lên, đập cho Graham một trận.

“Có thấy nó không?” Ruby hỏi khi tôi đi ngang qua đường đua.

“Có thấy ở đây đâu mà!” Tôi quát lên.

Tôi quay trở lại bãi đỗ xe, thở hắt hắt. Tyson đang ngồi trên một khối bê tông, ngắm nghía tấm ván trượt mới nhất hiệu Marvin the Martian của tôi.

“Thế Emma có cho mày và tao đi nhờ xe về không đây?” Nó hỏi.

“Không. Về đi,” tôi bảo.

Tyson chìa một tay ra và tôi kéo nó đứng lên. “Mày vẽ gì đó giống thế này lên tấm ván của tao với nhé?” Nó nói. “Yosemite Sam chẳng hạn.”

Tôi chộp lấy một trong hai khối bê tông và bắt đầu lôi nó về phía mấy thanh kim loại. “Giúp tao đi.”

Tyson nhắc đầu kia của thanh bê tông. Hai đứa đặt nó lên trên mấy thanh kim loại và lắc qua lắc lại cho nó khít với mặt đường nhựa.

“Có câu hỏi cho mày đây,” Tyson nói. “Và có lẽ một ngày mày sẽ trả lời được.”

“Mày làm ơn phụ tao dọn xong chỗ này đã, được không hả?”

Hai thằng khiêng hai đầu thanh bê tông còn lại và lôi nó đến chỗ mấy thanh kim loại rồi hạ xuống.

“Câu hỏi của tao là,” Tyson vừa nói vừa phủ bụi trên tay, “và tao muốn mày tìm ra câu trả lời cho tao: bộ ngực của em Sydney có phải là thực không, hay là bố mẹ nó mua cho nó? Dù thế nào tao cũng ngưỡng mộ. Tao chỉ muốn biết thế thôi.”

Nếu khối bê tông chưa đặt xuống đất hẳn thì tôi đã thả cho rơi xuống chân Tyson.

EMMA

Trên đường lái xe về nhà, mình mở băng Dave Mathews to hết cỡ. Xe mình không có máy đĩa nên mình mua một băng cassette mới ra tháng rồi. Nhưng ngay cả khi Dave hát Crash into me, mình cũng không thể gạt ra khỏi đầu những gì vừa xảy ra ở sân bóng chày. Josh đã chứng kiến Graham sờ soạng mình. Còn Graham thậm chí xem chuyện đó như không. Cậu ta vừa xoa xoa bàn tay lên cái đầu lóng bóng vừa nói: “Đâu có phải là thằng đó chưa thấy hai người hôn nhau bao giờ.”

Mình đẩy cậu ta ra và chạy một mạch đến tủ gửi đồ lấy ba lô và quần áo, rồi nhào ra bãi đỗ xe tìm Josh và Tyson.

Nhưng hai cậu ấy đã đi mất.

Khi cho xe chạy vào lối đi vào nhà, mình liếc về phía nhà Josh. Cho dù cậu ấy có ở nhà, mình cũng không có cách nào gõ cửa được. Mình biết bọn mình đã thống nhất là sau trận đấu sẽ cùng vào máy tính xem thể nào, nhưng giờ mọi việc đã bị đảo lộn.

Mình đặt hộp đàn saxophone ở hành lang dưới chân cầu thang rồi xông vào nhà bếp, vỗ nước lên mặt. Mẹ để lại mẫu tin nhắn gần bồn rửa chén bảo mình để nóng cái lò trước rồi cho món thịt hầm mì ống và phô mai vào. Khi mình xoay cái núm trên, lại thấy một mẫu tin được dính trên quầy, là nét chữ của mẹ: “MrsMartinNichols@aol.com.” Mình đoán đó là địa chỉ email mẹ muốn. Mật khẩu là “EmmaMarie.”

Mình dứt cái chảo đựng món mì ống vào lò rồi chạy lên lầu. Sau khi đăng nhập, mình thêm email của mẹ vào với cái tên MrsMartinNichols. Rồi kiểm tra xem mẹ có thể lên được trang Facebook từ tài khoản của mẹ không, nhưng không có dấu hiệu gì cho thấy điều đó trong Favorite Places của bà.

Thấy nhẹ nhõm, mình thoát ra và ngả người ra ghế. Bí mật của mình vẫn an toàn. Nhưng mình vẫn không biết đó là gì, hay làm thế nào mình có thể tìm hiểu được chuyện đó nếu Josh không qua.

Mà chắc cậu ấy sẽ không bao giờ qua nữa.

Mình ngồi rịt vào chiếc ghế xoay làm bài tập. Có thể nghe thấy mùi đồ ăn bốc lên từ dưới lầu. Mẹ và dượng Martin đã về. Vài phút sau, mình nghe mẹ gọi xuống ăn tối.

Mình luôn xem món mì ống và phô mai là món khoái khẩu. Có vẻ như mình vẫn sẽ như thế trong suốt mười lăm năm sắp tới. Nhưng hôm nay món mì mắc nghẹn ở cổ

họng. Có thể đó là vì chúng làm toàn bột mì như mẹ giải thích một cách tự hào với dượng Martin. Hay có lẽ giờ không có gì khiến mình thấy thích nữa.

* * *

Ăn tối xong, mẹ và dượng Martin tiếp tục phá dỡ phòng tắm dưới lầu. Hai người mở Led Zeppelin[1] âm ỉ, dùng búa và đục nạy lớp gạch cũ lên. Mình rót một cốc nước, chạy lên lầu và nằm vật ra giường.

[1] Led Zeppelin: ban nhạc Anh được thành lập vào tháng 9 năm 1968.

Mình thấy tiếc vì Josh đã trông thấy Graham sờ soạng mình, nhưng mình được phép hôn bất kì ai mình muốn cơ mà. Và Graham và mình đang cặp với nhau, nên chẳng lí gì Josh có thể gọi mình là đồ gái hư được. Ngay cả vậy mình vẫn thấy chuyện đó thật kinh khủng. Nhất là sau những gì xảy ra vào tháng Mười một vừa rồi.

Đó là đêm chiếu mở màn bộ phim Toy Story. Nhóm tụi mình đi xem cùng nhau, ngồi cùng một hàng ghế. Mình ngồi cạnh Josh, và trong suốt những cảnh có những món đồ chơi của Sid làm mình sồn gai ốc, mình đã vùi mặt vào vai cậu ấy. Lúc nào mình cũng thích mùi của Josh. Nó gợi cho mình liên tưởng đến mùi gỗ và mùi hồ. Sau buổi chiếu, mấy đứa khác về nhà, riêng Kellan, Tyson, Josh và mình đến nghĩa trang để thăm mộ mẹ Tyson. Theo mình được biết, bà mất khi nó còn là trẻ sơ sinh, nó thường tạt qua, đặt lên mộ bó hoa hay chỉ để nói “chào mẹ”. Kellan và Tyson đi dạo trong khi Josh và mình đi tìm mộ của Clarence và Millicent. Đó là tên của hai vợ chồng mà có lần bọn mình phát hiện ra trên hai ngôi mộ. Clarence và Millicent chết cùng một ngày khi cả hai đã qua tuổi chín mươi. Bọn mình thích thú khi biết rằng hai người họ đã không phải sống thiếu nhau ngày nào.

Bởi vậy bọn mình mới lấy hai cái tên đó cho cặp đôi phụ bán hamburger kia và mình cũng lấy đó làm mật khẩu.

Khi tới được phần mộ của Clarence và Millicent, Josh nói: “Tớ thích cậu lắm đấy, Emma.”

Mình mỉm cười. “Tớ cũng rất thích cậu.”

“Tớ rất vui,” cậu ấy nói rồi bước tới gần như thể sắp hôn mình.

Mình vội nhảy lùi ra. “Không,” mình nói, lắc đầu. “Cậu là... Josh cơ mà.”

Ngay khi những lời đó vừa được thốt ra khỏi miệng, mình có thể biết được mình đã khiến cậu ấy bị tổn thương đến như thế nào.

Nhưng mình đã cố tình làm thế. Bao nhiêu năm tháng qua, Josh lúc nào cũng là người mình có thể trông đợi. Nếu giữa hai đứa có gì và chuyện đó không đi tới đâu, mình biết mình sẽ mất cậu ấy. Nhưng khi cố ngăn chuyện đó xảy ra, thì rất cuộc chuyện đó cũng xảy ra.

Mình nhắm mắt lại, và lần đầu tiên trong ngày thấy mệt mỏi rã rời.

Một lát sau, mình giật mình tỉnh dậy vì nghe tiếng mẹ gọi.

“Emma à?” Mẹ gọi từ dưới lầu. “Con nghe không đấy?” “Dạ,” mình nói, ngồi dậy dụi mắt.

“Josh đến này. Để mẹ bảo nó lên đó nhé.”

JOSH

Trước khi vào phòng Emma, tôi hít một hơi thật sâu để giữ bình tĩnh, nhưng những ngón tay cứ xoắn lại. Lần cuối cùng tôi trông thấy Emma là khi em bị Graham sờ soạng. Dù tôi đã cân nhắc là sẽ không qua nhà em tối nay nhưng tôi cần phải xem những gì em đọc được về tôi. Tôi muốn chứng minh đó chỉ là một trò đùa, bảo Emma quên chuyện đó đi, và lại hành động như tôi không hề sống gần nhà em nữa.

Emma đang ngồi trên mép giường, vẫn còn mặc bộ đồng phục thể thao màu cam và đen. Tóc em rối bù, trên hai má có vết nhăn giống như vừa mới ngủ dậy. Em mỉm cười vẻ yếu ớt nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt tôi.

Emma lắc đầu: “Tớ xin lỗi nếu...”

“Tớ không quan tâm,” tôi nói, nhìn vào máy tính. “Quên nó đi.”

“Tớ biết chuyện đó khiến cậu tổn thương nên tớ muốn cậu biết là...”

“Có gì mà tổn thương,” tôi đáp. “Tớ chỉ thấy bất ngờ vì tưởng cậu định cắt đứt với thằng đó.”

“Đây không phải là chuyện của cậu,” Emma nói, “nhưng tớ sẽ cắt đứt với cậu ta sớm thôi.”

“Ồ, tớ hiểu. Cậu chỉ muốn được sờ soạng lần nữa thôi chứ gì.”

Mắt Emma long lên đầy giận dữ và tôi biết mình đã đi quá xa.

“Cậu gặp may vì tớ là người tử tế,” em nói. “Vì tớ sẽ vờ như mình đã không nghe thấy cậu nói vừa rồi. Tớ biết tại sao cậu nói thế nhưng...”

“Tại sao tớ nói thế?” Tôi hỏi. Tôi muốn em nói với tôi rằng tôi ghen với Graham để tôi có thể có một phen cười vào mặt em cho hả.

“Josh, nếu cậu muốn tớ cho cậu xem trang web đó thì cậu cần im ngay cái miệng đi.”

Emma bước tới bàn máy tính với dáng vẻ dằn dỗi. Cũng tốt, vì giờ đây tôi không phải là người duy nhất cảm thấy giận ghê gớm.

Màn hình chờ tường gạch đang chạy. Emma lắc nhẹ chuột. Tôi có thể

trông thấy em nhập địa chỉ email của mình “EmmaNelson4ever@aol.com,” rồi gõ “M-i-l-l-i-c”.

“Mật khẩu của cậu là Millicent thật đấy à?” Tôi hỏi.

Emma ngược lên nhìn tôi. “Sao cậu biết?”

“Tớ thấy những chữ cái đầu tiên... Cậu muốn nghe chuyện lạ không?”

Emma so vai nhưng không nói gì.

“Địa chỉ email ở trường tớ cũng chọn mật khẩu là Clarence,” tôi nói.

“Không thể nào!” Emma thốt lên. “Cặp đôi phụ bán hamburger đang ăn...”

“Xe-tải-kem đang chờ...” “Cặp vợ chồng trung niên.”

“Chính xác,” tôi nói, và trong một tích tắc hai đứa trao nhau một ánh nhìn như thể cả hai đều có thể nhớ được cảm giác bạn thân nhất là như thế nào.

Emma nhấp phím Enter, máy tính kêu bíp và kết nối vào AOL.

“Hôm nay có gặp Sydney không đấy?” Em hỏi, xoay ghế về phía tôi.

“Học chung lớp Chia sẻ ý tưởng mà.”

Emma mỉm cười. “Cậu có nói gì với nó không?”

“Tớ đâu cần làm thế. Cái mặt thộn ra của tớ nói lên tất cả rồi.”

Emma chỉ một ngón tay về phía tôi như thể đang giương súng bắn. “Nhưng cậu đâu có nghĩ chuyện này là thật.”

“Tớ vẫn không nghĩ thế mà,” tôi nói. “Dù có thể trông thấy được tương lai - nhất là cái tương lai như thế - thật là tuyệt, nhưng cũng khó mà tin nổi.”

“Xin chào!” Giọng nói được cài sẵn vang lên.

Emma quay lại trước màn hình và tiếp tục gõ bàn phím. “Thật buồn cười khi biết cậu theo chủ nghĩa hoài nghi đấy. Trước đây cậu tin vào Người Không lồ và UFO lắm mà. À, có nhớ Người Dê không?”

“Tớ đời nào tin vào Người Dê,” tôi nói. “Tớ chỉ nghĩ nó thú vị thôi.”

Emma nhấp đúp chuột vào Facebook, và một cái hộp trắng mở ra ở chính giữa màn hình. Em nhập địa chỉ email và mật khẩu, nhưng thay vì nhấp Enter, em quay sang nhìn tôi.

“Tớ luôn tưởng tượng du hành thời gian sẽ rất to lớn và làm cuộc sống

thay đổi,” em nói. “Như hai bộ phim A Wrinkle in Time hay Back to the Future. Nhưng ở đây, chuyện hầu hết mọi người quan tâm là những tấm ảnh chụp đi nghỉ mát linh tinh và những vật vãnh về cuộc sống thường ngày.”

Tôi gần như thốt lên: Hay lấy được em hot nhất trường làm vợ.

“Vậy tại sao cậu nghĩ mọi người viết lên đủ thứ vớ vẩn về bánh bông lan hay những chuyện linh tinh khác?” Tôi hỏi.

“Không phải ai cũng thế,” Emma nói. “Tớ nói lên thực tế thôi, nhưng chỉ bởi tớ không sợ thừa nhận những mệt mỏi do cuộc sống mang lại.” Em cười cay đắng. “Và cuộc sống của mình thì đúng là như thế thật.”

Và trên đầu trang xuất hiện: “Emma Nelson Jones.” Bức ảnh nhỏ, nhưng tôi nhận ra đó không phải là bức ảnh hôm qua. Emma nhấp vào và nó mở to ra. Giờ thì chị Jones đang đứng trước một bức tường trát vữa màu trắng, hai tay chống nạnh. Chị đang mặc một chiếc áo len màu vàng và đeo sợi dây chuyền vàng có mặt hình chữ E.

Emma Nelson Jones

Món lasagna[1] hôm qua nóng sốt thật, nhưng công việc khiến mình mệt mỏi quá.

2 hours ago. Like. Comment

[1] Món bột với cà chua và nước sốt và phó mát hấp chung.

“Lạ quá,” Emma nói. “Hôm qua, đọc thấy tớ đã làm món mì ống và phô mai cơ mà. Tớ chả hiểu sao...” Emma quay sang mình mắt tròn xoe. “Tớ cược là món mì và phô mai hôm qua đã khiến tớ không còn thích nữa... ngay cả trong tương lai.”

Tôi cố nén một nụ cười tự mãn. Em đang đi quá xa rồi.

Tôi nhìn vào màn hình. “Nếu công việc khiến cậu mệt mỏi, có nghĩa là cậu có công việc. Chẳng phải hôm qua đọc thấy là cậu thất nghiệp hay sao? Chuyện cũng đáng ăn mừng đấy chứ!”

“Đúng đấy.” Emma chạm một ngón tay lên màn hình rồi rả rả xuống dưới. “Khác hết. Hôm qua đâu có thấy tất cả những điều này.”

“Tớ trêu cậu đấy,” tôi nói. “Chuyện này chỉ là một trò đùa thôi, Emma.”

“Không, giờ là cậu sai đấy,” em nói. “Nếu đây là một trò đùa thì hôm qua

và hôm nay sẽ không khác gì nhau. Nhưng mọi thứ tở làm hôm nay khác đi, giống như những gợn sóng nhỏ xíu đã khiến cho tương lai thay đổi. Chính vì chuyện này nên sáng nay tâm trạng của tở không vui và tở thay đổi cách tiếp xúc với mấy đứa ở trường. Và mười lăm năm...”

Tôi bật cười. “Những gợn sóng?” “Kellan nói cho tở biết.”

“Cậu kể cho Kellan ư?”

“Đương nhiên là không,” Emma nói. “Tở chỉ hỏi nó về du hành thời gian dưới góc độ vật lí thôi.”

“Vậy là hôm nay cậu làm điều gì đó và chính điều đó đã giúp cậu không phải mất việc trong tương lai. Nó cũng khiến cho cậu nấu món lasagna thay vì mì ống và phô mai.

Đã hiểu.” Tôi phẩy tay về phía màn hình. “Vậy là cậu có thể không cưới cái - gã - nào - đó nữa.” Emma nhìn màn hình đọc:

Đã kết hôn với Jordan Jones, Jr.

“Rủi thay,” em nói, “những gợn sóng đó không đủ mạnh để biến thành một cơn bão lớn.”

“Cơn bão Emma. Có thể gây ít nhiều thiệt hại đấy.”

“Tở biết cậu đang cố không tin có bất kì sự khác nhau nào giữa chuyện này và Goatman,” Emma nói. “Nhưng chẳng phải là cậu bảo mặt cậu thộn ra khi trông thấy Sydney Mills hôm nay hay sao?”

“Thì sao?” Tôi hỏi.

Emma nhướn một bên mày. “Cậu đâu có thộn mặt ra như thế nếu tở không kể cậu nghe về tương lai của cậu. Tở đang tự hỏi không biết Cơn bão Joshua gây ra tác hại đến mức nào đây.”

Emma cho mũi tên vào chòm ảnh “Friends”. “Giờ tở có tới những bốn trăm linh sáu người bạn. Hay quá! Chắc là tở đã kết bạn nhiều khi đi làm.”

Tôi khom người xuống bên cạnh em. “Tở có ở đây không?” Emma cười vẻ hả hê. “Tưởng cậu nói cậu không tin.”

“Tở muốn xem cho vui thôi mà.”

Emma chuyển mũi tên đến “Friends (406)” và nhấp chuột. Một trang mới hiện ra với nhiều tấm ảnh nhỏ xíu kèm theo tên. Tôi cố cưỡng lại cảm giác

muốn thúc Emma thao tác nhanh để tìm thấy tôi. Tôi không muốn tỏ vẻ như mình tin vào chuyện sẽ cưới được Sydney Mills. Bởi vì chuyện đó là không thể.

Danh sách tên được sắp xếp theo bảng chữ cái. Khi tới những tên bắt đầu bằng chữ cái J, em rê chuột chậm lại. Và tên tôi đây rồi.

Josh Templeton

Tim tôi đập rộn lên. Tôi không biết phải nói gì. Nếu như mà chuyện này là thật đi nữa thì tôi cũng không biết mình nên cảm thấy thế nào về những gì mình sắp trông thấy.

Emma chuyển mũi tên lên tên tôi. “Josh, cậu đây rồi,” em nói giọng đầy kịch tính, “mười lăm năm sau.”

Một trang mới từ từ hiện ra. Một bức ảnh nhỏ chứa một chùm bong bóng đủ màu sắc. Ở ngay cuối tấm ảnh là khuôn mặt một người đàn ông tóc hung và đeo kính. Tôi không cần phải hỏi liệu đó có phải là mình không. Ngay bên cạnh tấm ảnh là ngày sinh của anh ấy, ngày mừng Năm tháng Tư. Anh ấy đi học ở trường đại học Washington và làm việc ở chỗ nào đó có tên gọi là Electra Design.

Josh Templeton

Nhà mình vừa từ Acapulco về. Tuyệt cú mèo! Mình đã post ảnh lên blog rồi.

May 15 at 4:36pm. Like. Comment

“Blog là gì?” Tôi hỏi.

“Ai mà biết,” Emma đáp. “Nhưng mình đang thắc mắc sao kì nghỉ của cậu lại thay đổi. Chắc là ngoài cái mặt thộn ra, cậu còn làm thêm điều gì khác liên quan đến con Sydney Mills rồi. Có thể vì cậu biết cậu sẽ đi Waikiki nhưng cậu lại muốn đi Acapulco hơn, thế nên khi cậu và Sydney bàn đến chuyện đi nghỉ thì cậu thay đổi.”

Josh Templeton

Hôm nay mình giúp con trai lắp ráp mô hình hệ mặt trời.

May 8 at 10:26pm. Like. Comment

Terry Fernandez

Bọn mình đã làm năm ngoài. Làm mình nhớ đến Diêm Vương tinh. Đó luôn là hành tinh mình thích nhất.

May 9 at 8:07am. Like

Josh Templeton

Thật tội nghiệp cho Diêm Vương tinh!

May 9 at 9:13am. Like

Tôi thấy bối rối. “Chuyện quái quỷ gì đã xảy ra với Diêm Vương tinh vậy?”

Emma nhún vai. “Tớ nghĩ là chuyện đó không phải lỗi của bọn mình.”

Tôi lắc lắc bàn chân đang đi giày thể thao. “Làm thế nào cậu biết được... vợ tớ... là ai?” Emma chỉ tay lên đầu trang.

Đã kết hôn với Sydney Templeton

“Nhưng sao cậu biết được đó có thể là Sydney Mills chứ?” Tôi hỏi.

Emma nhìn thẳng vào mắt tôi. “Cậu cần thôi cái kiểu nói “có thể là” đi nhé. Bực mình lắm.”

“Được. Sao cậu biết người đó chính là Sydney Mills?” Emma nhấp chuột lên “Sydney Templeton”.

Một trang khác dần hiện ra thay thế trang lúc nãy. Lần này là một tấm ảnh gia đình với ba đứa nhóc đang ngồi trên sân cỏ. Đứa con trai lớn nhất tóc hung. Hai đứa con gái sinh đôi giống nhau như lột và có mái tóc nâu giống như bà mẹ xinh đẹp của tụi nó.

Tôi ngồi vào chiếc ghế xoay của Emma, lún người vào đó.

“Cậu vẫn còn nghi ngờ chứ?” Emma hỏi.

“Tớ chỉ... tớ muốn...” Tôi muốn nghi ngờ. Tôi cần nghi ngờ. Nhưng mớ thông tin hoang đường này thật quá nhiều để có thể tiếp nhận cùng một lúc.

“Gã Jordan Jones Junior đó,” Emma nói. “Tớ ghét anh ta chỉ vì cái tên ngu ngốc đó. Giờ tớ có việc làm rồi, nhưng có vẻ như là Jordan xài mọi thứ do tớ làm ra. Nghe này... tớ viết đây này: “Hôm thứ Năm mình nhận lương và JJJ mượn đến đồng cuối cùng để mua một cái iPad. Đàn ông lúc nào cũng thích những thứ đồ chơi vớ vẩn!” Tớ đã đặt từ mượn trong dấu ngoặc kép, nên tớ đoán là anh ta sẽ không bao giờ trả.”

“iPad là gì nhỉ?” Tôi hỏi.

“Đó không phải là chuyện quan trọng! Dù thế nào tớ cũng đã đưa cho đấng ông chồng đủ tiền để mua món đó.” Em nhấp chuột loanh quanh trang web. “Bọn mình sống ở Florida, nhưng anh ta đến từ Chico, California. Chico ở đâu nhỉ?”

“Ai biết được,” tôi nói. “Sao cậu biết anh ta đến từ đâu?” “Tớ nhấp chuột lên tên anh ta chứ sao. Không có thông tin gì nhiều ở đây, nhưng có vẻ như anh ta là một gã chầy bừa.”

“Thậm chí cậu không biết anh ta mà đã vội gọi anh ta là đồ chầy bừa rồi là sao?”

“Có những điều tự nhiên biết được thôi,” Emma nói.

Tôi thấy thật buồn cười, thậm chí là thích thú với ý nghĩ rằng biết đâu chuyện này là thật, nhưng không thể khẳng định được rằng đó không phải là Sydney Mills và tôi trong tấm ảnh đó. Hai người đó già hơn chúng tôi nhưng có vẻ không thật.

“Xem này!” Emma nói.

Tôi ngồi bật dậy khỏi ghế.

“Những tấm ảnh này được đính vào vào trang web của tớ,” Emma nói, chỉ vào màn hình. “Giống như mỗi tấm dẫn tới nhiều tấm hơn nữa, kiểu như album ấy.”

Ảnh hồ sơ 12 ảnh

Sinh nhật lần thứ 30 37 ảnh

Kỉ niệm thời trung học 8 ảnh

Tôi chỉ vào màn hình. “Kỉ niệm thời trung học này. Xem thử cậu xem điều gì là quan trọng mười lăm năm sắp tới. Tớ cược là tất cả đều nói về tớ.”

Emma cười phá lên. “Chỉ vì tớ chưa có tấm ảnh nào của chàng Cody mà thôi.”

Em nhấp chuột vào album ảnh đó và hai đứa nhìn chăm chăm vào màn hình khi những tấm ảnh hiện ra.

Tấm đầu tiên chụp Emma cận cảnh, tay cầm tấm bằng lái xe. Giờ tấm ảnh đó đang được đính lên tấm ván xếp. Một ngày nào đó, có thể có ai đó đã

cuối đi rồi vào phòng tech lab của trường để scan. Tấm kế tiếp chụp Tyson và tôi đánh nhau bằng tấm ván trượt kiểu như đánh kiếm. Tấm này đang dính trên tủ của em. Rồi Tyson, Kellan, Emma và tôi chôn người ngập đến cổ vào đám bóng trong nhà bóng ở tiệm GoodTimex Pizza. Tấm đó cũng dính trên tấm ván xốp. Cái đĩa chơi trò này chắc đã “mượn tạm” mấy tấm ảnh của Emma rồi đem trả lại mà em không biết.

Emma chỉ tay vào tấm cuối cùng, trong bộ đồ tấm hai mảnh màu nâu nhạt. “Gì thế này?”

Em nhấp chuột vào tấm ảnh và nó được phóng to.

“Có phải phía sau nhà là Crown Lake không?” Tôi cố giữ giọng mình thật ngây thơ dù biết chính xác nơi chụp tấm ảnh đó. Tôi đã chụp nó cách đây vài tuần khi cả bọn lái xe đến hồ trước khi nó được chính thức mở cửa. Tôi nghĩ sẽ rất vui khi để em đi rửa ảnh và tự hỏi ai đã chụp nó.

Bên dưới tấm ảnh có ghi: “Những ngày xưa thân ái.” “Tớ mới mua bộ này cách đây một tháng,” Emma nói. “À,” tôi lí nhí. “Tớ nghĩ tớ đã tình cờ chụp tấm ảnh này. Lúc đang cố lôi cái máy ảnh của cậu ra khỏi cát thì bấm phải nút chụp.”

“Josh,” Emma nhìn thẳng vào mắt tôi. “Cái Facebook này không phải là trò đùa đâu. Chẳng có lí do nào để ai đó có thể đùa cợt bọn mình được.”

“Ai đó đã đánh cắp ảnh của cậu thì sao? Tớ vẫn không nói là không có khả năng đó.”

Em lục trong ngăn kéo và lôi ra chiếc máy ảnh dùng một lần màu vàng. “Tớ chưa rửa ảnh.”

EMMA

Như vậy bây giờ mọi chuyện phụ thuộc vào cái máy ảnh màu cam loại dùng một lần để lại từ hồi đám cưới của mẹ. Nếu mấy tấm ảnh chụp ở hồ đó vẫn chưa rửa thì Josh sẽ phải thừa nhận Facebook là thật.

Hai đứa nhìn chăm chăm vào bức ảnh, vào bộ đồ tắm hai mảnh mình mới mua ở phố mua sắm Lake Forest. Và rồi, cả hai cùng một lúc chĩa ánh mắt vào cái máy ảnh trên bàn.

“Cậu có nghĩ bọn mình nên...?” Josh nói trước. “Khi nào Photomat đóng cửa?”

“Mười giờ,” Josh nói. “Tiệm đó ở SkateRats plaza.”

Giờ là tám giờ năm mươi ba phút. Photomat đảm bảo một giờ là có hình.

“Lấy xe đi,” cậu ấy đề nghị.

“Quá mạo hiểm,” mình bảo, đưa ánh mắt xuống lâu.

Nếu mẹ mà nghe thấy hai đứa đi, thế nào cũng sẽ bảo không có lớp học buổi tối nào lại bắt đầu vào cái giờ quá muộn thế này cả.

“Ván trượt nhé?” Cậu ấy hỏi.

Mình gật đầu, với lấy chiếc áo khoác màu cam Cheetahs trên thành ghế. Mình vẫn còn mặc nguyên bộ đồng phục thể dục trên người vì mình không còn chút sức nào để thay nó ra nữa.

“Để tớ về lấy ván trượt đã,” Josh bảo.

Màn hình vẫn hiển thị “Kỉ niệm thời trung học”. “Thoát nhé?”

“Chứ sao nữa,” Josh nói.

Cách nói của cậu ấy rõ ràng và dứt khoát khiến mình thấy lạnh toát người. Josh đang bắt đầu tin chuyện này là thật.

* * *

Hai đứa tới Photomat lúc chín giờ mười. Anh chàng đứng đằng sau quầy có mái tóc lưa thưa và ánh mắt mệt mỏi. Mình điền tên và một số điện thoại

vu vơ bên ngoài phong bì rồi cho chỗ phim vào đó.

“Anh rửa giúp mấy tấm ảnh này trước khi đóng cửa được không ạ?”
Mình hỏi, đẩy lui đẩy tới tấm ván trượt bên dưới chân.

Anh ta nhìn mình uể oải. “Để đấy.”

Mình phốc lên via hè. “Tớ không nghĩ anh ta làm khăn trương đâu.”

“Nghe anh ta bảo sẽ cố mà.”

“Không, anh ta bảo: “Để đấy.” Có nghĩa là anh ta để mặc đấy cho vũ trụ. Và đây không phải chuyện của vũ trụ. Chuyện này là của anh ta!”

Josh dận chiếc ván trượt rồi phóng đi, mình lao theo, băng qua bãi đỗ xe. Hai đũa ngồi lại trên một vạt cỏ dưới cái đồng hồ hiển thị thời gian và nhiệt độ luân phiên nhau. Chỗ này tối thui và bọn đom đóm lập lòe bay xung quanh. Mình cởi giày pa tanh, nằm xuống cỏ, ngửa mặt lên trời.

“Nhớ lúc bọn mình thường chơi T-ball[1] ở đằng kia không?” Josh hỏi.

[1] Trò chơi khởi đầu cho môn bóng chày, dành cho các em nhỏ từ 4-8 tuổi.

Mình nằm sấp, chống cằm nhìn sang công viên Wagner nằm bên kia đường đối diện với trung tâm mua sắm. Năm nọ, bố mình làm huấn luyện viên cho đội Little League của bọn mình. Em cùng cha khác mẹ của mình, Rachel, mới có năm tuần tuổi, nhưng mình tự hỏi liệu bố có huấn luyện cho con bé khi nó đủ lớn để chơi hay không.

Mình hát hàm về phía ngôi nhà màu trắng xinh xắn giữa dãy nhà trệt. “Cody sống ở đây,” mình nói.

“Tớ biết,” Josh bảo. “Cậu biết?”

“David trước đây có chơi với anh của Cody. Bọn mình đã đến đấy tiệc tùng. Anh trai anh ta, cũng kì quặc lắm, nhưng không phải là một gã thô tục như vậy.”

“Cody đâu có thô tục!” Mình cãi. “Cậu đâu có biết anh ấy.”

“Thế cậu thì biết à?”

Mình quyết định không kể cho Josh nghe chuyện cách đây vài tháng trước buổi dạ hội mình đã ảo tưởng rằng Cody sẽ tiến gần mình trong vũ phòng ngộ ý muốn mình là bạn nhảy của anh. Anh đi cùng với Meredith

Adams, con bé mặc chiếc đầm tí xiu màu bạc. Hai người đó đến muộn và về sớm. Mình đi cùng Graham, mặc dù lúc đó mình cũng đã gần như kết thúc với cậu ta rồi. Bọn mình ngồi chung với nhóm bạn của cậu ta, và mình gần như không biết ai. Kellan, Tamika, Ruby và mấy đứa con gái nữa cùng đi chung chiếc limo và suốt cả buổi chân trần theo nhóm lớn nhảy nhót. Mình nhảy cùng bọn nó vài bài, cho đến khi Graham ung dung đi tới và lôi mình ra hòa vào một điệu slow. Josh và Tyson thậm chí còn không tới. Cả hai đến nhà Tyson và suốt đêm vùi đầu vào mấy cuộn băng video Tony Hawk chơi trượt ván.

Sau ít phút ngắm bọn đom đóm, Josh để một cọng cỏ giữa hai ngón cái và khom người xuống thôi.

“Thôi đi!” Mình rít lên. “Cậu biết tớ không thích thế cơ mà.”

Josh thả cọng cỏ, quay sang mình. “Tớ xin lỗi chuyện lúc nãy,” cậu nói giọng trầm trầm. “Chuyện tớ nói về Graham sờ soạng cậu... Tớ hơi thô lỗ.”

“Không sao mà,” mình nói, quay quay bánh xe trên chiếc giày pa tanh.

Mình nằm ngả người lên cỏ nhìn lên trời. Không thấy sao Kim đâu, chỉ còn vành trăng khuyết. Khi nhìn lên bầu trời đầy sao, mình tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với Diêm Vương tinh. Có phải nó bị sao Băng đụng không?

“Thôi mình đi nào,” Josh nói, chỉ vào cái đồng hồ. “Năm phút nữa là Photomat đóng cửa rồi.”

* * *

“Ảnh của Nelson xong chưa ạ?” Mình vừa hỏi vừa đẩy cửa.

Anh chàng đứng quây lật giờ mấy cái phong bì có tên bắt đầu chữ cái N và lấy ra cái của mình. Khi anh ta đưa cái gói, tai của Josh đổ lựng lên. Mình đưa anh chàng tờ bạc mười đô và anh ta trả lại tiền thừa.

Hai đứa đi ra và chạy qua mấy cửa hàng cho đến khi tới bên dưới một ngọn đèn đường. Mình xé cái phong bì ra. Đi trên giày pa tanh, mình gần cao bằng Josh. Trong một giây, chân cậu quệt nhẹ vào chân mình nhưng cậu vội dạt ra.

Mấy tám đầu tiên chụp mẹ và mình trong nhà bếp. Josh chạm vào xấp hình như muốn nói: nhanh đi nhanh đi.

Nhưng bây giờ mình không chắc mình có muốn tìm hiểu nữa hay không. Nếu đó thực sự là tương lai của mình và mình không hạnh phúc thì có lẽ tốt hơn là đừng nên biết cho đến lúc đó.

Josh giằng lấy xấp ảnh từ tay mình. Cậu lật nhanh tới tấm ảnh tiếp theo, đây là những tấm ảnh chụp ở hồ. Tyson ném Kellan vào làn nước lạnh như đá. Một tấm chụp cận cảnh Josh làm mất lác. Kellan và mình khoác eo nhau. Và mình mặc bộ đồ tắm hai mảnh màu nâu nhạt trên nền hồ trải dài xa tít.

Những ngày xưa thân ái.

JOSH

Tôi sẽ cưới Sydney Mills. Tôi sẽ cưới Sydney Mills. Sydney Mills sẽ là vợ tôi.

Tôi đứng dưới vòi nước nóng suốt mười phút. Khi thấy chắc chắn rằng tôi sẽ chẳng tìm ra được điều gì bằng cách cứ nhìn chăm chăm vào vòi nước như thế, tôi tắt nước và chộp lấy chiếc khăn tắm màu xanh lá cây.

Lớp sứ của bồn rửa mặt chạm vào lòng bàn tay tôi mát lạnh. Trên tấm gương trong phòng tắm đầy hơi nước, tôi có thể trông thấy mái tóc hung lờm chớm, cánh tay gầy gò và chiếc khăn quấn ngang hông. Chẳng hiểu bằng cách nào mà mười lăm năm sau tôi có thể biến thành một gã trai có thể cưới được Sydney Mills làm vợ.

Tôi lùi lại một bước, khuyh hai cánh, hít căng lồng ngực. Tôi thấy cơ bắp cuộn lên nhờ tấm gương mờ mờ. Và trông cũng bảnh!

Tôi nháy mắt với mình trong gương. “Được đấy!”

Hít đất thêm vài cái và làm thêm vài động tác gập người mỗi đêm có thể sẽ giúp tôi mau chóng trở thành gã trai của mười lăm năm sau hơn. Tôi đứng nghiêng người, khuyh hai cánh tay lên nhìn sát vào gương, nhưng từ góc độ này không thể phủ nhận được chuyện rằng tôi vẫn còn là một thằng nhóc gầy gơ xương còn hai năm nữa mới học xong phổ thông.

Tôi mở cửa phòng tắm để một ít hơi thoát ra. Qua sân cỏ, phòng Emma đã tắt đèn. Chắc hôm nay em đi ngủ sớm.

* * *

Gần nửa đêm. Tôi liếc quanh phòng nhưng không thấy điện thoại đâu. Tôi xuống lầu, bật bóng điện nhỏ phòng trước rồi quay số của anh trai. Ở Seattle sớm hơn ở đây ba giờ đồng hồ nên tôi không sợ sẽ đánh thức anh.

Đến hồi chuông thứ hai, David nghe máy. Bên đó có tiếng khán giả cười trong một chương trình ti vi nào đó.

“Anh, Josh đây,” tôi nói. “Anh bận gì không?”

“Anh đang ở trường,” anh nói. “Anh đang ăn một tô Lucky Charms[1] và xem phần cuối của Fresh Prince of Bel-Air[2].” Tôi cam đoan là nếu David có gọi về nhà vào sáng mai thì thế nào anh cũng bảo bố mẹ là tôi qua anh đã học bài cả đêm ở thư viện.

[1] Một loại bột ngũ cốc do công ty thực phẩm General Mills sản xuất.

[2] Bộ phim hài tình huống trên truyền hình Mỹ.

“Tối nay bố mẹ cũng xem,” tôi nói. “Anh không thấy hãi khi biết anh có khiếu hài hước như bố mẹ hả?”

“Chút xíu thôi,” anh nói. “Nhưng có Will Smiths! Anh đã khi nào nói với chú mày là mỗi lần anh ta bắt đầu đọc rap bài hát nền, anh lại nhớ về cái lần chú mày cố làm như vậy lúc còn học cấp hai...”

“Em nhớ,” tôi ngắt lời anh. “Nhưng đó không phải là lí do em gọi cho anh.”

“Đương nhiên là không rồi,” anh nói. “Vậy chuyện gì thế, Xốt Cà?”

“Một cô gái,” tôi nói.

Tôi nghe có tiếng tắt ti vi. “Xinh không?”

“Tuyệt trần. Bọn con trai trong trường đũa nào cũng xin chết để được hẹn hò với cô ấy.”

“Thế con bé có thích chú mày không?” David hỏi. “Em trai của anh cơ mà!”

“Không... chưa thích.” Tôi hít một hơi thật sâu. “Khó giải thích lắm, nhưng em nghĩ có thể cuối cùng cô ấy sẽ thích em.”

“Chú mày biết con bé như thế nào?”

“Không. Không hẳn vậy. Bọn em học chung lớp Chia sẻ ý tưởng, nhưng cô ấy học trên em một lớp.”

“Chú mày đã nói chuyện với con bé đó lần nào chưa?” “Chưa.”

“Chưa?” Anh hỏi. “Chưa.”

“Vậy có vẻ như con bé là người trong mộng của chú mày nhỉ?” Anh nói. “Được rồi. Chú mày chỉ cần phá vỡ khoảng cách.”

“Đó là điều em thấy khó nhất.”

“Dù có làm bất kì điều gì,” anh nói, “cũng đừng bước tới gần và mời nó đi chơi. Nếu hai đứa tụi mày chưa có gì làm thế chỉ tổ khiến con bé tránh xa thôi.”

“Vậy em phải làm thế nào?”

“Cứ bình thường và thể hiện mình cho thật cool,” anh nói. “Khi có thời điểm thích hợp thì đừng bỏ lỡ.”

Tôi luôn gặp vấn đề ở chỗ đó. Tôi đã để lỡ nhiều thời điểm để rồi không ngớt trách móc mình.

Tôi quấn sợi dây điện thoại quanh một ngón tay. “Thế nếu lúc nào đó có vẻ như thời điểm thích hợp tới mà em không nhận ra thì sao?”

“Chú mày muốn nói tới chuyện Emma phải không?” David hỏi. “Không được, dứt khoát đừng để chuyện tương tự xảy ra một lần nữa.”

EMMA

Mình đến trường sớm và chạy ngay đến văn phòng báo. Các bài viết của Kellan tới hạn vào thứ Ba và nó luôn rà soát lại những thay đổi cuối cùng với Tamika West, trưởng ban biên tập. Khi mình vào, Kellan và Tamika đang đánh dấu những tờ báo trải khắp cái bàn dài.

“Emma kìa,” Tamika nói.

Kellan nhìn lên. “Chuyện gì xảy ra với cậu thế?”

“Ý cậu là gì?” Sáng nay mình duỗi tóc thẳng và có trang điểm một chút, điều mình hiếm khi làm khi đi học. Nhưng hôm nay mình cần làm gì đó để lên dây cót tinh thần.

“Trông cậu mệt mỏi đấy,” Kellan nói. “Tớ ổn... chỉ mệt chút thôi.”

“Cậu đợi chút nhé?” Kellan nói. “Gần xong rồi.”

Mình ngồi xuống chiếc ghế cáu bần ở góc phòng. Đó là một căn phòng bừa bộn, những mẫu báo cắt rời, bọc kẹo gôm, lon soda bẹp rúm vung vãi khắp nơi. Bọn mình đã ăn trưa trên cái bàn dài này trong suốt nhiều tuần sau khi Tyson cắt đứt với nó.

Mình lắng nghe Kellan và Tamika nói về bài viết của Kellan. Mình đã đọc bản thảo đầu tiên rồi. Bài viết về nội quy của trường cấm nữ sinh mặc áo sơ mi hở rốn, và liệu nội quy đó có vi phạm quyền trong Bộ luật bổ sung đầu tiên không. Chuyện này khiến mình nghĩ về cách Graham mê mẩn phần bụng của mình ở hàng ghế dự bị hôm qua. Trên đường đến đây, mình đã nhét một mẫu tin xuyên qua khe hở tủ đựng đồ gửi của cậu ta, bảo mình sẽ không gặp cậu ta cho đến buổi tập nhạc để cậu ta sẽ không ấn mình, làm một cú hôn sâu ngay trước giờ vào lớp. Thế nào thì mình và cậu ta cũng cần một buổi nói chuyện để chấm dứt, nhưng không phải sáng nay.

Kellan cầm ba lô của nó lên. “Đi nào?”

Hai đứa đi vào hành lang, và những đứa khác đang lục tục kéo tới chỗ tủ gửi đồ. Mình không biết nói với Josh điều gì nếu tình cờ chạm mặt. Từ

Photomat trở về, trời tối mù và hai đứa chỉ chúc nhau ngủ ngon. Nhưng giờ thì dưới ánh sáng đèn huỳnh quang ở trường, cảm xúc của mình không thể giấu đi đâu được.

“Bạn có nghe về vụ đốt lửa mừng của Rick vào tối thứ Sáu chưa?” Kellan hỏi khi hai đứa đi lên cầu thang.

“Tamika nói cho tớ biết chuyện đó. Kết thúc Ngày Hội Thả Giàn[1] nhưng chỉ cho mấy anh chị lớp cuối cấp thôi, trên bờ hồ đằng sau nhà anh ấy và anh ấy mời tất cả những ai muốn tham gia.”

[1] Học sinh cuối cấp hai và ba ở Mỹ và Canada nghỉ học vào một ngày định trước, thường là ngày thứ 112 của năm học.

Rick Rolland đang học lớp mười hai, chơi trong đội bóng, hay tổ chức tiệc tùng và lúc nào cũng có một cô bồ xinh đẹp. Năm ngoái, có cặp với Sydney Mills nhưng nghe nói anh ta đã con bé để theo một đứa lớp chín.

“Nhà Rick gần hồ à?” Mình hỏi, nghĩ về ngôi nhà trong tương lai của Josh và Sydney.

“Ừ, đi không?”

“Đi cũng được,” mình nói, dù thật khó để có thể lên lịch cho cuối tuần khi mà tất cả những gì mình có trong đầu toàn là chuyện mười lăm năm sau. Khi hai đứa đi đến hành lang có văn phòng ngoại ngữ, mình quay sang Kellan. “Bạn có nghĩ giờ mà đăng kí lớp sinh vật thì đã quá trễ không?”

Kellan vỗ tay đánh bốp. “Bạn đôi ý rồi hả?” “Tớ nghĩ vậy,” mình bảo.

Sáng nay, lúc thức dậy, mình cảm thấy buồn cho mình quá. Nhưng nói cho mọi người biết mình đăng kí một lớp học đại học trong khi vẫn còn ở trường phổ thông nghe cũng đáng nể trọng. Thêm nữa, mình thích sinh học năm nay, đặc biệt là những bài học về gen và ADN.

“Khó hơn ở trường phổ thông nhưng cậu sẽ học cừ cho mà xem,” Kellan nói. “Nhưng cậu đã có nền tảng rồi nên chắc không mấy khó khăn để theo kịp đâu.”

“Tớ hi vọng thế,” mình nói.

Kellan khoát tay mình và ré lên: “Đây là bước đầu tiên tiến thẳng vào trường y!”

“Giờ mình qua trường y luôn đi?”

“Tụi mình có thể sống với nhau. Và làm cùng một bệnh viện luôn!”

Khi nó nói vậy, mình nhận ra rằng mình có thể thử tìm Kellan trên Facebook. Có thể mình sẽ thấy nó thực sự có học trường y không. Thật là một suy nghĩ đầy quyền năng rằng Facebook không chỉ giới hạn ở Josh và mình. Mình có thể tìm bất kì ai và xem tương lai của họ như thế nào.

JOSH

Tyson và tôi học thể dục tiết thứ ba. Nếu bọn tôi chơi một môn thể thao nào đó thì không phải học thể dục, nhưng hi sinh vậy cũng đáng. Thời gian nghỉ giữa hai tiết cộng với thời gian đi ra sân bóng chuyên thì tiết học chỉ còn ba mươi phút.

Tôi lau bên dưới hai cánh tay rồi bỏ cái khăn vào tủ gửi đồ. Dãy bên kia có tiếng máy nhắn tin của đứa nào đó kêu tí tí.

Tyson quàng khăn quanh eo. Nó khom người để cởi chiếc quần soóc thể thao. “Tao đã cố nài nỉ ông già mua cho tao một máy nhắn tin vào ngày sinh nhật,” nó bảo, “nhưng ông nghĩ chỉ có bác sĩ và trình dục viên mới cần đến cái máy đó.”

Tôi ngửi nách mình rồi lục trong tủ gửi đồ, lấy ra chai khử mùi. “Mày cần để làm gì?”

“Để ai muốn liên lạc thì liên lạc chứ sao,” nó nói.

“Có ai thật sự cần mày đến mức đó chứ?” Tôi hỏi. “Theo tao được biết thì mày không phải là trình dục viên, thế mày là một bác sĩ kín à?”

Kyle Simpson thong thả lượn qua góc cửa, trần truồng như thường lệ. Nó giơ cái máy nhắn tin màu đen nhỏ xíu lên và nhấn một nút để bẫy kí tự sáng lên. “Bạn gái tao nhắn tin bảo tao gọi cho nó,” nó bảo. “Đứa nào có hai lăm xu không?”

Bạn gái Kyle học đại học, và bọn tôi thừa biết con bé nhắn cho nó trong giờ thể dục có nghĩa là gì. Nó sẽ trốn tiết thứ tư và không mò mặt về cho đến giờ ăn trưa.

Kyle là một trong những đứa đã từng cặp với Emma. Hai đứa hẹn hò một dạo hồi năm ngoái, và em thường nói về chuyện Kyle hot như thế nào mỗi khi nó ở trần. Có vẻ như bọn con trai thích làm thế khi có thân hình cường tráng. Không cần nói cũng biết tôi thuộc típ con trai lúc nào cũng mặc áo. Thật may vì tôi đã không học thể dục với Kyle trong thời gian nó và Emma

hẹn hò. Điều cuối cùng tôi cần là nghe nó nói về Emma trong khi tổng ngồng đi qua đi lại như thế.

Tôi giả vờ như muốn thay khăn mới. “Không có, quý.” Tyson lôi quần dài ra khỏi tủ gửi đồ, lục lọi trong túi và lấy ra đồng hai lăm xu. Kyle vỗ vai nó rồi nghênh ngang đi ra dọc theo lối đi. Khi nó đi khuất, Tyson và tôi nhìn nhau nhún vai.

“Nó như thế để làm gì không biết?” Tôi thì thào.

“Không thay đồ cũng không chịu quàng khăn che lại nữa.” “Ừ,” Tyson nói. “Tao đâu cần nhìn cái đum của nó năm ngày một tuần chứ.”

Tôi cởi áo sơ mi qua đầu. “Có lẽ đó là lí do tại sao mà và Kellan chia tay. Mà gọi đó là “cái đum”.”

“Nếu tao mà có một cái máy nhắn tin,” Tyson nói, “tao cược là tao và con bé vẫn còn cặp với nhau.”

“Nếu mà có máy nhắn tin, con bé sẽ gọi liên tục. Mà sẽ phải mất cả nửa đời chạy thực mạng ra cái bột điện thoại gần nhất mà gọi cho nó đấy.”

Chuông reo và dây giày cũng vừa cột xong. Tôi lôi tuột cái ba lô ra khỏi tủ gửi đồ và đặt nó xuống chiếc ghế băng, rồi lấy ra cây bút và tờ giấy từ túi trước, đặt nó lên đùi, vuốt cho thẳng. Trong suốt tiết học đầu tiên, tôi đã soạn một danh sách: “Tôi tự hỏi tương lai của...” Đến lúc này tôi đã viết tên mười tám đứa tôi muốn tìm kiếm thông tin trên máy tính của Emma. Danh sách gồm có cả một số đứa giỏi nhất khối. Có thể một trong số tụi nó sẽ tìm ra cách chữa trị những khiếm khuyết về gen hay thiết kế loại xe chạy không cần nhiên liệu. Có thể trường câu lạc bộ kịch sau này được biểu diễn ở Broadway. Và bạn gái đầu tiên của tôi, em Rebeca Alvarez. Mười lăm năm nữa em ấy sẽ ra sao?

Cũng có những đứa kì quái đến nỗi không thể bỏ qua được, như Kyle Simpson chẳng hạn. Diễn viên múa thoát y nam trong tương lai.

EMMA

Kellan và mình đang tự học trong thư viện. Kellan, chẳng mấy chốc đã xong mà không gặp bất kì khó khăn nào, đang chăm chú vào một bài trắc nghiệm trên YM có tên: “Bạn thuộc dạng bạn gái nào?” Mình cố nhớ những sự kiện trọng đại trong cuộc chiến Tây Ban Nha - Mỹ cho bài thi cuối kì môn lịch sử, nhưng những gì có trong đầu mình giờ toàn là tương lai của mình thôi.

Mình nhắm mắt, xoa xoa trán. Thật khó có thể nói được gì nhiều khi thỉnh thoảng có một số ít những câu ngẫu nhiên về tương lai. Thêm nữa, cuộc sống của mình cứ thay đổi mỗi khi bọn mình vào lại trang đó nên mình không thể đoán nổi chuyện gì khiến cho tương lai của mình khôn khổ.

“Bạn định đi chơi cùng mấy cô bạn gái,” Kellan đọc, “thì bạn trai của bạn gọi điện và rủ bạn đi xem phim. Bạn sẽ, (A), nói là bây giờ bạn không thể sắp xếp được nhưng ngày mai bạn rảnh; (B), rủ anh ấy đi chơi cùng nhóm bạn của bạn; hay (C)...”

“Không chọn cái nào,” mình nói. “Hãy gọi cho anh ta khi biết chắc rằng anh ta không thực sự muốn đi xem phim. Gọi theo kiểu booty call[1] ấy.”

[1] Một cuộc gọi vì nhu cầu tình dục.

“Cậu nói đúng,” Kellan nói, lắc đầu. “Bọn con trai là chúa hứng tình.”

Mình sẫm soi mấy cái móng tay. “Cậu có khi nào nghĩ đến chuyện sau này cậu sẽ lấy ai không?”

“Cậu hỏi nghe buồn cười nhỉ?” Kellan cười lớn và gấp gấp góc một trang báo. “Sáng nay tớ nói với Tamika về Học thuyết về chồng tớ vừa tiếp cận được.”

“Cậu có một Học thuyết về chồng cơ á?”

“Tớ nghĩ về nó khi tớ đang đợi đèn xanh hôm qua,” nó nói. “Thế này nhé, hãy tưởng tượng cậu sắp chết vì bị một vụ tan nạn do hai xe húc nhau. Có nghĩa là khi cậu đang lái xe trên đường thì một chiếc Ford Bronco tiến đến,

đâm sâu vào đầu xe của cậu. Cậu biết thế là hết. Nên cậu liếc vội sang ghế phụ và... cậu trông thấy ai?”

“Kinh quá, Kel!”

“Nhanh, cậu trông thấy ai? Đó là chồng tương lai của cậu.”

Mình gỡ lớp sơn bóng trên ngón tay cái. “Tớ lái xe?”

“Ừ, cả cậu và người kia đều sắp chết. Là ai?”

“Sao tớ biết được,” mình nói. “Có thể là cậu.”

“Không thể,” nó nói. “Bọn mình vừa mới học xã hội học, không nơi nào trên thế giới cho phép hai người cùng giới kết hôn cơ mà. Đó là chủ đề cho bài báo sắp tới của tớ. Nào! Ai ngồi ghế bên cạnh?”

“Không ai cả,” mình nói lắc đầu. “Tớ trông thấy một con mèo mướp hay một con vẹt mà người đàn bà dưới phố hay mang trên vai ấy.”

Kellan trề môi. “Cậu không hiểu ý gì cả.”

“Xin lỗi. Được rồi, tớ sẽ hình dung ra Cody ngồi ghế bên cạnh, được chưa? Còn cậu? Cậu thấy ai?” “Tyson chứ ai,” nó nói, rồi lại mở tờ báo ra.

“Tyson?” Mình ngoái đầu lại đằng sau để chắc chắn rằng cô thủ thư không để ý hai đứa đang nói chuyện. Cô đang ngồi bàn trước, đọc School Library Journal. “Cậu ta đã khiến tim cậu tan nát. Những hai lần! Sau cậu cứ quên chuyện đó thế nhỉ?”

“Đó là người tớ trông thấy!” Kellan nói. “Tớ không thể. Mà này, cậu có muốn nghe điều này không, hay lắm. Tyson đang giúp mấy tay chơi ván trượt lớp mười hai tìm củi cho lễ đốt lửa mừng ngày thứ Sáu. Cậu ấy thật là một Paul Bunyan[2] nhỉ?”

[2] Một trong những anh hùng trong truyện dân gian Bắc Mỹ, được miêu tả như một người khổng lồ đồng thời là một tiểu phu có tài phi thường.

Khi Kellan quay lại với bài trắc nghiệm YM, mình nghĩ về người chồng tương lai thực sự của mình, Jordan Jones Jr. Trang của anh ta không có nhiều thông tin, dù rõ ràng là anh ta thích câu cá. Nhưng mình không biết anh ta đủ để hình dung anh ta chính là người ngồi ghế phụ.

Rồi ý nghĩ đó dội vào đầu mình. Mình nhảy ra khỏi ghế và băng nhanh qua phòng tới chỗ cô thủ thư. Chính anh ta đã khiến tương lai của mình

thành ra như thế. Nếu mình gạt được anh ta ra khỏi cuộc đời mình thì may ra tương lai của mình còn có chút hạnh phúc.

“Cô Nesbit ơi?” Mình gọi. Cô thủ thư có một dải tóc nhuộm đỏ và đeo khuyên bạc trên vành tai. “Thư viện mình có danh bạ điện thoại không ạ?”

Cô đặt tờ báo xuống, mở ra một bài báo về kiểm duyệt sách. Rõ ràng cô là một trong những giáo viên lãnh đạo của trường Lake Forest.

“Có gấp không?” Cô hỏi, lôi ra danh bạ điện thoại địa phương. “Em có thể dùng điện thoại ở đây nếu cần.”

“Thực ra em định tìm danh bạ điện thoại bang khác.” Cô Nesbit mân mê chiếc khoen tai. “Bang nào cơ?” Mạch mình đập nhanh. “California có không ạ?”

“Em nên thử tìm ở thư viện công cộng,” cô Nesbit nói. “Ở đây có danh bạ tất cả các bang. Nên chắc sẽ có bang California.”

JOSH

Sau khi điểm danh, cô Tuttle dẫn lớp chúng tôi đi dọc hành lang về phía thính phòng, nơi cả bọn sẽ tham gia một lớp Chia sẻ ý tưởng khác trên sân khấu. Dù bọn tôi có làm gì đi nữa thì chỉ có nơi đó mới đủ chỗ cho tất cả.

Tít đầu bên kia là cánh cửa đôi dẫn đến nhà hát. Lớp của thầy Fritz đã vào hết rồi. Tôi nhớ anh David đã khuyên tôi không được để thời điểm thích hợp trôi qua nên tôi vội đuổi theo Sydney Mills. Khi tôi đến gần, mùi hương dừa toát ra từ người cô ấy ập vào tôi và khiến tôi liên tưởng đến kem chống nắng và đồ tắm hai mảnh. Và Waikiki nữa! Không, ý tôi là Acapulco.

Tôi không muốn quá đường đột nhưng tôi cần nói chuyện với cô ấy một lần để không phải lần nữa hết lần này đến lần khác tới phát mệt. Nếu không, tôi sẽ cứ ngay ngáy về chuyện không biết đến khi nào cô ấy mới để mắt đến tôi. Mới hôm qua thôi, trong đầu tôi chưa có ý nghĩ hai đứa tôi phải lòng nhau. Nhưng sau khi xem tấm hình Emma bên hồ, tấm hình Sydney và tôi cùng mấy đứa con, thì chuyện này không thể là đùa được.

Tôi đã theo kịp Sydney và giờ đang đi song song với cô ấy. Tôi cần phải nói câu gì đó thông minh mới được. Câu gì cô ấy sẽ luôn nhớ như là những lời đầu tiên tôi nói với cô ấy. Chúng tôi sẽ viết câu đó lên tấm thiệp ngày lễ Tình nhân và một ngày nào đó sẽ kể lại cho cháu chắt nghe chuyện này.

Sydney nhìn sang tôi mỉm cười. Thời điểm thích hợp đây rồi!

“Tớ... tớ thích thính phòng mà bọn mình đang đi tới.” Thật ư? Đó là cách phá vỡ khoảng cách để gắn kết số phận chúng tôi lại với nhau ư?

“Ừ,” cô ấy nói, nụ cười nhạt mất. “Vì đó là nơi mình đang đến mà.”

Để đi qua cửa, nhiều đứa phải lùi lại cho những đứa khác đi trước. Tôi để Sydney đi trước, mặt đỏ bừng vì ngượng. Cái câu: “Tớ thích thính phòng mà bọn mình đang đi tới.” sẽ không bao giờ xuất hiện trên bất kì tấm thiệp lễ Tình nhân nào.

Lớp kia đang đứng gần rìa sân khấu cùng giáo viên của mình. Thầy Fritz

quá béo nhưng thầy luôn mặc áo sơ mi polyester chạt căng. Nên bất cứ khi nào thầy nói chuyện về sex, ai cũng có thể trông thấy rất rõ vết mồ hôi hình trắng lười liềm xuất hiện bên dưới ngực thầy. “Đứng thành vòng tròn đi,” cô Tuttle bảo.

Sydney và tôi đứng cách nhau một phần tư vòng tròn.

“Chúng ta tới đây để làm bài tập nhóm,” thầy Fritz giải thích. “Hi vọng nó sẽ giúp các em vượt ra ngoài cuộc sống riêng của mình.”

Bên cạnh tôi, đứa con trai đến từ lớp khác thì thào: “Cuộc một đô là thấy Fritz và cô Tuttle đã làm chuyện điên khùng này trong phòng đợi giáo viên.”

Cô Tuttle tiến lên trước một bước. “Thầy cô nghĩ các em sẽ được khai sáng khi biết có bao nhiêu là viễn cảnh khác nhau trong mỗi quan hệ tình cảm chỉ giữa hai lớp các em thôi.” Cô đặt một tay lên vai thầy Fritz.

“Tao nói cấm có sai nhi?” Thằng con trai kia nói, ngoác miệng cười.

“Một trong những điều các em đã, đang và sẽ cố gắng tìm hiểu trong suốt học kì này,” thầy Fritz nói, “là niềm hạnh phúc của các em bị ảnh hưởng bởi mỗi quan hệ tình cảm của mình.”

Tôi liếc nhìn qua chỗ Sydney. Cô vừa chăm chú lắng nghe vừa cột xoắn tóc ra đằng sau. Tôi thỏa sức ngắm mái tóc dài và làn da mịn màng của cô. Ở cô cái gì cũng đẹp.

Thầy Fritz chỉ ra bốn góc của sân khấu. “Mỗi góc đại diện cho một triết lí về quan hệ tình cảm khác nhau. Thầy cô sẽ đặt ra một tình huống với bốn lựa chọn, các em sẽ chuyển đến góc nào các em cảm thấy hợp ý nhất.” Thầy đưa bìa kẹp hồ sơ của mình cho cô Tuttle.

“Ta sẽ bắt đầu một bài học dễ thôi,” cô nói. “Hãy tưởng tượng rằng các em muốn hẹn hò với một ai đó ở trường. Các em sẽ mời người đó đi chơi... đợi cho đến khi người kia mời các em... kể với bạn của các em để tìm hiểu xem người kia nghĩ về mình như thế nào... hay các em quá bận rộn nên không có thời gian hẹn hò?”

“Người ta không gọi đó là hẹn hò nữa đâu thầy ơi,” Abby Law nói.

Một vài đứa cười khúc khích, cô Tuttle nói: “Được rồi, gọi là gì cũng được.”

Đứa con trai đứng gần tôi hét lên: “Cặp bồ!”, cả lớp cười rộ lên.

Thầy Fritz chỉ vào trước sân khấu. “Vào góc phía trong bên trái nếu các em mời người đó đi chơi. Nhưng nếu các em...”

Abyy Law lại nhảy tót vào miệng thầy: “Thực ra thầy đang chỉ vào góc ngoài bên phải đây ạ.”

Sau khi bốn khu vực đã được chỉ định xong, tôi đi vào góc thuộc nhóm xin bạn bè tư vấn. Mùa thu năm ngoái, lẽ ra tôi nên hỏi Tyson để tìm hiểu trước xem Emma nghĩ như thế nào về mối quan hệ của chúng tôi. Như thế biết đâu tôi đã không bẽ mặt đến thế.

“Không ai quá bận đến nỗi không có thời gian hẹn hò ha?” Cô Tuttle hỏi, chỉ về cái góc trống trơn.

Shana giơ tay. Bất kì đứa con trai nào trong phòng này cũng sẽ cho đi hòn bên trái để được con bé rủ đi chơi.

“Em cũng định qua đó rồi,” con bé nói. “Nhưng nếu người bên phải rủ, em tin chắc mình sẽ sắp xếp được thời gian.”

“Vấn đề không nằm ở chỗ đó,” một đứa con gái khác nói. “Cậu sẽ làm gì nếu cậu muốn hẹn hò với ai đó?”

“Cậu nói đúng,” Shana nói. “Tớ sẽ rủ.”

Con bé đi ngang qua sân khấu, và tôi như bị thôi miên vào chỗ da trần râm nắng lấp ló bên trên quần jean.

Trong bữa trưa, Kellan nói chuyện về nội quy mới: không cho mặc áo hở rốn, và nó nghĩ nội quy xâm phạm đến quyền của học sinh như thế nào. Tyson và tôi cười ngất, và nó bảo tất cả bọn con trai đều chống lại nội quy đó, nhưng chẳng phải vì xâm phạm quyền lợi gì ráo. Chỉ là để nhìn cho đã mắt thôi. Con bé Kellan nổi xung, ném một nắm khoai tây chiên vào nó.

“Tình huống này khó hơn đây,” cô Tuttle nói. Cô nhìn vào bìa kẹp hồ sơ và đọc to. “Nếu diễn tiến sự âu yếm giữa hai người đang chuyển nhanh đến giai đoạn quan hệ tình dục, và cô gái rõ ràng là không muốn thì cậu con trai có nên dừng lại cho dù cô gái chưa hề nói “không” hay không?”

Bốn góc nhất loạt nói vổng lên: “có”, “không”, “đứa con trai nên hỏi mọi chuyện có ổn không,” và “Em chưa có đủ thông tin”. Tất cả lao xao cho đến

khi có hai nhóm “có” và “hỏi liệu mọi chuyện ổn không”. Điều bất ngờ là có ba cô gái nghĩ cứ làm tới cũng được.

Ruby Jenkins bảo vệ ý kiến của nó: “Em biết những đứa con gái đã lâm vào cảnh đó. Và xin lỗi, nhưng cần phải nói gì đó chứ.”

“Hiểu,” cô Tuttle nói. “Nào Ruby, nếu một bạn trai có cùng ý kiến với em thì sao?”

Ruby cười tự mãn: “Em sẽ đá vào mông cậu ta ngay.” Mấy đứa con gái khác cùng ý kiến với nó cười vang và đập tay vào nhau.

“Ngớ ngẩn,” một đứa con trai lên tiếng. Nó chính là đứa nói thầy Fritz và cô Tuttle làm chuyện điên khùng gì đó trong phòng đợi giáo viên. “Phân biệt giới tính. Con gái cũng cần nói chứ.”

Thầy Diên Khùng có thâm niên chơi bóng đá trường học. Bất kì khi nào đi ngang qua thầy ở hành lang là tôi lại muốn nằm xuống, hít đất năm mươi cái liên tục.

“Vấn đề không phải ở chỗ đó, Rick,” Sydney lên tiếng. “Nếu một bạn trai đang đi quá xa và cô bạn gái rõ ràng là không thích, thì cậu ta cần dừng lại.”

Vài đứa con gái đứng đằng sau tôi cười lớn, một đứa thì thào: “Tớ không biết con Sydney Mills đã có cái “quá xa” nào chưa đấy.”

Tôi nhìn Sydney chăm chú. Tôi không nghĩ cô có thể nghe lời bình phẩm vừa rời từ đầu kia của sân khấu, nhưng trong một thoáng tôi trông thấy cô cắn môi.

“Tớ chỉ nói vậy thôi,” cô nói, giọng nhỏ hơn. “Cô gái không cần phải nói ra.”

“Vậy cậu đó phải đọc được suy nghĩ của người khác chắc?” Rick hỏi.

“Tớ chỉ...” Sydney lắc đầu, không nói hết câu.

Thầy Fritz định nói gì đấy, nhưng trước khi kịp biết điều đó tôi đã tuôn ra một tràng: “Bạn ấy nói đúng. Đó chỉ là do bản chất e thẹn của con người thôi.”

Có phải chính miệng tôi thốt ra những lời đó không? Đúng rồi, nhưng tại sao tôi nói to vậy? Lại còn “bản chất e thẹn của con người” nữa chứ? Lẽ ra tôi có thể nói điều gì đó tốt hơn thế!

“Rất hay,” thầy Fritz nói, vỗ vỗ cây bút chì lên bìa kẹp hồ sơ. “Được rồi, câu hỏi tiếp theo về tình dục trước hôn nhân, và thầy tin chắc rằng có rất nhiều ý kiến sôi nổi.”

“Bản chất e thẹn của con người ư?” Abby Law thì thào với tôi. “Nghe như điều ông già tở thường giảng ấy.”

Tôi nhìn chăm chăm về phía trước, vờ như không nghe thấy con bé nói gì. Nhưng rồi, từ bên kia sân khấu tôi thấy một điều bất thường.

Sydney Mills đang nhìn thẳng vào tôi.

EMMA

Sau khi những hồi chuông cuối cùng reo lên, mình cho cây saxophone vào tủ gửi đồ của nhóm rồi lao ra bãi đỗ xe. Mặc dù chuyện đi tới thư viện công cộng nghe có vẻ như vô hại nhưng mình biết mình không nên làm điều mình đang định làm. Bởi như thế có nghĩa là mình sẽ bỏ giờ điền kinh nên tốt nhất là đi cho nhanh.

“Emma! Đợi đã!”

Josh đang chạy băng qua bãi đỗ xe, vẫy mình rồi rít. Mình đã không gặp cậu ấy từ bữa trưa, lúc mình cho cậu ấy cất ván trượt ở băng ghế sau.

“Tớ lấy ván trượt đã,” cậu nói. “Tyson và tớ định đến lòng chảo nhà Chris McKella.”

“Nghe hay nhỉ,” mình bảo, cố giữ giọng điềm nhiên.

“Cậu có sao không?” Cậu hỏi.

“Ồn,” mình mở cửa bước lên xe, tránh không nhìn vào mắt cậu. Mình ghét phải giấu Josh, nhưng mình không thể cho cậu biết chuyện mình sắp làm được. Chồng tương lai của mình ba đêm rồi không về nhà. Ba đêm! Và giờ lại còn xài tiền mình vào những món đồ sành điệu nữa. Trong khi đó, mình thậm chí còn không đủ tiền để trả cho bác sĩ tư vấn tâm lý, mà trong tương lai, rất có thể mình cần phải thổ lộ về anh ta!

Mình phải tổng khứ cái gã này đi mới được.

“Cậu đi đâu đấy?” Josh hỏi. Cậu ấy kéo ghế phụ ra phía trước và chồm người ra sau.

“Không đi đâu cả,” mình nói. Rồi, vì nghe có vẻ quá tội lỗi nên mình nói thêm: “Đến thư viện công cộng tìm cái này ấy mà.”

Josh nhìn xung quanh lén lút rồi thì thào: “Sau bữa tối mình lại lên trang web đó nhé!”

“Ừ,” mình nói.

“À tớ nghĩ bọn mình nên có một mật khẩu gì đấy để không ai biết bọn

mình đang nói chuyện gì.”

“Facebook được không?” Mình bảo, nồ máy. “Chưa ai nghe nói đến nó đâu.”

* * *

Khi tiến vào cổng thư viện công cộng, mình chạm mặt Dylan Portman. Hai đứa hẹn hò đầu năm lớp mười. Bọn mình làm cố vấn tập sự ở hội trại Hiệp hội thanh niên Cơ đốc giáo mùa hè năm đó. Bọn mình đã cặp với nhau trước lúc bắt đầu năm học. Sau đợt hội trại, hai đứa không liên lạc nhiều với nhau nên khi cậu ta cắt đứt với mình, mình thấy không có gì ghê gớm. Đó là lí do tại sao mỗi khi gặp lại, hai đứa không cảm thấy ngượng ngịu.

“Khỏe không?” Dylan hỏi. Cậu ta đang ôm một chồng bự sách bìa cứng, nên mình nắm lấy nắm tay cửa và giữ cửa mở. Cậu ta cười, để lộ lúm đồng tiền chết người bên má trái. Dylan biết mình hot, và cậu ta có thể tận dụng điều đó.

“Học xong là cậu đến thư viện luôn đấy à?” Cậu ta nói, đi song song bên mình.

“Ừ, còn cậu thì sách ở đâu mà lăm thế?”

“Tớ trả hộ cho em gái ấy mà.” Dylan cười toe rồi nói thêm: “Tớ là thế đấy.”

Nói chung là mình không ngại đưa đẩy vài câu với Dylan nhưng mình đang định làm một việc và không muốn ai cản đường, ngay cả khi mà người đó có má lúm đồng tiền chết người hay mái tóc nâu rối bù.

“Tớ có nhiều thứ cần tìm,” mình bảo. Rồi để chắc chắn là Dylan không đi theo trong khi mình đi tìm danh bạ điện thoại, mình nói thêm: “Có thể lát nữa tớ gặp Graham.”

“Graham Wilde đó hả? Cậu ta ủa cái đầu trông kinh.” Dylan hất cằm về hướng bàn trả sách rồi nói: “Đừng học nhiều quá nhé!”

Thư viện có máy lạnh nên mình thấy lạnh run. Hay cơn lạnh run đó là do mình biết rằng mình sẽ tìm thấy số điện thoại của ông chồng tương lai? Mình đi thẳng đến chỗ giá sách tham khảo. Người thủ thư đang nhắm nhắm một cây bút chì, nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính.

“Bác ơi?” Minh lên tiếng. “Cô thủ thư trường cháu bảo ở đây có danh bạ điện thoại bang khác ạ?”

Ông gõ bàn phím rồi đứng lên, dắt bút chì ra sau vành tai. Minh theo ông đi quanh một góc cua rồi xuống một cầu thang, cuối cùng đến được một giá sách dài toàn danh bạ điện thoại.

Ông đứng khoanh tay. “Cháu muốn tìm bang nào?” “California ạ,” mình nói. “Chio, California.”

“VẬY là ở hạt Butte rồi.” Ông rút cây bút chì ra khỏi vành tai, sẫm soi mấy dấu gặm lúc nãy rồi lấy ra một cuốn danh bạ cỡ vừa. “Nếu cháu cần gì thêm cứ nói với bác nhé.”

Khi ông đi khỏi, mình ngồi bắt chéo chân xuống sàn, hồi hải lật đến danh sách tên bắt đầu bằng chữ cái J. Có hàng trăm người tên Jones ở Chio, California. Minh tập trung vào những con chữ nhỏ xíu. Jones, Adam. Jones, Anthony. Jones, Anthony C. Jones, Arthur. Cứ thế, không dứt! Nhưng nếu chồng mình có lên là Jordan Jones Junior thì cha của anh ta chắc cũng tên là Jordan. Minh lật cuống cuồng, và vô cùng thất vọng vì không có ai tên Jordan Jones cả.

Nếu không có ai tên Jordan, có thể tên cha anh ta được đưa vào danh sách dưới dạng viết tắt. Minh liếc vào trang đầu tiên của những người tên Jones mà được viết tắt bằng một chữ cái, nhưng có hàng núi tên bắt đầu bằng chữ cái J. Ôm cuốn danh bạ trước ngực, mình chạy lên cầu thang để tìm máy photocopy.

Mình đưa cho người thủ thư một đô la, ông đưa lại cho mình mười hào. Minh mở cuốn danh bạ đặt nằm trên lớp kính nhẵn của máy photocopy, đóng lại, thả một hào vào trong khe. Nghe tiếng lanh canh khi nó rơi đến đáy, mình ấn vào nút khởi động màu xanh.

JOSH

Tôi ngồi vắt vẻo trên thành của lòng chảo trong sân sau nhà Chris McKella. Tôi đứng đưa hai chân trong khi Tyson trượt từ đầu bên này sang đầu bên kia. Chris tốt nghiệp năm ngoái, nhưng bố mẹ anh ấy vẫn cho bọn tôi đến chơi. Bình thường, hầu hết những người đến chơi ở lòng chảo này đều đã học lớp mười hai. Họ chấp nhận hai đứa tôi vì lúc nào cũng mang pizza tới.

Ngồi bên cạnh tôi là một đứa chưa từng chơi ván trượt, nó hỏi đủ thứ trên trời dưới đất.

“Sao gọi là lòng chảo?”

Nó đến đây cùng bạn gái, con bé vừa trượt xuống từ đầu bên kia.

“Sao? Mà không biết à?”

“Tao thấy nó như cái dốc hình chữ U,” nó bảo.

Hai mắt nó lim dim, còn đầu thì gật gù. Tôi thắc mắc không biết hôm nay nó hút bao nhiêu cần sa rồi. Dù cho lí do gì đi nữa, tôi vẫn cảm thấy không trả lời không được. “Nếu mày lấy một cái lòng chảo nữa, đặt úp lên cái này thì mày sẽ có một vòng tròn hoàn chỉnh, giống như một cái ống,” tôi giải thích. “À mà, tao thấy hình bầu dục thì đúng hơn.”

“Vậy thì mày biết mày nên gọi nó là gì bây giờ rồi chứ?” Mặt nó trở nên nghiêm trọng ghê gớm. “Nửa hình bầu dục.”

Tôi trượt xuống lòng chảo, lấy cái ba lô và thêm cái đĩa này nữa vào trong danh sách “Tôi tự hỏi tương lai của...” mà bây giờ đã lên đến con số ba mươi bảy. Bắt đầu là Tyson, rồi tới anh trai, bố mẹ, vân vân, cuối cùng là đứa học cùng khối, Frank Wheeler, cái đứa từng huênh hoang rằng nếu đến năm ba mươi tuổi mà chưa trở thành triệu phú thì nó sẽ đâm đầu vào xe buýt.

Tyson trượt bên cạnh tôi, giữ tấm ván thẳng bằng trên gờ lòng chảo rồi trượt ào xuống dưới trở lại. Phía bên kia, đứa bạn gái của thằng nghiện cần sa chỉnh lại mũ bảo hiểm. Lần đầu tiên nó xuất hiện vào tháng trước, không

đưa nào muốn cho nó chơi. Nhưng nó làm cú rơi đầu tiên mà đã khiến cho hầu như cả bọn chúng tôi phải ngả mũ.

“Mày bảo bạn gái dạy cho,” tôi nói.

“Không được đâu,” nó nói. “Trò này đòi hỏi thăng bằng cơ.”

Tyson trượt sát tới, khóa bánh sau bám vào gờ. Nó vươn tay ra và tôi kéo nó lên.

“Về được chưa?” Nó hỏi. “Tao phải đi lo chuẩn bị cho buổi tiệc nữa.”

Mười lăm năm sau, không biết Tyson có cai quản tiệm bánh pizza của bố nó không. Đây là công việc không tệ chút nào. Ăn pizza miễn phí cả đời, nghe rất khoái. Thật ra, Sydney và tôi có thể đưa bọn nhóc đến đây vào dịp sinh nhật của chúng.

Tôi buông người xuống dốc, xoay khi tới nửa chừng và kết thúc bằng một cú trượt quỳ hai gối.

“Tiệc sinh nhật lúc mấy giờ?” Tôi hỏi Tyson, đi ra lối công phụ.

“Năm giờ ba mươi,” nó nói. “Nhưng tao bảo Kellan tao sẽ gặp con bé vài phút trước khi bắt đầu. Con bé được nghỉ lớp bên trường đại học và muốn nói chuyện.”

Tôi gõ gõ phần đuôi tám ván trượt xuống nền vỉa hè: “Chuyện gì?”

“Biết chết liền,” nó nói. “Chắc lại kêu ca gì tao đấy. Với con bé này, tao không biết đường nào mà lần.”

“Mày đâu cần phải gặp nó,” tôi nói. “Không cần nếu biết chắc nó sẽ cần nhân.”

Hai đứa dừng lại ở một ngã tư, Tyson quay sang tôi ngoác miệng cười. “Nhưng lúc nổi khùng trông nó rất hot.”

Hai đứa băng qua đường, Tyson hát đầu về phía con đường dẫn tới nghĩa trang. “Vào một lát không mày?”

Hai đứa dựng ván trượt vào cổng nghĩa trang rồi đi bộ dọc theo lối đi rải sỏi ngoằn ngoèo. Thật lạ lùng khi nhớ đến chỉ cách chỗ này vài hàng, gần nơi yên nghỉ cuối cùng của Clarence và Millicent, Emma và tôi bắt đầu lãng nhau ra. Hôm đó, trời lạnh nên em rúc sát vào tôi. Không phải trước đây em chưa từng làm vậy, nhưng lúc đó rất khác. Em hỏi về vũ hội mùa đông sắp

tới và tôi có định đi không. Tôi không định đi, nhưng tôi nói nếu không ai mời em thì hai đứa sẽ cùng đi. Tôi nói chuyện đó, cười nửa miệng nên em có thể nghĩ là tôi nói đùa nếu em muốn. Em vẫn im lặng khi hai đứa đi xuyên qua bóng những bia mộ, và cuối cùng cũng chịu lên tiếng: “Có thể.”

Tôi thích hai từ “có thể”. Tôi đã chụp ảnh em làm điệu trong chiếc đầm xanh da trời sáng chói sau chuyến đi Pittsburgh với mẹ. Tôi mừng tượng mình nhảy điệu slow cùng em. Với ý nghĩ đó, rốt cuộc tôi bảo em là tôi thích em. Tim tôi đập thành thịch, và tôi đã làm điều mình mong muốn lâu nay. Tôi cúi xuống định hôn em.

Nhưng Emma vùng ra. “Cậu định làm gì thế?” “Tớ nghĩ có lẽ...”

Em lắc đầu: “Ôi, không.” “Tớ nghĩ bọn mình...”

“Bọn mình không phải,” em nói. “Tớ không thể. Cậu là Josh cơ mà.”

Và mọi thứ thay đổi chính từ lúc đó.

Đã sáu tháng kể từ đêm hôm ấy, và mọi thứ lại thay đổi lần nữa. Thực ra, mọi thứ đang thay đổi theo cách tôi không bao giờ có thể...

Ôi, không.

Sau giờ học, khi lấy ván trượt trên xe của Emma, tôi cảm thấy có điều gì đó hơi khác. Có thể đó là cách em không nhìn vào mắt tôi. Hay cách em bảo em đi thư viện để tìm gì đó. Emma luôn cụ thể hơn thế. Và nếu em giấu giếm điều gì, thì chỉ có thể có một điều duy nhất. Đó là tương lai của em.

Nhưng nếu Emma lén lút thay đổi tương lai của mình, em có thể cũng cố tình làm tương lai của tôi rối tung lên. Mà tôi yêu tương lai của mình! Một cơn sóng nhỏ hôm nay có thể tạo ra được một trận gió lớn mười lăm năm sau.

Tôi nhìn Tyson. Nó nhìn chăm chú vào tấm bia:

LINDA ELIZABETH OVERMYER

Người vợ yêu dấu của William

Người mẹ thương yêu của Tyson James

Ngày 25 tháng 11, 1955 - Ngày 15 tháng 8, 1982

“Tao cần về ngay,” tôi nói với nó. “Tao quên phải kiểm tra một chuyện. Tao sẽ cố ghé qua GoodTimez sau.”

“Được,” Tyson nói, gật đầu. “Ít phút nữa tao về.”

Tôi chạy trở ra trên lối đi rải sỏi. Tới được bãi đỗ xe, tôi ném ván trượt xuống rồi nhảy lên. Đến vỉa hè, tôi khụy gối lấy đà làm một cú quay rất chuẩn, rồi phóng xuống đường, trong đầu nhanh chóng phác họa tuyến đường ngắn nhất dẫn đến thư viện.

EMMA

Mình nhét mấy trang photo vào ba lô, chạy vội ra xe. Giờ mình đã có một danh sách các số để gọi thử, mình cần mua một thẻ gọi và về nhà nhanh nhất có thể.

Dylan chặn mình lại ngay ở bãi đỗ xe. “Chắc cậu đang mãi nghĩ chuyện gì,” cậu ta nói. “Tớ gọi lúc cậu đi ra cửa.”

Mình vén tóc ra sau tai. Dù sáng nay mình đã duỗi cho thẳng rồi nhưng thời tiết nóng khiến nó lại xoắn lên.

Bình thường, đừng nói chuyện với Dylan một lát cũng không sao, nhưng mình đang vội. Mình biết những gì mình sắp làm là sai. Những gợn sóng trong suốt cuộc đời mình sẽ trở thành khổng lồ nên mình cần truy cho ra Jones Jr. trước khi lương tâm của mình thẳng thắn hay trước khi đụng phải Josh và cậu ấy cố ngăn mình lại.

“Cậu định đi đâu?” Dylan hỏi khi hai đứa ra đến xe của mình.

“Tớ cần lấy một thứ ở 7-Eleven.” “Cho tớ đi nhờ xe được không?”

“Được thôi,” mình nói. “Nhưng tớ đang vội lắm.” “Tớ sẽ xuống chỗ 7-Eleven rồi đi bộ về.”

Mình mở khóa xe, cả hai vào trong xe. Khi Dylan thắt dây an toàn, mình để ý đến ba cuốn sách đặt trong lòng cậu ta. Weetzie Bat và hai cuốn kia thuộc bộ Dangerous Angels.

“Cậu đang đọc sách của Francesca Lia Block đây à?” Mình hỏi. “Vì tớ chắc là những cuốn này không dành cho cô em gái nhỏ của cậu.”

“Cho Callie đây. Cô ấy mê tác giả này lắm. Cậu đọc chưa?” Mình lái xe băng qua bãi đỗ xe. “Callie là ai đây?”

“Bạn gái tớ. Cô ấy sống ở Pittsburgh, nhưng bọn tớ gặp nhau ở buổi dạ hội.” “Ồ,” mình nói.

“Bọn tớ cặp nhau từ hồi Giáng sinh. Cậu phải xem cô ấy trượt tuyết mới được. Bọn tớ gặp nhau như thế.”

Cách cậu ta nói về bạn gái nghe rất nghiêm túc. Dù vậy mình không thể không có chút bực bội. Cái mùa hè Dylan và mình làm cố vấn hội trại ấy, mình đã đọc hết những cuốn của Francesca Lia Block bất kì lúc nào được giải lao. Không hiểu sao chuyện cậu ta không có vẻ gì là nhớ chuyện đó khiến mình thấy đau lòng.

* * *

Dylan mở cửa 7-Eleven cho mình. Khi hai đứa chào nhau, mình nhìn bãi đỗ xe thật kĩ để chắc chắn rằng Josh không chơi ván trượt trong đám ngoài kia.

Tại quầy, mình cân nhắc giữa hai loại thẻ gọi năm và mười đô. Mình chọn cái rẻ hơn, trả tiền rồi đi ra xe.

Mình đi chậm chậm về nhà, quan sát một ông bố trên đường cao tốc đang nhắc đứa con trai nhỏ lên để cho vào giỏ. Những bình tưới đang nghiêng xuống những thảm cỏ đằng trước. Khung cảnh thật thanh bình, gần như dừng lại trong một thoáng.

Trong khi đó Josh và mình đang lao vào tương lai của bọn mình.

Mình ấn vào nút bật trên radio, vặn volume. Oasis đang hát Wonderwall. Đó là bài hát yêu thích mới của Kellan. Lúc này khi rời phòng học nó đã lẩm nhẩm hát.

And all the roads we have to walk are winding

And all the lights that lead us there are blinding[1]

[1] Tất cả những con đường ta phải đi đều ngoằn ngoèo

Tất cả những ánh sáng dẫn đường cho ta đều lụi tắt

Mình tắt radio. Mình không cần cảm thấy tội lỗi về chuyện đi về nhà, khóa trái cửa phòng và chặn lại vĩnh viễn một trong những con đường ngoằn ngoèo đó.

JOSH

Khi tôi tới thư viện, mồ hôi ướt đầm đìa, và thấy choáng vì hơi lạnh tỏa ra từ máy điều hòa. Tôi không biết Emma tìm kiếm gì ở đây nên không biết phải tìm em ở đâu. Tôi rảo bước trên sàn nhà trải thảm, nhìn mấy dãy sách tiểu thuyết. Không có Emma. Chỗ tạp chí không có, chỗ phòng trẻ em cũng không. Cuối cùng, tôi đi lại chỗ giá sách tham khảo. Bác thủ thư đang nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính.

“Bác ơi?” Tôi gọi. “Có một cô gái nào vào đây không, chưa lâu mấy đâu ạ? Cô ấy tìm... gì đó.”

“Cháu phải nói cụ thể mới được.” Ông rút cây bút chì ra khỏi vành tai. “Cô ấy trông thế nào?”

“Thấp hơn cháu ạ,” tôi nói. “Cô ấy dễ thương. Tóc xoăn và dài như thế này.” Tôi đưa tay chỉ vào sau vai.

Bác viết gì đó lên mảnh giấy dính màu vàng và rời gạt đầu: “Ý bác muốn hỏi liệu cô ấy sẽ đi học đại học ở Chio không, bởi vì có một...”

Khỉ thật!

“Sao bác lại hỏi cô ấy về Chio?” Tôi nói.

Bỗng ông chú ý tới thứ gì đó đằng sau tôi, rồi phẩy hai tay về phía tôi: “Đã bảo là không được để mấy cái xe đẩy gần chỗ máy photo rồi mà. Ai cũng cho sách vào đấy chứ không chịu mang để trở lại giá.”

“Sao lại là Chio ạ?” Tôi hỏi lại.

Ông ra khỏi bàn và tôi đi theo đến chỗ máy photo. “Lần cuối bác trông thấy bạn của cháu,” ông nói, cầm cuốn danh bạ từ cái xe đẩy, “là lúc cô bé đang photo ở đây này.”

Ông đang cầm cuốn danh bạ từ California. Emma ơi là Emma, cậu đang làm gì thế?

Tôi liếc nhìn vào sọt rác màu xanh da trời gần máy photo và nom thấy có một tờ giấy ở đáy bèn lôi nó ra. Bản photo mờ nhưng tôi có thể đọc được. Ai

đó đã photo hai trang danh bạ những người có tên Jones.

“Có phải bạn cháu tính đi học đại học ở California không?” Ông hỏi. “Vì con gái bác...”

“Cháu không nghĩ vậy,” tôi nói, gấp tờ giấy lại và nhét nó vào túi sau. “Cảm ơn bác ạ!”

Tôi tức tốc chạy về phía cửa trước thư viện. Khi ra đến bên ngoài, tôi nhảy lên ván trượt rồi trượt hết tốc lực về nhà.

EMMA

Không có ai ở nhà. Dù vậy mình vẫn khóa trái cửa phòng trước khi lôi hai tờ giấy ra khỏi ba lô rồi mở ra, đặt lên bàn, vuốt cho thật phẳng.

Sau khi ấn vào số kích hoạt không phải trả tiền trên mặt sau của thẻ gọi, mình bắt đầu gọi J.B. Jones. Có tiếng trả lời tự động cho biết đây là nhà của Janice và Bobby. Mình vội dập máy, dùng bút chì gạch đi cái tên đó.

Số tiếp theo là số của một bà già cứ nhất định bảo mình là cháu gái bà ta. Phải mất gần năm phút bà ta mới chịu để mình gác máy. Lẽ ra mình nên mua loại thẻ mười đô.

Kế tiếp là Jones, J.D mình theo các bước trên thẻ và quay số.

Một phụ nữ có giọng như hát bắt máy: “A lô?”

“Chào cô,” mình nói. “Có Jordan ở nhà không ạ?”

“Bé hay lớn?” Bà ta hỏi.

Mình kẹp ống nghe trên vai, chùi hai bàn tay dầm mồ hôi lên quần soóc rồi hắng giọng: “Bé ạ.” “Cháu trai cô đang sống với mẹ nó.” Nghĩ nhanh đi nào Emma.

“Dạ, cháu biết ạ,” mình nói. “Cháu không tìm được số của cậu ấy, nhưng cháu nghĩ gọi số này chắc được.” Không thấy nói gì bên kia đầu dây.

“Cháu nói cháu tên gì được không?” Người phụ nữ hỏi. Mình định bịa ra một cái tên nào đó, nhưng mình cảm thấy cần nghiêm túc. “Cháu tên là Emma. Bọn cháu học cùng trường.”

“Jordan chắc có nhiều bạn như vậy. Cháu có bút ở đây không?”

Khi bà ta đọc số, mình viết lên mép tờ giấy photo. Bà ta và mình chào tạm biệt rồi mình gác máy, nhìn chăm chăm vào số điện thoại của ông chồng tương lai.

Vài người sẽ đợi. Như Josh chẳng hạn, cậu ấy sẽ nghĩ chuyện này cần thận. Cậu ấy cân nhắc này nọ, và gọi cho anh David để được tư vấn. Mình thì khác, mua ngay thẻ để gọi.

“A lô?” Giọng con trai. “Jordan đó hả?”

“Không, Mike. Chờ chút.”

Có tiếng đặt ống nghe xuống. Tiếng ti vi đầu bên kia và cả tiếng gì như tiếng máy xay sinh tố. Mike, mình đoán chắc là anh chồng tương lai của mình gọi lớn Jordan rồi lâu lâu: “Sao tao biết được?”

Tiếng máy xay sinh tố ngừng. Có tiếng bước chân đến gần điện thoại, và rồi giọng một đứa con trai vang lên: “Chuyện gì?”

“Jordan hả?” Mình hỏi. “Ai đấy?”

“Emma đây,” mình cười giả lả. “Tụi mình gặp ở buổi tiệc... gần đây đó, cậu nhớ không?”

Mình nín thở, hi vọng tháng vừa rồi Jordan có đi tiệc gì đó.

“Nhà Jenny Fulton đó hả?” Cậu ta hỏi. Mình thở phào. “Ừ, nhà Jenny.”

Khi tra thông tin của Jordan trên Facebook, chẳng thấy có gì nhiều. Chỉ có tên, ảnh và nơi ở. Dẫu vậy, mục đích của mình là giữ cậu ta nghe máy lâu đủ để tìm ra bằng cách nào, vào lúc nào trong tương lai hai đứa mình gặp nhau.

“Thế có chuyện gì không?” Cậu ta hỏi.

“Không nhiều,” mình đáp. “Cậu khỏe không?” “Cũng tạm.”

Im lặng.

“Gần đây có đi... câu không?” Mình hỏi.

“Ừm, không,” cậu ta nói. “Tớ chưa bao giờ đi câu.”

Im lặng chết người.

“Thế dạo này cậu làm gì?”

“Đang tìm một công việc mùa hè.” “Hay nhỉ?” Mình nói.

Lại nghe thấy tiếng máy xay sinh tố. “Nghe này, cậu có chuyện gì cần không?” Cậu ta hỏi. “Vì tớ phải...”

“Ồ, không sao,” mình nói nhanh. “À này, tớ cứ nghĩ suốt về cuộc nói chuyện của bọn mình ở bữa tiệc.”

“Cậu có chắc là cậu không nói về Jordan Nicholson không?” Cậu ta nói. “Tớ nghĩ cậu ta cũng có ở đây. Ai cũng nhầm hai chúng tớ.”

Lạ nhỉ, nhưng nghe giọng Jordan không có vẻ gì là một gã chầy bừa cả. Cậu ta khá tử tế. Vậy thì làm thế nào mà một ngày nào đó cậu ta lại trở thành một người chồng ba đêm không về nhà, và hình như là lường gạt mình chứ? Liệu cậu ta có tin chuyện đó là có thể nếu mình nói ra cho cậu ta nghe bây giờ không?

“Chính là cậu mà,” mình nói. “Bọn mình đã nói về chuyện khi nào bọn mình đăng kí học đại học và cậu...” “Guờm đã,” Jordan nói.

Mình nghe có tiếng đóng cửa lười và giọng con gái:

“Anh xong chưa?”

Jordan bảo cô ta một giây nữa thôi. “Xin lỗi,” cậu ta nói với tôi. “Không, tớ thực sự nghĩ là cậu đang nói về Nicholson vì tớ đi học đại học rồi. Tớ về nhà nghỉ hè.”

“Thật ư?” Mình liền chớp cơ hội để hỏi. “Cậu học ở đâu?” Mình nhắm tịt mắt. Có thể đây là nơi Jordan và mình gặp nhau. Mình đã lên một danh sách nơi mình đăng kí sang năm, tất cả đều ở bang khác, và tất cả đều gần biển. “Tampa State,” cậu ta nói. “Tớ vừa học xong năm đầu.” Mình mở mắt và cố bật cười lớn: “Cậu nói đúng. Tớ nhầm cậu với Nicholson thật. Tớ xin lỗi.”

“Cậu có có lấy số của cậu ấy không?” Cậu ta hỏi. “Tớ nghĩ Mike có.”

“Không, được rồi. Tớ có.”

“Được...” Ai đó tắt ti vi và mình có thể nghe tiếng con gái cười vang bên kia đầu dây.

Khi áp sát ống nghe vào tai, mình thực sự thấy buồn. Trong tương lai, Jordan và mình có thể sẽ gặp nhau ở trường đại học rồi lấy nhau. Giờ thì thậm chí có thể bọn mình sẽ chẳng bao giờ biết nhau nữa.

Hai đứa chào tạm biệt. Khi đường dây bị ngắt, mình vẫn còn áp ống nghe trên tai một lúc cho đến khi giọng nói được cài sẵn vang lên thông báo thẻ gọi còn lại chín mươi ba xu. Mình đặt ống nghe xuống, đi lại chỗ bàn trang điểm.

Trong tủ ngăn kéo, bên dưới chỗ tất và đồ lót, mình có một cuốn sổ ghi chép. Mình không ghi nhiều, chỉ vài lần một năm thôi. Mình lật đến trang Tháng Ba. Có một danh sách mình lập ra sau khi một cố vấn đại học nói

chuyện với bọn mình về quy trình đăng kí.

Những lựa chọn trường đại học của Emma

1: Tampa State

2: Trường đại học Bắc Carolina ở Wilmington

3: Trường đại học California ở San Diego

Mình chộp lấy cây bút dạ màu đen trên bàn, gạch một đường lên cái tên “Tampa State”. Nếu mình không đi học đại học ở đây, mình sẽ không gặp Jordan. Và nếu mình không gặp Jordan...

Có tiếng gõ cửa. Mình dúm vội cuốn sổ vào ngăn kéo. “Ai đấy?”

Nắm cửa xoay nhưng cửa khóa.

“Emma,” Josh nói. “Tớ cần nói chuyện với cậu.”

Khi mình mở cửa, Josh đứng trước mặt mình, tóc vuốt mồ hôi, bết vào trán. Cậu ấy, một tay cầm chùm chìa khóa Scooby-Doo, tay kia cầm một tờ giấy gấp.

“Ồn chứ?”

Cậu ấy quệt ngang lông mày. “Tớ đi ván trượt từ thư viện công cộng về đây.”

Mình liếc tờ giấy trên tay cậu ấy về hồi hộp. “Tớ đoán là bọn mình đã không trông thấy nhau.”

Josh cau mày khi mở tờ giấy ra. Đó là tờ giấy photo đầu tiên mình photo từ cuốn danh bạ điện thoại. Nó mờ quá nên mình ném vào sọt rác.

“Tớ biết cậu định làm gì,” Josh nói, “nhưng cậu không thể không cưới người chồng tương lai của cậu được.”

Cái cách cậu nói “không cưới người chồng tương lai của cậu” khiến dạ dày mình cuộn lên nhộn nhạo.

“Cậu không thể thay đổi chuyện sẽ xảy ra,” cậu nói. “Tớ biết cậu buồn vì cưới phải gã đó, nhưng theo Facebook, bọn mình vẫn là bạn. Tớ hứa tớ sẽ ở bên cậu. Nếu cậu li hôn, tớ có thể sẽ cho cậu mượn tiền để thuê luật sư, hay tớ có thể để cho cậu chuyển đến nhà tớ, ở phòng dành cho khách một thời gian.”

Cho mình mượn tiền ư? Tức đến lộn ruột mất. Được, vì cậu và Sydney

giàu quá mà!

Josh để ý thấy thẻ gọi nằm trên bàn, vết bạc đã bị cào để lộ mã kích hoạt. Cậu ấy gầm lên: “Cậu đã làm rồi ư?” Mình chậm rãi gật đầu.

“Cậu đã nói chuyện với Jordan rồi?”

“Hết rồi,” mình nói. “Bọn mình sẽ không bao giờ gặp nhau.”

Mặt Josh tái đi.

JOSH

Chỉ có vậy, thế là tương lai đã thay đổi.

Mười lăm năm lịch sử - lịch sử tương lai - đã bị thay đổi bởi vì Emma không thích gã mà em lấy làm chồng. Nhưng em làm chuyện đó chỉ dựa vào vài câu viết trong mười lăm năm nữa. Không đủ thông tin cần thiết để ra một quyết định ghê gớm như vậy về cuộc đời mình. Và cuộc đời của anh ta nữa chứ! Hãy nghĩ mà xem, bất kì ai bị ảnh hưởng bởi mối quan hệ tình cảm của hai người, cho dù là chỉ là một chút xíu, thì cũng sẽ bị xoắn vào vô số những hướng mới.

Tôi chỉ muốn vừa hét vừa cười như phát điên. Thế nhưng tôi chỉ vò tờ giấy trong tay rồi ném vèo đi, tờ giấy va vào tường, không phát ra một âm thanh nào.

“Cậu không làm thế được!” Tôi quát lên.

“Thực ra,” Emma nói, khoanh tay, “cũng dễ thôi mà.

Anh ta đi học đại học ở Tampa State, nên tớ sẽ không đăng kí trường ở đó. Giờ Bắc Carolina là lựa chọn đầu tiên của tớ.”

Tôi ngồi sụp xuống giường em, hai tay ấn lên mắt. Em không hiểu gì cả! Em biết rằng thậm chí chỉ một thay đổi nhỏ nhất thôi ở hiện tại cũng sẽ ảnh hưởng đến tương lai. Ngày đầu tiên, Emma thất nghiệp. Ngày hôm sau em có việc làm, nhưng bọn tôi chẳng biết em thay đổi gì mà khiến chuyện đó xảy ra. Một lần hai đứa lên mạng, Jordan đã đi câu. Nhưng sau đó, không hiểu lí do gì anh ta không về nhà ba ngày. Rồi món mì ống và phô mai bị thay bằng lasagna. Có thể Emma không nghĩ chuyện bữa tối khác đi là quan trọng nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu lần tới em nấu ăn, có điều gì đó khiến em nảy ra ý định làm món bánh mì kẹp thịt và em mắc bệnh bò điên rồi chết chỉ bởi vì một thay đổi nhỏ trong kế hoạch ăn tối của em mười lăm năm nữa?

Nhưng thay chồng tương lai? Cố tình? Hậu quả thật không lường trước được!

“Thừa nhận đi,” Emma nói. “Chắc cậu cũng sẽ làm thế nếu cuộc đời của cậu cũng tệ như tớ.”

“Không,” tôi đứng lên. “Tớ không làm thế. Cậu không biết cậu đã thay đổi điều gì khác nữa đâu Emma. Chuyện này rất nguy hiểm, Emma à.”

“Xem ai đang nói kìa,” Emma nói. “Cậu thộn mặt ra khi trông thấy Sydney hôm qua. Cậu có như thế không nếu cậu chưa hề biết cậu sẽ lấy con bé đó?”

“Tớ đang nói về chuyện thay đổi tương lai mà,” tôi nói.

Emma cười phá lên. “Được, cậu nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra khi cậu làm điều gì đó khác ở hiện tại? Nó thay đổi tương lai! Cậu cũng đã làm giống tớ.”

“Không giống, và cậu biết là như thế,” tôi nói. “Đó chỉ là phản xạ thôi, còn cậu cố tình gây ra một thay đổi kinh khủng. Cậu thực sự muốn học ở Tampa State. Tớ thấy cậu và Kellan xem nó thật kỹ trong cuốn tư vấn đại học, và cậu đã bảo nơi ấy gần nơi bố cậu đang sống. Nhưng giờ cậu quyết định sẽ không học ở đấy nữa? Bọn mình cần làm đúng những điều mà bọn mình đã quyết định trước khi lên Facebook.”

“Tại sao chứ?” Emma nói, và tôi có thể thấy em sắp khóc. “Để tớ có một kết cục là thất nghiệp ở tuổi ba mốt như lần đầu tiên bọn mình lên mạng hay sao? Hay nổi khùng lên với ông chồng toàn xài tiền của tớ khi tớ có việc làm?”

“Phức tạp hơn thế nhiều,” tôi nói. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu khi cậu thất nghiệp rồi chỉ ngay ngày hôm sau lại có một công việc tốt? Hay có thể là, khi chồng cậu nhận ra rằng cậu nổi đóa về chuyện anh ta mua iPad gì đấy, anh ta trả lại nó ngày hôm sau. Emma à, tất cả những gì cậu trông thấy đều là những mẫu vụn nhỏ xíu của tương lai thôi.”

“Tớ không quan tâm,” em nói. “Tớ biết tớ không được hạnh phúc, và cần phải thay đổi chuyện đó, vậy thôi.”

Chuyện này khiến tôi lo ngại. Tương lai dường như rất mỏng manh, dễ vỡ. Chẳng hạn như, tôi đã thấy rằng mình sẽ học ở đại học Washington như anh trai tôi. Và rõ ràng là tôi muốn chuyện đó xảy ra, nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu việc biết tôi sẽ đi học ở đó làm cho tôi xao nhãng việc đăng kí và

rồi tôi sẽ bị khước từ?

“Xem mặt cậu kia,” Emma nói khi em đang gõ địa chỉ email của mình. “Mặt tớ sao?”

“Như thể cậu đang chỉ trích tớ ấy.”

Emma đánh mặt mã đề có thể vào được Facebook, rồi cố tình chậm chậm quay sang tôi. “Tớ sẽ nói bình tĩnh hết sức có thể đây nhé,” em nói. “Cách cậu chỉ trích tớ có nghĩa là cậu thậm chí không cố hiểu cuộc sống là như thế nào đối với tớ.”

“Không phải là tớ không cố. Tớ chỉ...” “Cậu ích kỉ và tàn nhẫn kinh khủng.” “Tớ tàn nhẫn như thế nào chứ?”

“Cậu biết tại sao cậu không quan tâm không?” Emma càng nói giọng càng chì chiết. “Vì cậu có một cô vợ hoàn hảo. Cậu có những đứa con đáng yêu. Và cậu còn bảo tớ về ở tạm trong phòng dành cho khách ở nhà cậu nữa! Liệu tớ có thể có được một cửa sổ ở đây không nhỉ?”

Khi Emma nói đến đây, tôi buộc phải nghiêm sắc mặt. “Tớ hiểu mà,” tôi nói.

“Cậu không hiểu gì hết! Cậu làm ra vẻ trịch thượng, kẻ cả nhưng nếu tình thế xoay chuyển thì sao nào?” Emma nhướn mày. “Đúng thế. Nếu tớ cưới Cody và có mọi thứ tớ muốn, và cậu không gặp điều gì bất hạnh thì sao nào? Không, thực ra nếu cậu gặp bất hạnh thì sao? Vì đó là những gì tớ đã nhận được từ cuộc hôn nhân với Junior!”

“Tớ hiểu,” tôi nói, lần này giọng nhỏ hơn. “Tớ hiểu.” “Tốt.” Emma quay sang máy vi tính và nhấp chuột vào bức ảnh nhỏ xíu trên góc.

“Đợi đã!” Tôi nhảy ra khỏi giường, xoay người Emma lại. “Trước khi cậu xem, ta cần vài giao kèo đã. Chuyện này đang dần vượt xa khỏi tầm hiểu biết của bọn mình.”

Qua vai em, tôi trông thấy trang của Emma sắp hiện ra hoàn toàn. Cái ảnh trên góc khác hôm qua. Mắt chị ấy đang nhắm. Mặt vùi vào một đứa bé sơ sinh đang đội một chiếc mũ mềm màu hồng.

“Giao kèo gì?”

“Bọn mình không được quá kén cá chọn canh,” tôi nói. Miệng đứa bé

đang sùi bọt. “Nếu cuộc sống mới của cậu có vẻ tương đối hạnh phúc thì ta cứ để thế.”

Emma từ tốn quay đầu. “Cậu thấy gì đó trên màn hình phải không?”

“Trước khi cậu nhìn,” tôi nói, giữ chặt ghế, “cậu phải hứa là không lấn cấn gì với tương lai nữa, trừ phi nó quá kinh khủng. Mà dẫu có như thế, bọn mình cũng cần phải thảo luận trước.”

“Được. Giờ thì hãy để tớ xem liệu tớ đã tổng anh ta đi được chưa, nhé? Tớ chỉ quan tâm đến chuyện đó thôi.” Tôi xoay ghế lại.

Emma ré lên: “Một em bé! Tớ có con này!” Em sờ vào khuôn mặt đứa bé, rê ngón tay khắp màn hình.

Kết hôn với Kevin Storm

Emma chậm chậm đưa tay ôm ngực.

“Cậu đã làm được rồi đấy,” tôi nói. “Cậu đã tổng cổ được gã đó ra khỏi cuộc đời trong tương lai của cậu.” Tôi nhìn lại tên của người chồng mới của em. Kevin Storm. Nghe như bí danh của một siêu anh hùng ấy.

“Tớ chỉ muốn được hạnh phúc thôi mà,” em khẽ nói. “Nhưng tớ cũng muốn Jordan Jones hạnh phúc. Chuyện này có lạ lắm không?”

“Hãy nghĩ như thế này,” tôi nói. “Giờ cậu đã “gỡ” được ảnh của anh ta ra khỏi trang của cậu rồi, cậu đang để anh ta tìm người mà anh ta muốn tìm.”

“Kiểu như cái mũ nào đó anh ta ngủ cùng cả ba đêm liền đó hả?” Emma rướn sát hơn vào máy tính rồi gõ gõ vào màn hình. “Xem này! Giờ tớ là một nhà sinh học hàng hải rồi đây này!”

Làm việc tại Phòng thí nghiệm sinh học hàng hải

“Ngẫu nhiên thôi mà,” tôi nói.

“Không phải ngẫu nhiên,” em cãi. “Tớ yêu đại dương. Có nhớ lúc tớ đi thăm bố ở Florida dịp Giáng sinh không? Hai cha con đã tham gia lớp học lặn có bình khí.”

“Yêu đại dương thôi chưa đủ để trở thành nhà sinh học hàng hải,” tôi nói. Thực ra tôi không muốn làm em mất hứng nhưng tôi cực là nhiều người làm việc tại phòng thí nghiệm đó không phải là nhà sinh học hàng hải gì hết.

Emma nhìn thẳng vào mắt tôi: “Nói cho cậu hay nhé, sang năm tớ sẽ đăng

kí lớp sinh học tiên tiến ở trường đại học với Kellan.”

“Từ khi nào?”

Emma đi đến chỗ chiếc ghế lười, ngồi xếp bằng trên đó. “Ồ, tớ xin lỗi. Tớ đâu có biết là tớ phải kể cho cậu nghe mọi chuyện.”

Tôi ngồi vào ghế trước máy tính. “Được, giờ cậu vui rồi. Tớ sẽ đảm bảo niềm vui của cậu đã không khiến mọi thứ rối tung lên với Sydney.”

Tôi định tra danh sách Friends của Emma để tìm tên mình thì chợt thấy tên tôi và tôi đã viết gì đó trên trang của Emma.

“Nghe này,” tôi nói và đọc lớn lên.

Emma Nelson Storm

Họ có một chợ nông dân ở đây và có hàng tấn đồ ăn. Mới mua một cái bánh nướng nhân đào. Ông xã sẽ thích mê!

2 hours ago. Like. Comment

Josh Templeton

Cậu làm tớ đói quá.

51 minutes ago. Like. Comment

“Thấy không?” Emma nói. “Tớ khiến ông xã mới thích mê đấy!”

Tấm ảnh hôm qua tôi chụp với một chùm bong bóng. Giờ lại là cận cảnh của một con người. Tôi nhấp chuột vào con mắt, và trong khi chờ trang của mình hiện ra đầy đủ tôi gõ gõ mấy ngón tay xuống bàn.

Kết hôn với Sydney Templeton

“Yeah!” Tôi nhảy căng lên, thích chí vỗ mạnh vào một trong mấy cái đèn lồng giấy của em.

“Nhẹ tay chút,” Emma nói vậy nhưng em đang mỉm cười.

Chứ còn gì nữa! Tương lai của bọn tôi rất tuyệt cơ mà. Ngay cả khi Emma có chồng khác thì Sydney vẫn là vợ tôi. Mọi quan hệ tình cảm này chắc chắn rồi và không có gì có thể ngăn được.

Ngồi ngả người ra ghế, tôi đọc to mấy dòng trên trang của mình. Dòng đầu tiên chán phèo.

Josh Templeton

Những điều tốt đẹp thường đến với những ai biết chờ đợi.

16 hours ago. Like. Comment

Deninis Holloway

Cậu là gì, một chiếc bánh rán giòn hả?

14 hours ago. Like

Dòng tiếp theo cũng chẳng khá hơn.

Josh Templeton

Sự đếm lùi đã bắt đầu.

Yesterday at 11:01pm. Like. Comment

Tôi quay sang đối diện với Emma. “Tớ chả hiểu mình đang nói về chuyện gì nữa.”

Emma vừa so vai vừa cắn móng ngón tay út.

Tôi quay sang máy tính và cho trang đó chạy xuống, nhìn lướt qua vài dòng nữa. “Hãy hứa với tớ là lúc nào tớ thấy chán chuyện này cậu sẽ...”

Và rồi tôi đông cứng người lại.

Emma phóng ra khỏi ghế. “Chuyện gì thế?”

Hai đứa nhìn chăm chăm vào một bức ảnh ở gần cuối trang.

Đó là tấm ảnh của Sydney chụp nghiêng. Cô ấy đang ôm bụng, và nó to đùng!

Josh Templeton

Vợ yêu đang mang thai đứa con đầu lòng.

May 16 at 9:17am. Like. Comment

“Bánh nhĩ?” Emma nói rồi em bỗng nhảy dựng lên. “Đợi đã, con đầu lòng?”

Tôi đứng bật dậy, nhanh đến nỗi suýt thì ngã. Tôi đã bảo em rồi. Đã bảo rồi! Những chuyện tương lai rất nguy hiểm. Ta không thể sửa đổi được chuyện đã xảy ra, hay loại bỏ những thứ ta không mong muốn. Tôi ngồi trên mép giường của Emma và nhìn vô hồn vào chiếc gương treo trên cửa phòng em. Nếu việc em thay chồng khiến những đứa con của tôi cũng thay đổi thì tương lai còn mong manh hơn tôi tưởng. Hậu quả không thể lường trước

được.

“Nếu chuyện đó là do tớ gây ra, tớ xin lỗi,” Emma nói. Ba đứa con trong tương lai của tôi đã bị gạt bỏ ra khỏi cõi trần này ngay trước khi chúng kịp ra đời. Tôi sẽ không bao giờ xây mô hình hệ mặt trời với đứa con trai đó hay dắt hai đứa con gái sinh đôi đến GoodTimez để tổ chức tiệc sinh nhật cho tụi nó.

Emma ngồi bên tôi. Em xoa xoa hai tay vào nhau để tay ấm lên. Tâm trí tôi mách bảo rằng hãy dịch ra xa, nhưng tôi không thể.

“Tớ không hiểu,” tôi nói.

Em ấn mấy ngón tay vào gáy tôi. “Tớ nghĩ bọn mình cần biết được rằng không có cách nào để kiểm soát được những thay đổi đặc biệt kiểu như vậy.”

“Ý cậu là gì, “những thay đổi đặc biệt” ấy?”

“Con của cậu. Con của tớ,” em nói. “Khi cậu học về sức khỏe học kì trước, cậu nhớ nhiều về tình trùng không?”

Tôi quay sang nhìn Emma chăm chăm. “Chuyện đó thì có liên quan gì ở đây?”

Emma nắm chặt hai vai tôi. “Dù gọn sóng đó có nhỏ đến thế nào thì phần dễ tổn thương nhất của tương lai sẽ là con cái chúng ta. Nếu cứ lên Facebook thế này, bọn mình không nên suy nghĩ quá nhiều về...”

“Điều đó thay đổi tình trùng của tớ ư?” Tôi nói. “Cậu đang nói cái gì thế?”

Emma xoa xoa hai ngón tay cái lên mấy chỗ hõm dọc xương sống của tôi. “Tất cả những chuyện này nhiều năm sau mới xảy ra. Hãy nghĩ xem, có hàng tỷ chi tiết nhỏ xíu cần sắp xếp để khiến mọi thứ giống y như nhau. Không thể. Ngay cả chuyện tớ đang mách xa cho cậu đây, chuyện mà ngày hôm qua tớ còn chưa nghĩ đến, cũng khiến cho bất kì điều gì xảy ra kế tiếp đều trở nên khác đi một chút.”

“Thế chuyện này có liên quan gì đến tình trùng của tớ chứ?”

Emma lướt mấy ngón tay lên vành tai tôi. “Cậu có nhớ khi thầy giáo giảng tới đoạn đàn ông sẽ xuất bao nhiêu tinh trùng mỗi lần...”

“Này, bọn mình không nói chuyện này nữa được không?” Tôi nói, đưa

mắt dõi theo mấy ngón tay em vân vê vành tai tôi.

Em di di mấy móng tay xuống hai cánh tay tôi. Ôi trời, thích thế không biết.

“Mỗi lần xuất tinh,” em nói tiếp, “cậu xuất ra khoảng bốn trăm triệu tinh trùng gì đấy. Mỗi lần mỗi khác.”

“Tớ không muốn nói chuyện này nữa, nghiêm túc đấy.” Cái cách em di di mấy ngón tay ngược lên cánh tay tôi, cộng với chuyện tinh trùng khiến tôi cảm thấy mình đang căng cứng. Tôi khom người về phía trước một chút, ôm bụng.

“Cậu chỉ làm thế với vai tớ thôi, có được không?” Tôi nói.

Khi Emma rê mấy ngón tay ngược trở lại vai tôi, một tiếng “ping” phát ra từ máy tính như tiếng kim loại va vào nhau.

“Một tin nhắn đấy!” Emma bò ra khỏi giường. “Tớ chưa từng được nhận tin nhắn bao giờ.”

Tôi bắt ngồi bắt chéo chân, quay về phía màn hình.

“Tên người gửi là DontCallMeCindy,” Emma nói. “Tớ không biết là ai nữa, nhưng thấy hỏi tớ có phải là Emma học trường Lake Forest không.” Vừa gõ Emma vừa nói to cho tôi biết em đang viết gì. “Cho tớ biết cậu là ai đã.”

Tôi muốn tự mình đọc, nhưng tôi chưa đứng lên được. Một tin nhắn khác xuất hiện. Emma đọc một mình, rồi nheo nheo mắt nhìn tôi: “Cậu gặp rắc rối rồi.”

“Cái gì? Tại sao?”

Em đánh thêm vài từ rồi nhấp vào Enter. “Mới năm phút trước,” em nói, “cậu giảng cho tớ một bài về việc thay đổi tương lai. Nhưng có vẻ như chính cậu cũng đang muốn thay đổi nó đấy.”

Tôi bật cười: “Cậu đang nói chuyện gì thế?”

“Cậu rõ là đồ đạo đức giả! Sao Sydney Mills lại hỏi số điện thoại của cậu?”

EMMA

Josh ngồi bắt chéo chân trên giường, người rướn về phía trước. “Cậu đã cho số điện thoại của tớ rồi, phải không?”

Mình cười, tay vỗ vỗ cằm. “À, tớ đã phải nghĩ liệu có nên...”

“Emma! Cậu đã cho số điện thoại của tớ cho Sydney Mills rồi phải không?” “Đương nhiên.” “Cô ấy nói sao?”

Mình nhìn lên màn hình. Mình đóng hộp thư thoại lại khi Sydney đã thoát ra. Chỉ còn lại trang của Josh với cái bụng to của Sydney.

Josh Templeton

Vợ yêu đang mang thai đứa con đầu lòng.

May 16 at 9:17am. Like. Comment

Dòng chữ này khiến mình bực bội. Nghe chả giống với những gì Josh nói bây giờ gì cả. Mình đoán ra kiểu đàn ông Josh sẽ trở thành, ủy mị và lúc nào cũng Sydney Sydney như thể cậu ta không có cuộc sống riêng vậy.

Josh nhìn mình với vẻ hi vọng đến khốn khổ. “Tớ cần biết chính xác cô ấy nói gì.”

“Thế cậu muốn con bé đó nói gì nào? Rằng nó sẽ lái chiếc mui trần chở lậu lao vút đi trong ánh hoàng hôn hay sao?” Chuyện đó thật không công bằng. Mình không biết tại sao mình lại cáu gắt. “Con bé nói biết được địa chỉ của tớ từ Graham. Rồi tớ cho số điện thoại của cậu và nó cảm ơn.”

Josh nhìn mình chằm chằm. “Tớ tưởng giờ cậu đã hạnh phúc vì cưới được Kevin Storm rồi chứ?”

“Đừng có đánh trống lảng,” mình nói. “Cậu phát rồ lên vì tớ gọi cho Jordan, nhưng giờ đến lượt Sydney Mills hỏi số điện thoại của cậu. Chắc chắn là cậu đã làm gì đó chứ không chỉ là đàn mặt ra trong lớp học ngày hôm qua.”

Josh nhún vai. “Tớ không cố ý.” “Nhưng cậu đã làm?”

“Hôm nay bọn tớ học lớp Chia sẻ ý tưởng, chủ đề là các mối quan hệ tình

cảm, và có một đứa lớp mười hai đã bắt bí cô ấy nên tớ bênh. Cậu nghĩ tớ còn làm gì nữa?”

“Cậu bênh vực Sydney về những vấn đề liên quan đến các mối quan hệ tình cảm ư? Ai bắt bí con bé vậy?”

“Rick gì đấy. Cậu ta học lớp thầy Fritz.”

“Cậu ta có chơi bóng không?” “Cậu biết cậu ta à?”

Mình không nhịn được cười. “Cậu bênh vực cho Sydney chống đối lại Rick Rolland?”

Josh không quan tâm đến ai được nhiều người biết đến ở trường, hay ai từng có gì với nhau, và điều đó thực sự không sao cả. Nhưng Rick Rolland là cái đứa tổ chức buổi đốt lửa mừng mà Kellan đang háo hức. Cậu ta và Sydney đã từng hẹn hò, lẽ ra Josh không nên dính vào hai đứa đấy.

“Cậu ta đúng là không ra gì,” Josh nói. “Vói lại, điều tớ nói cũng không to tát gì lắm.”

Nhưng cả hai đều biết là có. Gợn sóng này đang ảnh hưởng lớn đến tương lai của Josh.

Josh hít một hơi thật sâu. “Nên hôm nay tớ đã nghĩ nhiều về Facebook. Có nhớ hè năm ngoái ở hồ khi Frank Wheeler nói cậu ta sẽ trở thành triệu phú và cả bọn phá lên cười không?”

Mình không chắc Josh sẽ đi đến đâu trong chuyện này, nhưng mình thấy nhẹ người khi dứt ra được Sydney và mấy ông chồng của mình. “Nó nói sẽ đâm đầu vào xe buýt nếu nó không kiếm được một triệu năm ba mươi tuổi.”

“Chính xác.” Josh lục trong ba lô, lôi ra một mảnh giấy gấp. “Tớ đã lên một danh sách mà bọn mình sẽ tra trên Facebook. Như bố mẹ tớ này, David, Tyson...”

“Kellan nữa!” Mình thêm vào. “Hôm nay tớ cũng nghĩ đến chuyện đó. Tớ muốn xem thử nó có học trường y không.”

Mình xoay ghế về phía màn hình và nhấp chuột.

Màn hình chờ bức tường gạch biến mất và mình lại nhìn thấy cái bụng bầu bự của Sydney.

“Trước tiên bọn mình nên vào lại trang của cậu,” mình nói. “Vì hôm nay

cậu làm anh hùng cứu mỹ nhân với Sydey, và giờ con bé sẽ gọi cho cậu. Tớ cược là mọi chuyện đang khác đi. Có thể bọn cậu không cặp với nhau cho đến mãi về sau và...”

“Đợi đã.” Josh đứng lên.

Mũi tên chờn vờn trên nút refresh nhưng giọng cậu ấy nghiêm túc quá khiến mình không nhấp vào.

Josh xỏ chân vào giày, chộp tấm ván trượt và cái ba lô. “Tớ sẽ cố trở lại sau. Đừng tra bắt kì ai mà không có tớ xem cùng, được không?”

Khi cậu ấy lao xuống cầu thang, mình la với theo: “Tớ biết cậu đi đâu rồi! Cậu không nghĩ là ngòi “trực” điện thoại thì thật là...?”

Nhưng trước khi kịp nói hết câu mình đã nghe thấy tiếng đóng cửa trước.

JOSH

Sydney Mills hỏi xin số điện thoại của mình!

Tôi phóng vèo qua cửa trước, tót lên lầu để vào phòng.

Sydney Mills hỏi xin số điện thoại của mình!

Vẫn chưa có ý nghĩa gì, nhưng tôi cần chấp nhận hiện thực. Sẽ bắt đầu bằng một cuộc gọi, rồi đến đám cưới, con cái và một ngôi nhà ở Crown Lake. Tôi sẽ làm công việc của một nhà thiết kế đồ họa, và tôi sẽ có một chiếc xe đẹp. Một chiếc BMW hay vì chúng tôi sẽ về nông thôn chơi nên sẽ có một chiếc Chevy Tahoe. Hay cả hai? Mười lăm năm nữa, có thể tôi sẽ lái chiếc gì đấy lạ lùng mà bây giờ tôi thậm chí cũng không hình dung được.

Giường tôi vẫn bừa bộn, mấy chiếc áo thun vung vãi khắp sàn. Đây không có vẻ gì là căn phòng của người Sydney Mills sẽ gọi. Nhưng sẽ! Và Sydney có thể gọi vào bất kì lúc nào.

Điện thoại đâu rồi?

Tôi chậm chậm xoay một vòng nhìn khắp phòng. Nếu điện thoại reo, tôi sẽ đào tung mọi thứ trong phòng lên mới hòng tìm ra nó, nhưng nếu tôi nhắc máy chậm quá thì sao? Nếu vì không thể gọi được cho tôi, cô ấy lại đi tán chuyện với một đứa nào đấy rồi hai người họ bắt đầu hẹn hò thì sao? Có thể cuối cùng bọn họ sẽ lấy nhau và gã đó sẽ cướp mất những kì nghỉ ở xứ nhiệt đới của tôi?

Tôi nhắc sợi dây điện thoại màu xám lên bằng ngón tay trở rồi lần theo nó theo suốt chiều dài tấm nệm, nhặt lên mấy chiếc tất màu xám và áo sơ mi. Cuối cùng, tôi hất tờ tạp chí Thrasher sang một bên và chiếc điện thoại mong đợi hiện ra.

Reo đi nào, đồ quý!

Tôi rung rung hai cánh tay. Tối nay, trước khi ngủ, tôi sẽ hít đất thêm mười cái nữa, cộng với con số hai mươi như thường lệ. Tôi muốn mình trông giống cái đứa mà Sydney đã từng quen gọi.

Tôi ngồi xuống mép nệm nhìn chăm chăm vào điện thoại. Nếu bố mẹ về nhà sớm, tôi không muốn họ nghe trộm cuộc điện thoại này. Tôi đã đủ căng thẳng, hồi hộp rồi. Tôi sang phòng bố mẹ, lấy chiếc điện thoại không dây trên cái bàn chỗ đầu giường và chạy xuống lầu.

Tôi đi dạo ngang sân cỏ về phía đường cái. Mỗi lần Sydney đến lớp Chia sẻ ý tưởng, cô ấy thường tắt điện thoại di động và cho vào túi quần. Trông rất bụi và cool nữa. Tôi cố nhét chiếc không dây vào túi sau nhưng nó quá to nên không vừa.

Khi tôi ra đến vỉa hè, một chiếc xe tải FedEx xồng xộc chạy qua. Tôi cẩn thận liếc qua liếc lại trước khi băng qua đường. Hôm nay dứt khoát không phải là ngày bị xe tải đâm. Hôm nay là ngày tận hưởng niềm vui được sống! Công viên Wagner có rất nhiều cây thích với đám lá xanh lục nhạt, những bụi tử đinh hương, và tiếng reo hò nô đùa của bọn trẻ.

Tôi biết chính xác đi bao xa thì điện thoại không mất sóng. Dạo nghĩ xuân, khi đến thăm anh trai, tôi có gặp một con bé tại buổi đại nhạc hội ở Seattle. Hai đứa liên lạc với nhau được vài tuần nhưng tôi chưa khi nào kể cho bố mẹ nghe về nó. Cứ hễ khi nào nói chuyện điện thoại là tôi tót ra công viên. Vẫn có sóng bình thường, miễn là không đi quá mấy cái xích đu.

Tôi đang mong hè này sẽ gặp lại con bé. Thậm chí David còn nói sẽ bao tôi tiền vé máy bay. Tôi nghĩ anh ấy vui khi nghe tôi nói chuyện về một đứa con gái khác chứ không phải Emma. Nhưng đứa con gái ở Seattle không muốn có một mối quan hệ tình cảm cách xa về địa lí như thế. Sau khi tôi để lại một vài tin nhắn, con bé không thèm đáp mà gửi cho tôi một lá thư bảo hai đứa đã rất vui tại buổi hòa nhạc, nhưng có ý nghĩa gì đâu nếu niềm vui đó không kéo dài?

Tôi nghe tiếng đóng cửa, quay sang thì thấy Emma khom người cột dây giày chạy bộ màu bạc. Khi em điều chỉnh chiếc Discman trên cánh tay, tôi chuyển chỗ ra đằng sau cái cây. Nếu Emma đi qua đây và Sydney gọi, em hoặc là tròn xoe mắt đứng nghe tôi thao thao hoặc là kè kè theo tôi ra sân chơi.

Emma băng qua đường, chạy từ từ về phía đường dành cho người chạy bộ rồi biến mất khỏi tầm mắt tôi. Tôi tiếp tục đi tới chỗ thanh chắn bê tông

cao ngang đầu gối bao quanh các xích đu và đặt điện thoại lên bức tường.

Cho dù tôi có cố làm đúng mọi chuyện thì ảnh hưởng của cơn sóng vẫn không thể tránh. Mọi thứ đã thay đổi vào khoảnh khắc Emma phát hiện ra Facebook. Nếu tôi không biết Sydney và cuối cùng tôi cũng sẽ lấy ai đấy thì có lẽ tôi đã không làm trò anh hùng cứu mỹ nhân ở lớp học Chia sẻ ý tưởng. Và cô ấy cũng sẽ không hỏi số điện thoại của tôi.

Trên tường, chiếc điện thoại vẫn câm như hèn.

EMMA

Mẹ và dượng Martin đang ở phòng dưới lầu xem ti vi, nên mình đi băng qua phòng hai người vào nhà tắm. Bình thường mình vẫn dùng nhà tắm dưới lầu, nhưng hai người sửa sang gì đó vẫn chưa xong nên mình phải dùng chung nhà tắm này.

Có lần bố hỏi mình nghĩ thế nào về dượng Martin. Lúc đó hai bố con đang đi dạo trên bờ biển hồ Giáng sinh, một vài tháng sau khi bố chuyển đến Florida. Bố nhặt vỏ sò cho vào một túi lưới, còn mình thì nghịch với sóng biển. Mình không muốn phàn nàn gì với bố về dượng Martin vì như thế sẽ khiến mẹ khó xử, nhất là bố và dì Cynthia có cuộc sống vợ chồng hạnh phúc từ năm mình mười một tuổi. Thế nhưng mình cũng không muốn ca tụng dượng Martin.

“Dượng cũng được,” mình nói. “Hai người không cãi nhau như mẹ và dượng Erik.”

Mẹ và dượng Erik đã luôn to tiếng với nhau, rồi nào là đập cửa âm âm, và kết thúc là một trong hai người ra sofa ngủ. Nghĩ lại, mẹ và bố cũng đã từng như thế. Nhưng cho đến giờ mẹ và dượng Martin chưa cãi cộ lần nào.

“Thế thì tốt,” bố nói. “Có vẻ mẹ con hạnh phúc nhỉ?” Cổ họng mình như nghẹn cứng lại. “Mình không nói chuyện này nữa được không bố?” Mình nói, đưa mắt nhìn xa xăm về phía vịnh.

Mình tắm thật lâu, cạo lông chân, rồi thắt đai lưng chiếc chiếc áo choàng. Khi đi ra qua phòng ngủ của hai người, mình dừng lại trước một tấm ảnh em bé được đóng khung mà mẹ đặt trên bàn trang điểm. Tấm ảnh được chụp ở một hồ bơi dành cho trẻ con năm mình lên một. Mình đội mũ thêu, hai má bầu bĩnh, mắt tròn xoe, đôi môi hình trái tim nhỏ xíu.

Giống y như đứa bé con mình trên Facebook.

Khi về phòng, mình vùi sâu dưới đồng chăn gối, nghĩ về Kevin Storm. Tên anh hay quá! Mình tự hỏi liệu bọn mình có đặt tên con là Olivia không.

Mình luôn thích cái tên đó, và với cái tên Olivia Storm, có vẻ như lớn lên con bé sẽ trở thành một cô gái tự tin. Mình biết mình đã bảo Josh bọn mình không thể sắp xếp về những đứa con trong tương lai vì không bao giờ có chuyện mọi chi tiết đều được mặc định đâu ra đấy để tình trùng đó sẽ thụ tinh chính cái trứng đó vào chính ngày đó. Nhưng mình không thể không nghĩ được.

Mình nằm nghiêng, cuộn tròn người lại.

Ngày mai, mình sẽ cắt đứt với Graham. Lần này là thật. Bọn mình đã rất vui vẻ nhưng mình không thể tưởng tượng nổi chuyện lại để cậu ta hôn lần nữa. Không phải bởi Josh đã nhìn thấy hai đứa mình, cũng không phải do Kevin Storm đang đợi mình ở tương lai.

Mình luôn nói rằng mình không tin vào tình yêu đích thực, nhưng vẫn để lại một cánh cửa cho Cody để anh chứng minh cho mình thấy rằng mình đã sai. Vì rốt cuộc mình không cưới Cody, có lẽ mình nên mở cửa rộng thêm chút nữa để Kevin Storm có cơ hội.

EMMA

Dượng Martin đặt tô yến mạch và nho khô lên quây. “Đây là món điểm tâm,” dượng nói, với lấy cốc sữa đậu nành. “Người Thụy Sĩ ăn món này vào bữa sáng, mẹ và dượng bắt đầu cực thích nó rồi đây.”

“Hay quá,” mình nói.

Mình cho chiếc bánh quế Eggo đông lạnh vào lò nướng và nhìn ra cửa về phía lối đi xe vào nhà Josh. Xe của bố mẹ cậu ấy vẫn đỗ ở đây. Mình ước hai người đi cho mau để mình có thể lôi cậu ấy sang đây, cùng lên Facebook.

Dượng Martin ngồi vào bàn ăn sáng. “Con đọc những con số thông kê về tuổi thọ ở Thụy Sĩ chưa?”

Mình lưỡng lự đến chỗ lò nướng, muốn cái bánh quế phồng lên, muốn dượng Martin thôi nói, và muốn bố mẹ Josh ra khỏi nhà.

Mẹ đi vào. “Đi chưa anh? Em nghĩ ta có thể tạt qua tiệm sơn trên đường đi làm.”

“Anh chưa ăn sáng xong mà,” dượng Martin nói.

Mẹ cho tách cà phê vào bồn rửa bát. “Emma, con gọi cho bố con để cảm ơn về chiếc máy tính chưa đây?”

Mình ghét cách mẹ gọi bố là “bố con”. Trước năm ngoái, bố vẫn còn là “bố”.

“Chưa ạ,” mình đáp, xối si rô lên bánh quế. “Con có viết email cho bố nhưng chưa gửi.”

“Ông ấy có để lại tin nhắn hôm thứ Hai, hỏi xem nhận được cái máy tính chưa,” mẹ nói. “Khi gọi con, đừng quên hỏi thăm em bé nhé! Rachel chắc cũng được năm tuần tuổi rồi đây.”

Mình không có tâm trạng để gọi điện cho bố về chuyện cái máy tính. Toàn bộ câu chuyện bây giờ thật quá lạ lùng. Ôn trời, mình nghe thấy tiếng đóng cửa trước nhà Josh. Mình chạy vội ra chỗ cửa sổ và dõi theo bố mẹ cậu ấy cho xe chạy lù ra khỏi lối đi vào nhà. Rồi mình chộp lấy đĩa và nĩa, chạy

ào ra cửa.

* * *

Mình nhấn chuông cửa nhà Josh lần thứ ba và thò đầu vào cửa sổ. Cái ba lô vẫn ở trên bàn sát tường, thế có nghĩa là cậu ấy chưa đi học. Mình nhìn đằng sau chậu cây cảnh, nhẹ người khi thấy chìa khóa dự phòng vẫn còn nguyên. Bê cái đĩa bánh quế bằng một tay, mình lách người vào nhà.

Có tiếng nhạc âm âm dội xuống từ phòng Josh.

“Josh à?” Mình gọi lớn từ dưới chân cầu thang. Không có tiếng trả lời.

Từ tháng Mười hai đến giờ mình mới bước vào ngôi nhà này. Đó là một vài tuần sau khi Josh có hôn mình, và hai đứa gần như không nói chuyện với nhau. Khi mẹ mình bảo mẹ và dựng Martin sẽ sang nhà Josh ăn tối và xem ti vi, mình bấm bụng sang với hi vọng nói chuyện với Josh vài phút gì đấy nhưng cậu nuốt vội chỗ thức ăn trong vòng ba phút rồi tót lên phòng riêng.

Bức tường gần cầu thang được dán đầy ảnh của Josh và David từ nhỏ đến lớn, từng lớp học, từng tấm ảnh với đầu tóc xấu xí. Thậm chí hai anh em còn có dấu bàn tay gần mấy tấm hình từ thời tóc còn để chỏm.

Mình cắn một miếng bánh quế, gõ cửa phòng Josh. Bên trong cậu ấy đang rú bài hát Walking on Sunshine.

Qua cánh cửa mình có thể nghe Josh hát: “And don’t it feel GOOD!”

Mình xoay nắm cửa, mở cửa, và...

Cậu đang hít đất trong chiếc quần sịp! Ngực cậu ấy trông rất nở nang, nhưng... cái quần sịp!

“Emma!”

Mình phì cười khi cậu ấy gỡ vội tấm khăn trải giường quần quanh eo.

Mặt cậu ấy đỏ bừng. “Cậu không nghe về chuyện cần phải gõ cửa à?”

“Tớ có gõ,” mình nói, lắc lư đầu theo điệu nhạc. “Nhưng câu hỏi quan trọng hơn nữa là, cậu chưa nghe nói về quần cộc à?”

Josh vội lấy chiếc quần dài và mặc nó vào bên dưới tấm trải giường.

Mình cắn thêm một miếng bánh quế nữa, nhìn quanh phòng. Vẫn như trước đây, quần áo vung vãi khắp sàn, tấm poster Tony Hawk trên bàn gương và Cindy Crawford bên trên giường. Có một hộp bút dạ dành cho

môn mỹ thuật, và vài bánh xe ván trượt cũ trên sàn. Thứ mới duy nhất là cái tạ tay của Josh. Đó là do anh trai cậu ấy để lại cho, nhưng kể từ khi David đi học xa, nó bị nhét vào tủ đồ của Josh. Và giờ lại nằm giữa phòng.

“Cậu làm gì ở đây?” Cậu ấy hỏi, xỏ tay vào chiếc áo thun. “Tớ cần cậu qua nhà để mình cùng lên Facebook,” mình nói. “Tớ không ngót suy nghĩ về Kevon Storm. Và tớ thấy một tấm ảnh của tớ lúc còn nhỏ đêm qua và nó rất giống...”

“Được,” Josh nói. “Thì cậu cứ lên đi.”

“Chứ cậu thì không à? Cậu không lo tớ làm hỏng tương lai của cậu à?”

“Chỉ cần đừng gọi lại cho Jordan Jones và cũng đừng cố tìm số của Kevin Storm nữa là được. Tớ sẽ sang khi xong việc.”

Mình để ý thấy có chiếc điện thoại trên sàn, không có quần áo hay tạp chí gì xung quanh. Mình tự hỏi không biết Sydney đã gọi cho cậu ấy chưa.

* * *

Kết hôn với Kevin Storm

Khi mình nhấp vào tên anh ấy, không có gì xảy ra cả. Mình cố thử lại lần nữa, vẫn không có gì. Tên của Kevin không hiện lên màu xanh nên mình đoán anh ấy không làm trang Facebook cho mình.

Mình nhìn xuống để xem mình viết gì trong tương lai.

Emma Nelson Storm

Mình thích bộ phim Đội hát trung học[1] quá đi mất.

9 hours ago. Like. Comment

[1] Nguyên văn là Glee: bộ phim truyền hình nhạc kịch hài tâm lý Mỹ được trình chiếu trên kênh Fox tại Mỹ, kênh Global và Fox Canada tại Canada và kênh STAR World tại Đông Nam Á, trong đó có Việt Nam. Bộ phim xoay quanh về nhóm hát trung học New Directions luôn luyện tập và tìm những ý tưởng mới để có thể đại diện trường học của mình tham gia những cuộc thi âm nhạc khác nhau.

Katheleen Podell

Lúc nào cũng Netflix hả cô nàng?

9 hours ago. Like

Emma Nelson Storm

Netflix + Đội hát trung học = cuộc sống của mình.

8 hours ago. Like

Không biết mình đang nói về chuyện gì nhưng nếu Netflix cộng với Đội hát trung học bằng cuộc sống của mình thì mình hi vọng đây là chuyện tốt. Mình tiếp tục kéo trang đó xuống.

Emma Nelson Storm

Chuẩn bị đồ ăn trưa cho mấy thằng nhóc. Tụi đó đang dần quen với trường mới, nhưng mình vẫn thấy có lỗi về việc chuyển trường cho bọn chúng vào giữa năm học thế này.

Yesterday at 7:01 am. Like. Comment

Con trai? Mình đã bảo Josh không nên quá để ý đến những đứa con trong tương lai, nhưng thật khó tin chuyện mình sẽ không bao giờ được thấy đôi má bầu bĩnh của Olivia nữa.

Emma Nelson Storm

Luke mới thay chiếc răng đầu tiên! Thời bây giờ thì Cô tiên răng phải để bao nhiêu nhỉ?

May 20 at 4:25. Like. Comment

Có sáu người comment, đủ thứ từ “Chúc mừng nhé, Duke!” cho tới “Chả biết... có thể là một đô?” Nhưng cái comment cuối cùng khiến cho mình chú ý nhất.

Kellan Steiner

Lindsay đã mười bốn tuổi, nên tớ quên hết Cô tiên răng rồi. Xin lỗi nhé!

May 20 at 7:12pm. Like

Mình muốn nhấp vào tên của Kellan quá nhưng đã hứa với Josh là mình chỉ được lên trang của Kenvin Storm thôi nên mình cố cưỡng lại, chỉ đọc mấy dòng comment trên trang của mình. Hầu hết chỉ toàn nói về hai đứa con trai của mình và Netflix, theo như mình đoán thì hình như đó là một cách xem phim mới.

Emma Nelson Storm

Hôm nay Kevin đã cứu sống một người. Mình sẽ không bao giờ online

khi đang lái xe nữa. Đừng lo... mình viết khi đang dừng đèn đỏ.

May 17 at 7:18. Like. Comment

Mình có máy tính trong xe? Josh sẽ tròn mắt lên khi nghe chuyện này cho mà xem. Và nếu Kevin cứu sống một người, chắc anh ấy là bác sĩ. Hay y tá? Hay lính cứu hỏa? Thật cool vì lính cứu hỏa thường có thân hình cường tráng.

Mình đọc hết mấy comment của những người chúc mừng Kevin. Người đàn ông trong tấm ảnh thứ tám có mái tóc muối tiêu và... đó là bố!

Dale Nelson

Đề điện thoại trong ví đi con yêu! Cho bố gửi lời thăm đến gia đình nhỏ của con.

May 17 at 8:03pm. Like

Mình rơm rớm nước mắt. Thấy tên của bố nên mình nhớ bố hơn.

Josh Templeton

Cảm ơn về tin nhắn văn bản hôm qua, Em. Cậu **KHÔNG NÊN** vừa lái xe vừa viết nữa đâu đấy. Chào bác Nelson!

May 17 at 8:18pm. Like

Dale Nelson

Rất vui gặp cháu, Templeton! Emma có kể cháu và gia đình vẫn khỏe.

May 17 at 8:31pm. Like

Emma Nelson Storm

Gì thế này, đoàn tụ gia đình à? Josh, cho tớ gửi lời chào đến Sydney và hai nhóc sinh đôi nhé!

May 17 at 8:52pm. Like

Mình không biết tin nhắn văn bản là gì, nhưng mình không thể nhịn được cười. Mấy lần trước tên của Josh vẫn ở trong danh mục Friends của mình trên Facebook nhưng hai đứa không nói chuyện qua lại thế này.

Rồi mình bỗng sực nhớ ra mình đã bỏ lỡ một chuyện. Mình trở lại dòng comment của Kellan về Cô tiên rãng, chòm người về phía màn hình để xem kĩ ảnh của nó. Nó vẫn để tóc dài cùng nụ cười lém lỉnh. Nó mặc một chiếc sơ mi màu đen và đeo đôi hoa tai bằng bạc. Josh không có ở đây nhưng chuyện

này quá quan trọng, không thể bỏ qua được. Mình cần xem trang của Kellan.

Mình nhấp chuột lên ảnh của nó.

Điều nó viết gần đây nhất mãi tận tháng Hai.

Kellan Steiner

Linda sẽ bay đến chỗ bố nó cuối tuần này. Chuyến bay đầu tiên một mình!

February 23 at 2:09pm. Like. Comment

Catrina McBride

Tớ biết cậu sẽ nhớ con bé, nhưng hãy tận hưởng thời gian một mình đi. Bà mẹ đơn thân cần như vậy!

February 27 at 6:53pm. Like

Mười lăm năm nữa, Kellan là mẹ đơn thân của một cô con gái mười bốn tuổi. Thế có nghĩa là...

Có tiếng gõ cửa mạnh. Mình nhấp chuột quay lại cho đến khi tới trang của mình.

Josh cười toe khi bước vào. “Đó gọi là gõ cửa đấy. Và chuyện này không đáng gì đến cậu nhưng chắc cậu vui khi tớ đang mặc quần cộc.”

Mình khẽ cười. Trong đầu mình chỉ có mỗi suy nghĩ là liệu có nên cho Josh biết chuyện của Kellan không. Mình nên làm thế, nhưng mình không muốn gây ra bất kì gợn sóng nào có thể làm hại đến tương lai của hai bọn mình.

Josh chồm qua vai mình nhìn vào màn hình. “Sáng nay thế nào?”

“Giờ, hay mười lăm năm nữa?”

“Mười lăm năm nữa,” cậu nói. “Nhà Storm ổn chứ?” “Ổn,” mình đáp.

Josh chỉ tay vào màn hình. “Nhìn này! Tớ đang nói chuyện với bố cậu. Và giờ tớ lại có hai đứa con sinh đôi nữa hả?”

Mình đứng lên. “Cậu có thể vào trang của cậu nếu cậu muốn. Tớ chuẩn bị đi học đây.”

Josh ngồi vào chỗ của mình, còn mình đi vào phòng mẹ. Mình đóng cửa và nằm vật xuống phía cuối giường. Nếu Lindsay mười bốn tuổi và Facebook mười lăm năm nữa mới có thì chắc chắn Kellan phải có thai trong

vài tháng nữa.

Trừ phi giờ nó đã có.

JOSH

Tôi nhảy ra khỏi chiếc ghế của Emma và chạy đến mở cửa sổ phòng. Một chiếc xe tải đang chạy qua trên đường, tiếng động cơ ò ò trở nên chói tai hơn cho đến khi nó cũng về số. Ngoài công viên Wagner, ai đó ném một chai thủy tinh vào thùng rác. Có tiếng xoảng nhưng không phải vỡ tan.

Hoàn hảo! Nếu điện thoại nhà tôi có reo thì tôi có thể dễ dàng nghe thấy.

Tôi quay trở lại chiếc máy tính của Emma và xem lại mẫu thông tin quan trọng nhất.

Kết hôn với Sydney Templeton

Tôi nhấp chuột vào mục Ảnh. Emma và tôi cần đi học ngay nên thay vì đọc hết comment hầu như chẳng mang một ý nghĩa gì, tôi muốn xem tương lai của mình trông như thế nào.

Hình vuông đầu tiên được dán nhãn:

Tổ ấm mới của chúng mình: 12 ảnh

Khi tôi mở album ra, mười hai hình vuông mới chậm chậm bung ra. Cái đầu tiên mới hiện ra được một nửa nhưng tôi đã thấy thích rồi. Ngôi nhà nằm trên bờ Crown Lake. Nghe bố mẹ bảo khu vực này đắt nhất thành phố. Phần còn lại của tấm ảnh hiện ra, xuất hiện trước mắt tôi một công vòm dẫn ra một cầu tàu dài bằng gỗ. Hoặc Sydney thừa kế một số tài sản khổng lồ hoặc công việc thiết kế đồ họa của tôi ăn nên làm ra!

Trong bức ảnh thứ hai, tôi nằm trên võng với hai đứa con trai tóc hung giống nhau như đúc. Tôi không nghĩ họ hàng nhà mình có ai sinh đôi nhưng trong cả hai tương lai, Sydney và tôi đều có con sinh đôi thì đúng là một sự trùng hợp đáng kinh ngạc.

Bức ảnh tiếp theo, tôi đứng trước nhà vẫy tay về phía máy ảnh. Tay kia quàng quanh... David phải không nhỉ? Tôi nhấp chuột cho bức ảnh để phóng to nó.

David đang đứng, một tay quàng quanh tôi, tay kia quàng qua một thanh

niên có mái tóc màu nâu cắt ngắn và đeo kính. Tất cả đều mỉm cười. Bên dưới tấm ảnh có đề:

Trong tấm ảnh này là: Josh Templeton, Dave Templeton, Phillip Connor

Vậy là trong tương lai anh đổi tên thành Dave. Xin lỗi anh trai, nhưng em vẫn gọi anh là David. Khi tôi di con chuột hình mũi tên đến tên của anh thì nó biến thành hình bàn tay. Tôi liếc mắt ra cửa. Emma vẫn chưa trở lại. Dù thế nào, em cũng không để ý tôi có vào trang của David hay không. Anh là người nhà mà.

Trang của David cho biết giờ anh đang sống ở Bellingham, Washington và làm kỹ sư máy tính.

Rồi tôi để ý đến một điều khác nữa.

Có quan hệ tình cảm với Phillip Conner

Được, thế là... ừm... Tôi không...

Emma đi vào, ngồi phịch xuống giường. “Có gì hay không hả?”

“Không!”

Tôi nhấp vào dấu X màu đỏ trên góc. Facebook biến mất, và AOL cất tiếng: “Tạm biệt!”

“Xin lỗi,” tôi nói nhanh. Tôi hơi giật mình bởi những gì vừa trông thấy. “Cậu có muốn tớ vào lại không?”

Emma nghiêng nghiêng đầu cười khiêu khích. “Nói thật đi, có phải cậu thay đồ lót vì tớ trêu cậu không?”

“Không,” tôi nói. Nhưng câu trả lời là có. Emma bước vào phòng tôi ngay lúc đó thực sự làm tôi rất ngỡ ngàng. Nhưng đâu thể nói trước được lúc nào tôi có cơ hội được một đứa con gái trông thấy mình mặc quần sịp. Tôi chỉ không chịu được ý nghĩ đầu tiên của em là: Cậu chưa từng nghe nói đến quần cộc à?

Sau khi Emma về, tôi đi tắm và xoáy vài cái quần cộc trong tủ của bố. Vẫn còn trong hộp và hơi rộng nhưng mặc tạm cũng được. Tôi định sau buổi học hôm nay sẽ đi mua vài cái.

“Nên nhớ, tớ biết khi nào cậu nói dối đấy nhé,” Emma bảo. “Và nếu cậu

làm thế vì Sydney thì hơi buồn đấy. Vì cậu cứ thử nghĩ đi, cậu thậm chí có biết gì về con bé đó đâu.”

“Tớ chưa biết gì về cô ấy,” tôi nói. “Nhưng sắp rồi.” “Ồ thế à? Nó gọi cho cậu tối qua à?”

Đó là câu hỏi tôi hi vọng tránh được.

“Bởi vì nếu nó không gọi,” Emma nói tiếp, “có thể nó đang suy nghĩ lại.”

Tôi không nói gì. Nếu Emma đúng thì sao? Sydney và tôi không thực sự biết nhau. Có thể cô ấy để ý tôi trong lớp

Chia sẻ ý tưởng sớm hơn tôi nghĩ, nhưng giờ mọi chuyện đang chuyển dịch theo hướng sẽ đẩy hai đứa tôi ra xa.

Emma chồm qua vai tôi, vào lại AOL.

“Không vấn đề gì,” tôi nói. “Tớ không mong cô ấy gọi ngay cho tớ.”

Trước khi qua đây, tôi đã mang điện thoại sang phòng tắm và gắn vào dây cắm gần tủ thuốc. Tôi mở cửa sổ phòng tắm và đặt điện thoại lên bậu cửa. Nếu nó reo, tôi sẽ có thể nghe được từ phòng của Emma. Rồi tôi mang cái không dây từ phòng bố mẹ ra đặt ở cửa trước. Như thế tôi có thể ra khỏi nhà Emma, chạy băng qua sân và trả lời cái không dây trước khi Sydney đập máy.

“Cậu nói đúng,” Emma nói. “Nó sẽ không gọi cho cậu ngay đâu. Nó đang làm chảnh đấy.”

“Cậu nghĩ thế à?” Tôi hỏi. “Kiểu là vậy mà,” Emma nói.

Emma và Kellan đã bỏ ra nhiều giờ đồng hồ nói chuyện về các mối quan hệ tình cảm và làm các bài trắc nghiệm tâm lí trên tạp chí. Bất kì lúc nào tôi đưa ra ý kiến của mình về những chuyện tương tự thì hai nàng chỉ phá lên cười bảo tôi là đồ không biết gì.

Emma cho chạy đến mấy comment của em trên trang Facebook rồi đọc kĩ từng cái một.

“Khó nói quá,” em nói. “Nhưng tớ nghĩ Kevin Storm có thể là lính cứu hỏa hay bác sĩ gì đấy.”

Cho dù Sydney có chảnh thì cuối cùng cô ấy cũng sẽ gọi cho tôi thôi. Nếu không thì cô ấy hỏi số điện thoại của tôi làm gì? Tôi ghét Emma cứ cố nhét

vào đầu tôi những nghi hoặc như thế.

“Chúc mừng cậu,” tôi nói. “Vậy anh ta tốt hơn Jordan Jones rồi. Cậu có tìm thấy điều gì trên đó nữa không?” Emma nhìn chăm chăm vào màn hình. Lẽ ra tôi không nên hỏi câu đó vì bản thân tôi cũng đâu có trả lời thành thật. Tôi nói với em là tôi không tìm thấy gì thú vị nhưng anh trai tôi rất cuộc lại có quan hệ tình cảm với một anh chàng tên là Phillip!

“Không có gì mới,” Emma nói. “Nhưng tớ đang nghĩ về cái danh sách của cậu, những người cậu muốn tra ấy. Tớ không chắc liệu...”

Tôi lấy tờ giấy gấp ra khỏi cái ba lô. Emma giật lấy, mở ra và bắt đầu đọc to mấy cái tên. Tôi muốn nói hai đứa nên vò nát cái danh sách đó và đừng có tra ai nữa. Nếu những gì tôi thấy về David là đúng thì bọn tôi sẽ tìm thấy điều gì khác nữa mà mọi người có thể không muốn bọn tôi biết?

“Ặc!” Emma trả tờ giấy lại cho tôi. “Cậu cho cái tên Kyle Simpson vào đây làm gì thế?”

Tôi cười lớn. “Cậu đang nói gì thế? Cậu đã từng cặp với cậu ta mà.”

“Không hẳn vậy! Và tớ cũng không ham chuyện tìm hiểu về tương lai cậu ta.”

“Nó có thể trở thành một vũ công Chippendale,” tôi nói. “Hay cai quản một đám người theo chủ nghĩa khỏa thân, hay...”

“Thôi đi!” Emma ném cây bút vào người tôi. “Nếu cậu cứ nhất quyết tra mọi người cho bằng được thì hãy gạch tên cậu ta đi.”

Tôi gạch tên cậu ta, và chắc hẳn là rất cuộc bọn tôi cũng nên gạch hết những tên khác. Nhưng nếu tôi nói chuyện đó với Emma, em sẽ biết ngay tôi đang giấu giếm chuyện gì.

“Tớ không hiểu nổi chuyện một người lại có thể nói ẹc về người đã từng cặp với mình,” tôi nói. “Tớ hi vọng là không ai tớ từng hẹn hò nói về tớ như thế.”

“Tớ chắc là không ai làm vậy với cậu đâu,” Emma nói. “Nhưng tớ chưa bao giờ thực sự thích Kyle trước khi cậu ta rủ tớ đi chơi. Cậu ta chỉ ở đó. Như đứa con gái ở Seattle của cậu đấy.”

Sau khi tôi trở về từ kì nghỉ xuân, tôi nói chuyện về đứa con gái ở Seattle

rất nhiều trong suốt các bữa ăn trưa. Tôi khoe tấm ảnh nó cho đằng sau có số điện thoại viết bằng mực màu hồng. Tôi khoe lung tung vì nó xinh, đồng thời cũng muốn làm Emma phát ghen.

“Chuyện đó khác,” tôi nói. “Một mối quan hệ cách xa về địa lý là một chuyện. Nhưng đi chơi với nhau mỗi ngày khi cậu không thực sự thích ai đấy, chẳng phải là rất khó khăn hay sao? Tớ nghĩ tốt hơn là thích ai đó ngay từ đầu trước rồi mới phải lòng nhau.”

“Thế cậu thích Sydney à?” Emma hỏi.

Tôi nhìn về phía nhà mình. Cái điện thoại đang nằm im lìm trên bậu cửa sổ phòng tắm. Tôi muốn nói: Ừ, đương nhiên là tớ thích Sydney. Cô ấy đẹp, và bất cứ khi nào tôi trông thấy cô ấy nói chuyện với mọi người, cô ấy luôn có vẻ rất dễ thương. Nhưng có thể nào tôi sẽ phải lòng cô ấy đến phát rồ không? Điều này chắc chắn xảy ra, phải không?

“Cậu và tớ khác nhau,” Emma nói. “Cậu luôn nhìn mọi thứ theo hướng lâu dài, và cậu sẽ ở với người đó cho đến khi cậu biết chắc là hai người không hợp. Đó là lí do tại sao tớ biết cậu không thành thật khi cậu bảo cậu cắt đứt với con bé ở Seattle. Cậu chỉ nói những điều tích cực về nó, nên cậu sẽ không bao giờ cắt đứt với nó.”

Emma nhìn tôi cười dịu dàng, không chỉ trích.

“Đó không phải là điều cậu đang tìm kiếm chứ?” Tôi hỏi.

“Đó là điều làm cho cậu trở thành một người bạn trai hoàn hảo, nhưng cũng có nghĩa là tim cậu sẽ tan vỡ nhiều lần.” Emma hát đầu về phía cái danh sách trên tay tôi. “Tớ không nghĩ bọn mình nên tra bắt kì ai ở đây nữa đâu.”

Tôi xé mảnh giấy làm hai ngay đường gấp có sẵn. “Tớ cũng nghĩ vậy đấy.”

“Tốt rồi,” Emma nói. “Bọn mình sẽ không tra Kellan hay... Tyson... hay bắt kì ai nữa.”

“Anh trai tớ, bố mẹ tớ, không ai nữa,” tôi nói thêm.

“Bởi vì nếu có chuyện gì tệ xảy ra giữa bây giờ và tương lai thì sao? Nếu bọn mình không thể tìm ra chính xác chuyện gì xảy ra thì bọn mình sẽ điên cuồng cố gắng tìm hiểu mất thôi.”

“Và có vẻ như là,” Emma nói, “một vài người không hề có trang của mình, như Kevin Storm chẳng hạn. Nên bọn mình có thể cố tra một ai đấy và nếu không tìm thấy họ, bọn mình có thể nghĩ họ đã chết rồi.”

“Giao kèo mới nhé,” tôi nói. “Nếu ai đó xuất hiện trên trang của bọn mình, điều đó thật hay. Nhưng không cố đào sâu.”

Emma mỉm cười. “Không đào bới.”

Vào lúc đó, tôi nghe thấy có âm thanh văng vẳng đến từ cửa sổ. Có phải...?

Điện thoại của tôi reo!

Emma chỉ về phía cửa. “Nghe điện thoại đi, chàng Romeo. Nhưng bọn mình nên đi sớm kéo muộn học nhé.”

Tôi lao ra.

EMMA

Trên đường đến trường, Josh và mình hầu như không nói với nhau lời nào. Cậu ấy nhìn ra ngoài cửa sổ, đầu gối rung rung. Mình cược là cậu ấy đang nghĩ về con bé Sydney. Cậu ấy chưa nói gì nhưng mình đoán là lúc này là con bé đó gọi.

“Bọn mình còn thời gian ghé qua Sunshine Donuts không?” Josh hỏi.

Mình liếc nhìn bảng đồng hồ trên xe. “Tớ nghĩ là không. Bọn mình trễ rồi.”

Josh tựa đầu vào cửa, nhắm mắt lại. Có thể không phải Sydney gọi. Hay có thể Josh không kịp nhắc máy. Dù thế nào Josh cũng đang không thoải mái.

Có quá nhiều điều hai đứa không biết. Mình muốn tìm hiểu Kevin Storm làm nghề gì. Cứu người có nghĩa là một điều gì đó rất to tát. Mình hi vọng như thế có nghĩa anh ấy là người có tinh thần trách nhiệm cao, một điều mà mình luôn thấy rất cuốn hút ở Cody. Khi Ruby bị treo mắt cá chân ở cuộc đua tháng rồi, Cody chạy bổ tới, cầm theo một cục đá. Mình nói đùa với Ruby rằng mình cũng muốn bị thương nữa.

Nhưng rồi mình lại nghĩ về Kellan, và mình cũng thấy không thoải mái lắm. Kellan, người đã mua cho mình băng vệ sinh đầu tiên vì mình không thể nín được cười khi đứng trong quầy dược phẩm, có thể lúc này đã mang thai rồi. Nó thậm chí không kể cho mình nghe nó đã quan hệ lúc nào, và chuyện này khiến mình bực bội. Hai đứa đâu có giấu nhau chuyện gì.

Hay là Kellan chưa quan hệ? Nếu vậy, chắc chuyện này sẽ xảy ra sớm thôi. Nhưng làm thế nào mà mình cứ bình chân như vại nhìn Kellan trở thành một bà mẹ tuổi teen được chứ? Nó muốn học đại học ở Penn State và mơ ước trở thành bác sĩ hay nhà khoa học. Làm sao nó có thể thực hiện tất cả những điều đó trong tiếng khóc la om sòm của một đứa bé? Có thể thậm chí nó còn không tốt nghiệp nổi trung học nữa.

Bãi đỗ xe của trường chật cứng, vẫn còn chỗ trống nhưng ở mãi gần sân bóng. Mình cho xe vào một chỗ, liếc nhìn Josh. Cậu chưa nói thêm gì sau lần hỏi có dừng lại mua bánh rán được không.

* * *

Mình len lén lẩn vào đội nhạc, thầy Markowitz không thấy mình tới muộn. Thầy đang mài sắp xếp đội hình tụi con gái trong đội cờ chuẩn bị cho buổi diễu hành nhân ngày tưởng niệm những người đã hi sinh trong cuộc Nội chiến Mỹ.

Mình có cảm giác hôm nay Josh sẽ không gặp may với giáo viên lớp điểm danh đầu buổi, và điều này khiến mình thấy khoái trá. Cái cách cậu ấy chạy bỏ về nhà nghe điện thoại hồi sáng khiến mình khó chịu quá. Và mình không hiểu tại sao cậu ấy không kể cho mình nghe có phải Sydney gọi không. Khi mình gọi cho ông chồng đầu tiên, ít ra mình cũng nghĩ sẽ kể Josh nghe cơ mà.

Thôi kệ! Josh có thể kể với bất kì ai cậu ấy muốn. Mình đã có Kevin Storm đang đợi mình. Nhưng vấn đề là, mười lăm năm nữa mới tới lúc đó. Hôm nay, trong khi Josh đang trở nên nghiêm túc với Sydney còn mình lại phải lẩn cấn với...

“Emma.”

Graham.

Cậu ta gõ dùi trống lên đùi mình. “Cậu thế nào?” Cậu ta hỏi, ngồi xuống chiếc ghế trống sát mình. “Tớ nghĩ chắc cậu muốn biết chuyện bố mẹ tớ sẽ đi chơi cuối tuần này.

Có nghĩa là ngoài tớ ra, không có ai ở nhà cả.”

“Tớ có thể đoán được ý cậu là gì.”

“Vậy cậu đến nhà tớ và hai đứa mình sẽ không bị ai làm phiền hết.”

Mình nhìn chăm chăm vào khuôn nhạc. Tối qua, khi nghĩ về cuộc sống với Kevin Storm sau này, mình đã thề sẽ cắt đứt với Graham.

“Cậu có muốn tham gia buổi đốt lửa mừng tối thứ Sáu này không?” Cậu ta hỏi. “Sau đó bọn mình về nhà tớ nhé!”

Mình nghĩ về điều Josh đã nói sáng nay. Đi chơi với nhau mỗi ngày khi

cậu không thực sự thích ai đấy, chẳng phải là rất khó khăn hay sao?

“Tớ không thể,” mình đáp.

Graham xoay xoay dùi trống giữa mấy ngón tay. “Không thể gì?”

“Cậu và tớ. Không thể nữa.”

“Có phải tại Josh trông thấy bọn mình hôm nọ không? Nếu cậu muốn, tớ sẽ nói chuyện với nó.”

“Không,” mình hít một hơi thật sâu. “Chuyện này không liên quan gì đến Josh. Chỉ là tớ cần được một mình một thời gian. Cậu không sao cả, nhưng tớ...”

“Được,” Graham xoa xoa cái đầu trọc lóc. “Tớ sẽ không cố thuyết phục cậu đổi ý. Bọn mình đã thống nhất là sẽ giữ mọi chuyện ở mức nhẹ nhàng, không căng thẳng, đúng không?”

Graham cười buồn rồi dang tay ra như đang đợi một cái ôm. Khi mình chồm người về phía cậu ta, mình để ý thấy cảm giác của mình lúc này thật giống với lúc chia tay với Dylan, và thậm chí với Kyle. Mình chưa bao giờ quá ủy mị như những người khác. Khi Josh và Rebecca Alvarez chia tay, cậu ấy đã ở rịt trong phòng suốt mấy tuần. Khi mẹ và dượng Eric li hôn, mẹ khóc cả tháng trời. Và khi Tyson đá Kellan...

Kellan!

Mình cần nói cho Josh biết chuyện Kellan mang bầu càng sớm càng tốt. Lẽ ra mình nên nói lúc sáng mới phải. Đây không phải là chuyện mình muốn xử lý một mình.

* * *

Mình trông thấy Josh ở hành lang chật kín người sau tiết ba. Mình gọi cậu ấy nhưng cậu ấy không đáp. Cậu ấy đang đứng với một con bé lớp mười một, cả hai đang tươi cười hớn hở. Bọn họ quay lưng bước đi.

“Josh?” Mình gào lên lần nữa nhưng cậu ấy vẫn không đáp. Hay cậu ấy đang phớt lờ mình? Một cú gọi của Sydney và chuyện thành thế này đây!

Mình đứng đực ra đó xem hai người đi mất. Đi được vài bước, Josh chồm lên, chạm vào lưng con bé đó. Đây không phải là cử chỉ thường thấy của Josh.

“Emma?” Một giọng nói cất lên. Mình biết đó là ai.
Mình từ từ quay lại. Cody Grainger đang đi về phía mình.

JOSH

Thỉnh thoảng nghe một bài hát trên radio khiến tâm trạng tôi lâng lâng, bay bổng. Cho dù tôi đã vui vẻ xóa sạch cái khoảnh khắc Emma trông thấy tôi trong chiếc quần sịp, thì bài hát Walking on Sunshine vẫn ong óng trong đầu tôi cả buổi sáng, khi đi qua hành lang, khi ngồi trong lớp, khi chào tạm biệt bạn ở chỗ tủ gửi đồ.

Sáng nay, lúc chạy vội về nhà khi nghe thấy chuông điện thoại, tôi nhắc máy và không ai nói gì cả. Nhưng rồi tôi nghe thấy giọng của Sydney văng vẳng ở đầu dây bên kia: “Chắc cậu ta đang trên đường đến đây,” trước khi tắt máy.

Cô ấy gọi cho tôi bằng điện thoại di động! Tôi chưa gặp cô ấy nhưng cuộc gọi đó đã làm bừng sáng lối đi của tôi suốt cả buổi sáng. Cảm giác đó lan từ chân lên ngực, tỏa tới đầu ngón tay... and don't it feel GOOD!

Thứ ánh sáng ấy như cũng có ma lực. Cả buổi sáng, bọn con trai chưa từng nói với tôi bất kì điều gì khác ngoài từ thế nào? đều dừng lại chuyện trò với tôi chốc lát. Và tạm con gái nữa chứ! Lúc nghỉ giải lao giữa các tiết học, ba đứa con gái đã đi cùng tôi, đi song song với tôi... và tôi cứ như là đang đi trên mây.

Giống như Anna Bloom bây giờ. Sau tiết lịch sử, nó chạy theo và bắt kịp tôi khi tôi đi về phía cửa. Và rốt cuộc tôi đi với nó đến lớp học tiết thứ ba của nó cho dù tiết thể dục ở phía bên kia trường đang chờ tôi.

“Khi nào cậu muốn học lịch sử cùng nhau,” nó nói, “cứ gọi cho tớ nhé.” Nó viết số điện thoại trên góc cặp tài liệu của tôi.

Anna cười với tôi rồi đi vào lớp học. Tôi cố không hành động lộ liễu nhưng tôi không thể không chú ý đến nó. Nó xinh thật! Rồi tôi quay lại và nhìn dọc theo hành lang. Tôi tin chắc là có ai đó gọi tôi trong lúc tôi đang trò chuyện với Anna. Khoảng cách khá xa nhưng có thể đó là Emma.

Và em kia rồi, ở cuối hành lang, đang nói chuyện với...Cody Grainger?

Tôi nghĩ chắc em đang rất vui. Cody là một tên không ra gì và phách lối, nhưng khiến em vui cơ mà.

EMMA

Cody cười với mình.

Anh đang mặc một chiếc áo thun màu xanh xanh có chữ DUKE vắt ngang ngực. Ai cũng biết anh được nhận vào đây với suất học bổng điền kinh toàn phần. Như thường lệ, trông anh rất thoải mái với mái tóc màu hạt dẻ bờm xờm, mắt xanh nhạt, và một vết nhăn mờ mờ trên cằm.

“Thế nào?” Anh hỏi.

Tay mình bắt đầu run. Kellan nghĩ mình tôn sùng Cody quá mức, nhưng anh hoàn toàn xứng đáng được như thế.

“Rất ổn,” mình chuyển mấy cuốn sách từ hông bên này sang bên kia. “VẬY... tiết sau anh học môn gì?”

“Nhiếp ảnh,” anh đáp.

“Vui nhỉ?” Mình vân vê mặt dây chuyền hình chữ E trên cổ. “Em học Lịch sử thế giới.”

Im lặng một chút. Mình chợt nhớ đến chuyện một ngày kia mình sẽ có một công việc đáng kính trọng và một người chồng cứu sống người. Dẫu là sự hiện diện của Cody khiến tâm trí mình chao đảo, mình cũng cố gắng có được sự tự tin mà một ngày kia mình sẽ có.

“Sau đó anh có tập chạy không?” Mình hỏi. “Hôm qua em nghỉ.”

Anh gật đầu. “Thảo nào anh nhìn thấy em chạy trong công viên.”

“Anh nhìn thấy em?”

Mình ra công viên chạy ngay khi Josh về. Mình không chịu được việc ngồi trong phòng với chiếc máy tính sờ sờ trước mặt mà không được lên Facebook vì đã trót giao kèo với Josh là mình sẽ không lên khi không có cậu ấy. Hóa ra mình tự chui đầu vào cái thòng lọng chết tiệt đó. Mình đã chạy hết sức có thể, thậm chí còn chạy nước rút được nửa dặm nữa.

“Trông em rất tuyệt,” Cody nói, luồn tay vào mái tóc bờm xờm. “Anh đang tập thể hình kết hợp thì thấy em chạy ngang qua. Anh gọi nhưng chắc

em không nghe thấy.”

“Em đang nghe máy Discman,” mình nói, không thể ngăn được nụ cười rạng rỡ trên môi. Cody vừa khen mình trông rất tuyệt!

“Em nghe nhạc gì?” Anh hỏi.

“Hôm qua hả? Hầu hết là của Dave Matthews. Hootie and the Blowfish. A little Green Day.”

“Green Day?” Anh gật đầu đồng tình. “Basket Case là bài đầu tiên anh học đệm guitar.”

“Anh chơi guitar?”

Cody kể mình nghe về chuyện tự học guitar, và mình cứ gật gật đầu suốt. Mình quá vui vì hôm nay đã kết thúc được với Graham.

“Lúc nào đó anh và em chạy cùng nhé,” anh nói. “Em sống ở gần công viên à?”

Mình tình cờ biết được Cody sống ở khu đông của công viên, cách nhà mình mười phút. Chính xác hơn là, anh sống trong ngôi nhà một tầng có mấy bụi tử đinh hương tím và hộp thư sọc.

“Nhà em gần sân chơi,” mình nói.

“Hay quá! Nhà anh ở bên kia sân bóng chày,” anh hỏi. “Trước đây em vẫn thường chơi trong đội bóng chày thiếu nhi.”

“Anh cũng vậy,” Cody nói. “Này, nếu em thích Dave Matthews, lúc nào qua nhà anh đi. Anh có cuộn băng thu trực tiếp một show diễn ở Vermont.”

“Dạ được,” mình nói. “Em sẽ sang.”

Cody chạm vào vai mình mỉm cười. “Vậy nhé!”

Khi mình trông theo anh đi dọc theo hành lang, mình nhận thấy rằng đây lại là một cơn sóng nữa do Facebook mang đến. Nếu hôm qua Josh không bỏ mình về để “trực” điện thoại thì mình đã không ra công viên chạy và Cody sẽ không bao giờ thấy được mình, và anh phải tiếp cận mình hôm nay. Và không chỉ có thế... còn rủ mình đến nhà nữa cơ! Mình tự hỏi nếu cơn sóng này có tác động đến tương lai của mình với Kevin, một người mà thậm chí mình chưa hề quen biết hay không.

Với Cody, mình có thể bất chấp tất cả.

JOSH

Tyson và Kellan đã có mặt ở gốc cây chỗ bọn tôi thường ngồi ăn trưa. Tôi cố không để ý đến chuyện này nhưng hai đứa nó hầu như chưa có khi nào đến trước tôi. Mà cũng đã lâu lắm rồi hai đứa nó mới tới đây cùng nhau như thế.

“Chào,” tôi nói.

Kellan cho một miếng khoai tây chiên dầm nước sốt cà chua vào miệng.

“Thế nào?” Tôi hỏi, lấy chiếc bánh sandwich kẹp đậu và mứt dâu tiên ra khỏi cái túi.

Tyson cười cười. “Trên cả tuyệt vời.”

Tyson chỉ nói “trên cả tuyệt vời” khi nó cảm thấy vui bất thường, như khi nó làm một pha bay người trên ván trượt.

Nhưng tôi vẫn cố không để ý đến chuyện này. Nếu Tyson và Kellan quay lại với nhau, hai đứa sẽ nói cho tôi biết khi tụi nó muốn tôi biết. Nhưng nếu Emma xuất hiện, hai đứa nó tốt hơn hết là nên tể nhị, nếu không em sẽ truy tới cùng.

“À, trên cả tuyệt vời,” tôi nói, cười lớn rồi cắn một miếng sandwich.

Theo Emma, Kellan đã “lạm” vào Tyson quá mức, điều đó lí giải tại sao lần chia tay vừa rồi khiến nó đau khổ đến thế. Tôi nghĩ đó chỉ là cá tính của Kellan thôi, nhưng Emma đã cảnh báo nó kể từ nay về sau nên thận trọng với tình yêu.

Kellan quết một miếng khoai tây chiên nữa vào nước sốt cà chua. “Có ai muốn nghe chuyện buôn dưa lê không đây?”

“Muốn,” Tyson nói. “Nhưng cậu cần ăn nhiều hơn chứ không chỉ khoai tây thế.” Nó bẻ đôi chiếc sandwich trên tay, nhón một lát đùi thịt lợn muối rồi đưa cho Kellan. “Đây này, ăn thêm đi.”

Tôi vẫn cố lờ chuyện này đi.

“Tớ vẫn chưa nghe Emma xác nhận chuyện này,” Kellan nói, gấp đôi lát

thịt trước khi cho vào miệng. “Nhưng rõ ràng là sáng nay ở lớp nhạc nó đã cắt đứt với Graham rồi.”

Cái gì? Sao tôi không biết gì hết vậy?

Tyson ngoạm một miếng sandwich to tướng. “Tốt cho cậu ấy rồi,” nó vừa nhai nhồm ngoàm vừa nói. “Cái thằng đó có vẻ xun xoe gớm. Có thấy nó cạo cái đầu trọc lóc không?”

“Xun xoe?” Kellan vỗ tay một cái. “Cậu học cái từ đó ở đâu vậy?”

Sáng nay, khi Emma và tôi nói về chuyện tình cảm, em đâu có đả động gì đến việc hôm nay sẽ cắt đứt với Graham. Nếu em làm thế vì điều mình thấy trên Facebook thì không thể nói được em đã gây ra những gợn sóng lớn như thế nào đâu. Hai đứa tôi phải nói về chuyện này mới được!

“Tớ không biết chuyện này có thật không nữa,” Tyson nói, “nhưng vài đứa nghĩ Graham và mấy đứa con trai khác đồng loạt xuống tóc là để vào được hội đồng tính gì đó. Mà nghe chuyện này chưa Josh?”

Một miếng bánh mì chặn ngang họng tôi. Tại sao nó nghĩ tôi biết về hội đồng tính gì đó chứ? Mắt tôi ầng nước, và Kellan chìa lon Sprite ra trước mặt tôi. Có phải ai cũng biết anh tôi là gay nhưng không ai nói cho tôi biết chuyện đó không? Trong khi tôi bắt đầu ho và nôn khan, Tyson cười ngặt nghẽo đến nỗi phải chống tay xuống đất.

“Cậu có làm sao không?” Kellan hỏi, chồm tới sát tôi. “Gật đầu nếu cậu cần tớ vỗ lưng cho cậu nhé!”

Tôi quệt nước mắt. “Tớ không sao.”

Kellan liếc Tyson. “Đó là điều xuẩn ngốc nhất mà cậu nói ra từ trước tới giờ đấy. Thế quái nào mà cạo đầu trọc thì sẽ vào hội gay hả? Thế cậu có gay khi cậu và Gred cố chơi trò “xì hơi ra lửa” đó không?”

“Cậu còn nhớ hả?” Tyson vênh mặt. “Ôi trời! Mà vẫn còn giữ cái băng đấy chứ Josh?”

“Không biết nữa. Lần đâu đó.” Thật khó có thể tin được rằng David là gay. Ý tôi là, chắc anh là gay bởi vì tôi không biết bất kì người đàn ông bình thường nào lại có quan hệ tình cảm với những anh chàng có tên Phillip. Nhưng bây giờ tôi phải nghĩ lại quá nhiều thứ mà tôi cứ ngỡ là đã biết về anh trai mình. Chúng tôi chưa từng gặp cô gái mà anh bám lấy suốt sau buổi học.

Liệu Jessica có phải là đồng tính không? Anh đã khiến bố mẹ lo lắng về chuyện hai người cứ quẩn lầy nhau suốt như thế. Bố mẹ thậm chí còn bảo họ chưa chuẩn bị tinh thần làm ông bà nội đâu.

“Graham không phải gay đâu,” tôi nói. Tôi vẫn thấy thật khó khi thốt ra cái tên đó mà trong đầu không xuất hiện hình ảnh cậu ta sờ soạng dưới lần áo của Emma.

Kellan ném một miếng khoai tây chiên vào mặt Tyson. Ngạc nhiên thay, nó há miệng đớp trúng phóc.

“Mà này,” con bé nói, “tớ không hiểu tại sao chuyện người ta có bị gay hay không đối với cậu lại quan trọng đến thế.”

“Đâu có quan trọng,” Tyson nói, cắn thêm một miếng sandwich nữa. “Bố tớ nghĩ Ellen DeGeneres gay, nhưng bọn mình vẫn yêu Ellen đấy thôi!”

“Cậu đùa đấy à? Cậu ấy đâu có gay,” Kellan nói.

“Ai không phải gay đấy?” Emma vừa đi tới vừa hỏi.

Kellan đan tay vào nhau, cười cười với Emma. “Này, chuyện đó thật chưa đấy? Cậu xong với cái đùa - con - trai - tên - gì - ấy - nhỉ rồi phải không?”

Emma nhìn thẳng vào mặt tôi. “Cậu đã...?”

“Tớ đã gì?” Tôi hỏi. Và rồi tôi bật cười lớn. Em nghĩ tôi đã tiết lộ chuyện em tống được Jordan Jones Jr. ra khỏi cuộc đời mình. “Cậu ấy nói về Graham đấy. Nghe nói cậu đã cắt đứt với thằng đó rồi.”

Emma lấy phần ăn trưa ra, một hộp nhựa trong Tupperware có cải, cà rốt luộc và mấy miếng phô mai cam. “Đến lúc thôi mà,” em nói.

Kellan đưa cho Emma một miếng khoai tây chiên. “Nếu cậu muốn lời khuyên cho việc bắt đầu tìm kiếm một mối tình mới,” nó nói, “thì hãy hỏi ngài Templeton kia kìa.”

Emma và tôi nhìn nhau bối rối.

“Đừng tỏ ra ngây thơ thế,” Kellan nói. “Rõ ràng hôm nay tớ trông thấy cậu tán chuyện với mấy đứa con gái.”

Tyson đập tay với tôi. “Khá lắm!”

Emma mở một túi bánh quy cây và bật cười. “Ồ, tớ không chắc lắm chuyện Josh hiểu gì về chuyện tình cảm đâu.”

“Ý cậu là gì?” Tôi hỏi. Có phải em đang nói về chuyện Sydney và tôi không biết làm thế nào tiếp theo? Em không nên đùa như thế chứ.

“Cậu biết ý của tớ mà,” Emma nói.

“Các cậu lúc nào cũng chọc tớ, nói là tớ không biết gì về tình cảm lãng mạn các thứ,” tôi nói với Emma và Kellan, “nhưng biết đâu tớ biết nhiều hơn các cậu nghĩ đấy.”

“Đó là điều cậu đang hi vọng,” Emma nói. “Nhưng tớ không nghĩ cậu biết chuyện cậu đang làm.”

“Cái gì?” Tôi nói. “Được, lúc nào cậu cần bất kì lời khuyên để thúc đẩy một mối quan hệ tình cảm thì tớ luôn sẵn sàng, tớ ở ngay sát cạnh nhà cậu đấy.”

Tyson và Kellan nhìn nhau nhưng không nói gì.

* * *

Lớp Chia sẻ ý tưởng sắp tan và tôi vẫn chưa kịp nói lời nào với Sydney. Gõ gõ bút xuống mặt bàn, tôi vẫn lơ đãng nhìn qua vai mình. Cô ấy mỉm cười khi trông thấy tôi, và tôi cũng mỉm cười lại.

“Josh Templeton?”

Tôi quay lại, cô Tuttle đang nhìn tôi. Đứng bên cạnh cô là Thoma Wu, một sinh viên làm trợ giảng. Cô Tuttle chỉ vào tôi và Thomas đi về phía tôi.

Anh ta đặt một mảnh giấy nhỏ màu xanh da trời trên bàn tôi và nói: “Cậu lên sảnh trước sau giờ học này nhé!”

Tôi nhìn đồng hồ trên bên trên chiếc bảng. Còn ba phút nữa là hết tiết. Cơ hội đầu tiên để tôi nói chuyện được với Sydney suốt cả ngày chỉ còn có ba phút. Và giờ tôi sắp bỏ lỡ mất!

Tôi cho cặp giấy vào ba lô và kéo khóa. Chuông reo, tôi đeo ba lô lên vai. Ở đằng sau, tôi nghe thấy có tiếng xé giấy. Quay lại nhìn Sydney, tôi ước gì mình có thể ra hiệu: Gọi lại cho tớ nhé, nhưng tôi không thể làm thế mà trông không có vẻ thảm hại.

Nhưng Sydney chồm về phía trước và đưa cho tôi một mảnh giấy gấp. Tay hai đứa khẽ chạm nhau và người tôi như có một luồng điện chạy qua. Cô ấy mỉm cười, đi nhanh qua tôi, để lại tôi đứng đó, há hốc miệng nhìn tò

giấy trên tay.

Đi dọc hành lang, tôi trông thấy Thomas Wu ở chỗ tủ gửi đồ.

“Anh có biết tại sao em bị gọi lên văn phòng không?” Tôi hỏi anh ta.

“Bố mẹ cậu muốn cậu tới chỗ làm việc của họ sau giờ học,” anh ta nói, khóa tủ lại. “Nhưng cậu biết là tôi không được nghe điện thoại, nên cứ cho là tôi không nói gì nhé.”

Chắc là liên quan đến chuyện đi học muộn rồi. Mà tôi cũng không quan tâm. Bởi vì tôi đang giữ một tờ giấy trong tay - do chính Sydney Mills viết cho tôi.

Tại sảnh trước, tôi báo tên và ngồi xuống một chiếc ghế nhựa màu cam. Tôi mở tờ giấy của Sydney ra, trông thấy “số điện thoại của tớ” và một hàng số đẹp viết nguệch ngoạc ngang qua chỗ gấp.

“Cậu là Josh đúng không?” Một đứa con gái hỏi, rồi ngồi xuống cạnh tôi. Nó là lưu học sinh đến từ Brazil. Con bé xinh, mái tóc đen dài và mũi lỏm đóm tàn nhang.

“Ừ,” tôi đáp.

“Tớ trông thấy vài bức tranh của cậu trên bìa tài liệu của bạn tớ,” nó nói. “Cậu có tài đấy.”

Tôi mỉm cười. “Tớ định mai này trở thành kĩ sư thiết kế đồ họa.”

“Cậu sẽ làm việc đó thật cù cho mà xem,” nó nói.

Có lẽ việc bị gọi lên văn phòng không phải là chuyện tồi tệ nhất trên thế giới.

EMMA

Hồi chuông cuối cùng reo lên, mình đi xuống cầu thang, ra chỗ tủ gửi đồ thì Kellan ở đâu chạy ào tới. Nó đứng dưới chân cầu thang, lắc hông, và hát rống lên: “Cel- e-brate good times, COME ON!”

“Ăn mừng gì thế?” Mình hỏi.

Kellan vẫn tiếp tục hát, lắc lắc đuôi tóc qua lại hai vai: “We’re gonna celebrate and have a good time!”

Mình đã chơi với Kellan đủ lâu để biết mình sẽ phải đứng nguyên tại chỗ cho đến khi nó hát hết bài. Trong khi nó vừa ngúng nguẩy vừa hát, mình lợi dụng cơ hội xem thử bụng nó có lùm lùm lên không. Nó đang mặc chân váy cotton đen và áo thun trắng, và bụng nó vẫn phẳng như hồi nào. Mà dù nó đã có bầu đi nữa thì có thể vẫn chưa rõ bụng thì sao.

Rốt cuộc nó cũng hát xong. Tôi hỏi lại: “Ăn mừng gì thế?”

“Cậu!” Nó theo mình xuống cầu thang. “Cắt đứt với Graham. Tớ đã không có cơ hội chúc mừng cậu đang hoàng lúc ăn trưa. Vậy giờ cậu đã sẵn sàng ăn mừng chưa đây?”

Mình ước mình có thể hòa theo niềm phấn khích với Kellan. Ừ thì đúng là mình nhẹ người khi cắt đứt với Graham. Và mình cũng rất hào hứng với Cody. Nhưng thái độ của Josh lúc ăn trưa khiến mình bực bội. Cứ như thể việc phát hiện được tương lai của cậu ấy khiến bây giờ cậu ấy thay đổi đi vậy.

“Cậu bỏ giờ điền kinh hôm nay được không?” Kellan hỏi.

“Tớ nghĩ là không nên,” mình bảo. “Hôm qua tớ bỏ rồi nên...”

Kellan thúc hông vào người mình. “Cậu chỉ muốn chiêm ngưỡng thân hình quyến rũ của Cody khi anh ta làm mấy động tác gặp người rồi đổ mồ hôi và...”

Mình đưa tay che miệng Kellan lại rồi ghé sát vào nó thì thào: “Hôm nay Cody nói chuyện với tớ ở hành lang. Anh ấy đã tiếp cận tớ.”

Kellan hất tay mình ra. Cho dù nó nghĩ anh ấy là người chỉ biết đến bản thân mình, nhưng nó hiểu mình đang si mê Cody. Ai mà không hiểu chứ? Anh ấy hớp hồn đến thế cơ mà.

“Anh ta nói gì?” Nó thì thào. “Cậu đáp lại thế nào?”

Mình suýt thì kể hết mọi chuyện, thế nhưng Kellan đâu có làm thế với mình. Nó quan hệ hay sắp quan hệ hay có thể đã mang bầu rồi, cũng không thấy hé môi nói nửa lời.

“Chỉ chào thôi.”

Kellan cười tự mãn. “Cậu có thử Học thuyết chồng của tớ lại chưa, hay vẫn cứ là mèo ngồi ghế phụ đấy?”

“Có phải học thuyết mà có chiếc xe chạy ngược chiều về phía chúng ta không?”

“Đâm đầu nhau ấy.”

Có vẻ như thật sai lầm nếu thử cái học thuyết đó của Kellan khi mà mình đã biết chồng tương lai của mình là Kevin Storm. Mình không tìm thấy bất kì tấm ảnh nào của anh trên Facebook, thế nên thật bất công khi tưởng tượng ra một ai khác trong xe đơn giản chỉ vì mình không biết mặt mũi Kevin ra sao.

“Trên ghế phụ vẫn còn là Tyson đấy chứ?”

Kellan cắn môi một lúc rồi bảo: “Cậu có chắc là hôm nay không ra hồ không?”

Nó tránh câu hỏi của mình. Có phải nó và Tyson đã quay lại với nhau rồi không? Mình có cảm giác là đã thấy dấu hiệu đó trong bữa trưa, nhưng cũng chưa biết chắc. Nếu hai đứa nó quay lại với nhau, Tyson có thể là bố của Linsay lắm chứ!

“Cậu đến hồ đi mà!” Kellan nằn nì. Nó lay khuỷu tay mình. “Suốt tuần nay bọn mình đâu có đi chơi.” “Ngày mai được không?”

“Không được,” nó nói. “Tớ có lớp học ở trường đại học.” Chắc là cái cậu xinh trai ở trường đại học rồi! Thảo nào mà nó không bao giờ bỏ học lấy một buổi. Có khi nào cậu đó là bố của đứa bé không? Có phải gần đây sau khi tan học nó về kí túc xá cùng cậu ta không?

“Được rồi,” mình nói. “Tớ sẽ đến hồ.”

Kellan vỗ tay. “Nhưng cậu cần lái xe. Tớ đã hẹn với bác sĩ trước giờ học, nên mẹ tớ thả tớ xuống đây.”

Cái gì? “Sao cậu phải đi bác sĩ?” Chắc là về chuyện bầu bí rồi.

Kellan nhìn mình rồi bật cười khanh khách. “Gì mà mặt cậu tái mét đi thế? Tớ đâu có chết, Em.”

Mình cần một câu trả lời. “Vậy nói tớ biết cậu đi bác sĩ làm gì.”

“Chỉ kiểm tra sức khỏe thôi mà.” Nó phẩy phẩy tay. “Bọn mình ghé qua nhà cậu lấy đồ bơi nhé?”

Khi đi ngang văn phòng, Kellan lại hích hông vào người mình lần nữa, và lần này mình hích lại. Nhưng rồi mình liếc qua cửa sổ văn phòng và sững người. Josh đang ngồi trên ghế, quay lưng về phía mình. Một đứa con gái tựa sát vào vai cậu, xem cậu phác họa cái gì đó xuống cuốn vở của con bé.

“Cậu ấy đang vẽ Pepé Le Pew đấy,” Kellan thì thào.

“Tớ nghĩ bé Josh của bọn mình rất cuộc đã biết cách tấn công con gái rồi.”

Mình chộp lấy cánh tay Kellan, lôi nó đi. “Nếu đứa con gái đó muốn có một gã sô-vanh, nghiện sex thì kệ nó đi.”

* * *

Hai đứa lên cầu thang để vào phòng mình, Kellan hỏi liệu nó có thể mượn bộ đồ bơi màu đỏ của mình không. “Cậu dứt khoát phải mặc bộ hai mảnh màu nâu nhạt,” nó nói. “Con trai thích bộ đó.”

“Sao cậu biết?”

Kellan mở cửa phòng mình. “Không phải là bọn mình quan tâm Josh nghĩ gì, nhưng khi cậu mặc bộ đó ở hồ, cậu ấy chứ nhìn cậu không chớp mắt.”

Mình nhớ ngay đến tấm ảnh đó trên Facebook. Những ngày xưa thân ái. Josh bảo cậu ấy không cố tình chụp tấm ảnh đó. Được, nếu lúc đó cậu ấy đã nhìn mình không chớp mắt, thì rõ ràng bây giờ cậu ấy đã không như thế với mình nữa rồi. Giờ cậu ấy đang lân la với mấy đứa con gái trong trường, chuyện cậu ấy có được con bé Sydney Mills lâu dài chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Mình tìm Dookie của Green Day trên hộp đĩa CD, cho nó vào stereo và ấn nút next cho đến bài When I come around. Mình luôn thích bài này, và đương nhiên chính Cody đã mang lại cho mình cảm hứng nghe nó.

“Máy tính mới của cậu đây hả?” Kellan hỏi, tháo móc nịt ngực bên dưới áo sơ mi. “Màn hình đẹp quá!”

Mình tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu mình cho nó xem Facebook. Nó bảo nó không muốn du hành thời gian, nhưng nó sẽ cảm thấy thế nào về chuyện đọc được tương lai của mình... đọc về Lindsay? Liệu nó trong tương lai có muốn cho nó bây giờ biết chuyện đó không? Và mình của tương lai sẽ muốn cho mình bây giờ biết điều gì? Và Josh tương lai nữa?

Họ có nhớ rằng, trong suốt tuần của tháng Năm này, bọn mình đã phát hiện ra Facebook? Có thể khi họ viết ra những chuyện linh tinh như thế, họ đang mã hóa những điều mình cần nói bằng những mẫu tin nhắn tế nhị, hướng dẫn bọn mình đưa ra những quyết định khác nhau. Có thể Kellan tương lai biết Kellan bây giờ sẽ ở trong phòng mình hôm nay, đang lần tới gần chiếc máy tính của mình. Nếu chuyện đó là thật thì Kellan người lớn hoàn toàn có thể sửa đổi những điều chị ấy nói ra nếu chị ấy muốn hoặc không muốn Kellan mười bảy tuổi biết về đứa bé.

“Tớ check mail một chút được không?” Kellan hỏi, ấn vào nút khởi động.

Hay chỉ có mỗi Josh và mình được biết chuyện này? Hay có thể thậm chí thời gian không cho phép bọn mình nhớ bởi vì nó sẽ xé toang một lỗ hổng thật lớn trong vũ trụ?

“Không được!” Mình hất tay Kellan.

Nó lùi lại, vẻ bối rối. “Tớ đâu có làm hỏng nó được.

Cậu nên nhớ, tớ chính là người đã chỉ cho cậu cách lên mạng như thế nào đấy nhé!”

“Chỉ là vì dựng Martin sắp về rồi,” mình bảo. “Dựng và mẹ tớ hay rầy la chuyện tớ lên mạng lắm.”

Mà cũng không có cách nào có thể lôi Kellan vào chuyện này. Mình cho đồ bơi và dép tông vào túi đi biển và xua nó xuống tầng dưới tìm khăn.

JOSH

Bố nhắc ông nghe điện thoại trong văn phòng, gọi số nội bộ cho mẹ. Mẹ chỉ ở cách hai phòng nên tôi có thể nghe tiếng chuông reo.

“Cu cậu tới rồi,” bố nói vào ống nghe.

Văn phòng của bố cũng không khác gì so với lần cuối cùng tôi tới. Chán chết đi được. Một vài người bạn thân của bố mẹ dạy môn lịch sử có văn phòng trưng đầy những tấm áp phích có tác động mạnh với những câu trích dẫn hay đại loại như: “Những ai không nhớ quá khứ sẽ phải đối mặt với nó.” và “Lịch sử là do những người chiến thắng viết nên.” Tấm áp phích duy nhất trên bức tường của bố là tấm ảnh đen trắng chụp một nhà xã hội học đầu hói đang sẫm soi cặp kính của mình.

Mẹ khép cửa lại rồi ngồi xuống ghế bên cạnh tôi.

“Sao sáng nay con đi học muộn?” Bố hỏi.

Tôi biết thể nào cũng đến nước này. Khi Emma và tôi đến trường, lớp học đã bắt đầu trước đó mười phút. Tôi hi vọng nếu trường có gửi thông báo về nhà qua máy trả lời tự động thì tôi có thể xóa nó trước khi bố mẹ về nhà. Nhưng rõ ràng số máy nơi làm việc của bố mẹ nằm đầu tiên trong danh sách.

“Bố và mẹ đã cho con rất nhiều tự do, đúng không nào,” mẹ nói. “Mẹ không bắt con phải đón xe buýt đi học, nhưng bố mẹ muốn con đến trường đúng giờ.”

“Bố mẹ biết con không hề dậy muộn,” bố nói. “Lúc đi làm bố mẹ nghe thấy con mở nhạc trên phòng.”

“Con đi nhờ Emma,” tôi nói. “Bọn con không để ý thời gian. Sẽ không lặp lại nữa đâu ạ.”

Bố gõ gõ ngón tay lên bàn. “Các con quên nhìn đồng hồ à?”

“Sao con không để ý thời gian?” Mẹ hỏi. “Có phải Emma vào phòng ngủ của con không?”

Đây chính là điều anh David vẫn hay nói đến. Trước khi đi học đại học,

anh đã cảnh báo tôi rằng bố mẹ thế nào cũng ra sức ngăn chặn những mối quan khác giới của tôi. Nhưng rõ ràng là bố mẹ phải lo về anh chuyện không có quan hệ khác giới mới đúng.

“Cô ấy không vào phòng ngủ của con,” tôi cãi, không hoàn toàn là một lời nói dối. Tôi không nghĩ Emma thực sự vào bên trong khi em bắt đầu cười âm lên về chiếc quần sịp của tôi.

“Thế con ở phòng ngủ của nó à?”

Tôi dứt khoát không trả lời câu hỏi đó. Tôi không bao giờ cho bố mẹ bất kì lí do gì để không tin tôi, nhưng hai người cứ hành xử như thể tôi cần phải báo cáo lại tất cả nhưng gì tôi làm vậy. “Bố mẹ nghe này, con đâu còn bé nữa. Con có thể băng qua đường một mình cơ mà.”

“Thì đúng thế,” bố nói. “Khi con còn nhỏ, bố mẹ để con và Emma chơi với nhau thoải mái. Vấn đề ở đây là bố mẹ biết con không còn bé nữa.”

“Con đã là một thiếu niên,” mẹ nói. “Thật ư?” Tôi hỏi. “Wow.”

Bố khom người về phía trước. “Tại sao hai đứa bị muộn học?”

Tôi ngả người ra ghế và cười lặng lẽ. “Bố mẹ muốn biết bọn con có quan hệ không chứ gì?”

Giọng bố đánh lại: “Đó không phải là điều bố nói.” Mẹ đưa tay ôm lấy ngực. “Có không?”

Tôi đứng lên, bỏ ba lô ra khỏi vai. “Không, bọn con không quan hệ. Và con nói ra thế để bố mẹ không lên cơn đau tim thôi. Thế mà bố mẹ đã nghĩ ra chuyện ghê gớm đến thế chỉ vì con đi học muộn vài phút.”

“David chưa bao giờ muộn học,” bố nói.

“Vậy nên,” tôi lớn giọng, “anh ấy chọn một trường cách Lake Forest cả hai ngàn dặm để học chứ sao!”

Bố mẹ quay lại nhìn nhau. Không còn gì để nói thêm nên tôi chộp lấy cái ván trượt rồi bỏ đi.

* * *

Người đàn ông đội mũ trắng đưa cho tôi một cây kem hình chóp với hai miếng chocolate hỗn hợp. Một tay cầm cây kem, một tay tôi thả đồng hai mươi lăm xu vào hũ và cho chỗ tiền thừa vào túi. Tôi cầm tấm ván trượt và

ngồi xuống một chiếc ghế băng gỗ, nhâm nháp cây kem.

Tôi nghĩ đến chuyện lát nữa về nhà gặp lại bố mẹ mà thấy sợ. Mặc dù hai người có đưa anh David vào cuộc nói chuyện vừa rồi nhưng tôi cũng đâu cần bóng gió nói rằng anh đi học ở Seattle là để tránh khỏi bố mẹ chứ. Thậm chí tôi cũng đâu có biết chính xác chuyện đó có đúng thật như vậy không cơ mà.

Băng qua đường bốn làn, ở đó có một trung tâm mua sắm nhỏ gồm có cửa hàng truyện tranh, tiệm làm đầu và cửa hàng băng đĩa. Tôi trông thấy một chiếc xe không mui màu trắng đang đi vào bãi.

Xe của Sydney! Nó đang nhìn gương chiếu hậu, cột tóc thành đuôi ra phía sau trong khi mui xe tự động trùm lại.

Tờ giấy nhãn nhúm có số điện thoại của cô ấy hiện đang ở trong túi tôi. Điện thoại di động của cô ấy chắc đang ở trong xe. Trong túi tôi còn có đủ tiền xu để gọi điện. Và bên cạnh ghế băng là một bộ điện thoại.

Không, ngớ ngẩn quá!

Tôi quệt mu bàn tay lên miệng. Nếu tôi gọi cho Sydney và bảo tôi trông thấy cô ấy, cô ấy sẽ nghĩ tôi đang theo dõi cô ấy. Thêm nữa, nếu Emma đứng và Sydney chảnh thì cô ấy sẽ không thèm nghe máy. Cô ấy sẽ đợi tôi nhắn tin, nhưng tôi không biết nói gì bây giờ.

Tôi quan sát Sydney đi băng qua tiệm làm đầu và mở cánh cửa của cửa hàng truyện tranh. Cô ấy thích truyện tranh? Dễ thương đấy!

Cô ấy cho tôi số điện thoại chỉ bởi cô ấy muốn tôi gọi cho cô ấy, nhưng nếu giờ vẫn còn quá sớm thì sao? Gọi cho cô ấy bây giờ, biết đâu lại làm mọi chuyện hỏng bét. Nếu thể nào hai đứa tôi cũng đến với nhau thì cứ để nó xảy ra tự nhiên. Tôi nhảy lên ván trượt, vừa phóng đi vừa ăn kem để không còn nghĩ đến chuyện đó nữa.

Hay có thể tôi là một đứa nhát gan.

Tới góc đường đầu tiên, tôi khụy chân xuống thấp, cua phải.

Nếu định về nhà thì tôi đã đi thẳng rồi.

EMMA

"Tôi không hiểu sao cậu cứ bắt tôi phải ăn kem chứ," Kellan nói, nhìn chăm chăm vào bảng thực đơn bên trên cái khung đèn giảm giá ở hồ. "Tôi đang thêm một cốc si rô cơ."

"Vì hôm nay tôi trả tiền." Mình nhắc kính râm lên để đọc được các loại kem. "Thêm nữa, kem bổ hơn."

"Bổ dưỡng hơn như thế nào?"

"Giàu can xi," mình nói. Khi đi mang thai, đi có nói về chuyện cần bổ sung can xi.

"Ăn gì nào, các cô gái?" Người phụ nữ đứng sau quầy hỏi.

"Hương dâu ạ," mình nói, lấy một nắm khăn ăn. "Có rắc cốt can xi nữa ạ."

Kellan quay sang mình năn nỉ: "Cho tôi si rô nhé?"

Mình lắc đầu.

"Được," nó nói. "Kem chocolate vậy."

Trong khi người phụ nữ khom người vào thùng kem, Kellan nói: "Tôi không hiểu tại sao ai cũng quan tâm đến thói quen ăn uống của tôi. Đầu tiên là Tyson, giờ tới lượt cậu."

Mình nhướn mày. "Vậy cậu và Tyson đã tốt đẹp trở lại rồi hay sao mà cậu ta quan tâm đến thói quen ăn uống của cậu vậy?"

Kellan lảng tránh câu hỏi của mình: "Bọn tôi luôn tốt đẹp mà."

"Tôi có phải nhắc cho cậu nhớ cậu ta đã làm cậu khổ sở đến thế nào không nhỉ? Hay chuyện cậu bỏ học mất một tuần ấy?"

Kellan rướn người đỡ lấy cây kem chocolate. "Cậu có biết tình yêu và lòng thù hận có cùng đường vòng thần kinh trong não không?"

"Vậy nên cậu lại yêu cậu ta một lần nữa đấy à?" "Tôi đâu có nói thế. Tôi chỉ nói một thực tế thôi." Hai đứa vừa bước trên cát vừa ăn kem.

“Tớ có cảm giác như cậu giấu tớ chuyện gì đấy,” mình bảo.

“Cảm giác gì?” Kellan hỏi.

Mình bước vòng tránh mấy cậu nhóc đang mãi mê xây lâu đài cát. Mình quan sát bọn nó đổ một xô nước lấy từ dưới hồ đầy con hào và mình tự hỏi liệu tối nay Kevin Storm và mình có còn hai đứa con không.

“Cậu chưa nói cho tớ biết tại sao hôm nay cậu đi khám bác sĩ.”

“Tớ biết,” Kellan nói. “Chỉ là tớ cảm thấy lạ lùng khi nói về chuyện đó.”

“Lí do duy nhất tớ hỏi là vì tớ quan tâm đến cậu.” Kellan liếm chỗ kem chảy ra. “Thôi được, tớ đi gặp cô bác sĩ tâm lí mà tớ đã gặp sau lần chia tay với Josh. Tớ đã không gặp cô ấy vài tháng rồi, chỉ để kiểm tra thôi.”

“Ừ, tớ rất mừng vì cậu làm thế,” mình nói. “Cảm ơn vì đã nói cho tớ biết chuyện đó.”

Hai đứa ngồi lên chiếc khăn tắm và ăn kem trong im lặng. Thắc mắc về chuyện đi khám bác sĩ đã được giải quyết, vẫn còn một chuyện khác cần trao đổi. Tâm trí mình bấn loạn để tìm cách bịa ra một câu chuyện đáng tin.

“Hôm nay tớ vào văn phòng y tế của trường,” mình nói, “và cậu sẽ không tin được tớ đã trông thấy gì đâu.”

“Cậu đến phòng y tế làm gì?” Kellan hỏi.

“Tớ bị đứt tay khi chơi nhạc. Không sao. Nhưng có một đứa con gái vào hỏi xin condom. Cậu có biết trường mình phát condom miễn phí không?”

“Cậu và tớ có tham gia lớp học về sức khỏe mà,” Kellan nói. “Tớ cũng nghe nói đến chuyện phát condom miễn phí.”

“À, đúng rồi.”

“Thế là đứa nào?” Nó hỏi. “Đứa nào là sao?”

“Cái đứa hỏi xin condom ấy.”

“Chắc học lớp mười hai. Tớ không biết tên.”

“Không phải là tớ cần condom,” Kellan nói, “nhưng nếu có cần thì cũng đứt khoát tớ không đến đó xin. Ai lại muốn mấy cô y tá ở đây biết chuyện của mình chứ?”

Mình nhận thấy đây đúng là cơ hội có một không hai nên vội xen vào ngay: “Thế nếu cần thì cậu làm thế nào?”

Nó suy nghĩ về câu hỏi của mình một lúc nhưng không trả lời. Quan sát cách nó cựa quậy trên chiếc khăn tắm, mình biết rằng mình sắp mất nó rồi.

“Muốn nghe một bí mật không?” Mình hỏi. “Nhưng cậu không được nói cho ai biết đấy.”

Kellan đặt tay ngang ngực.

“Hè vừa rồi, khi anh trai Josh về thăm nhà, Josh có kể cho tớ nghe cậu ta chôn một chiếc condom từ túi đựng đồ vệ sinh cá nhân của David. Cậu ta nhét vào ví phòng khi cần đến.”

Kellan phản đối: “Sao bọn con trai lại mang condom cũ mềm trong ví như vậy chứ? Đến lúc dùng thì biết đâu đã hết hạn hoặc rách bươm rồi.”

Mình ngay lập tức cảm thấy có lỗi vì đã trót lấy chuyện của Josh ra làm ví dụ, dù hôm nay cậu ấy đã làm mình tức điên lên. Đó là một nguyên nhân hợp lí, cài vào đầu Kellan tư tưởng luôn mang theo condom, nhưng đây không phải là điều Josh muốn kể lung tung như thế.

* * *

Kellan đã xuống bơi, mình vẫn ngồi trên bờ, giấu đôi mắt đằng sau cặp kính râm. Cách một nửa dặm từ bờ Crown Lake, bên kia là một ngôi nhà to vật vờ với hành lang bao quanh, một sân cỏ cắt tỉa gọn đẹp và một cầu cảng có hai chiếc xuồng kayak neo lại.

Mình nhận ra ngôi nhà ấy từ buổi tối vào trang Facebook của Josh. Một ngày nào đó cậu ấy sẽ sống ở đây với Sydney. Hai người sẽ bơi thuyền và thưởng thức những bữa tiệc thịt nướng ngoài trời. Bọn trẻ sẽ lớn lên trong giàu có và nhiều đặc quyền đặc lợi, cuối cùng Josh sẽ được sống trong thế giới như thế.

“Này!” Kellan gọi. Nó giữ cát ra khỏi khăn và quấn nó quanh eo.

Mình ngồi bó gối và chỉ tay về phía ngôi nhà. “Cậu có biết ai sống trong ngôi nhà kia không?”

“Nhà có hiên rộng đó hả?” Nó hỏi, lấy tay che ngang trán. “Tớ không nghĩ có đứa nào học trường mình đâu.”

“Cậu có nghĩ gia đình Sydney mua nổi ngôi nhà đó không?”

“Sydney Mills á?” Kellan ngồi xuống cạnh mình và mở nắp lon Sprite.

“Tại sao gần đây đưa nào cũng nói về con bé ấy thế nhỉ?”

Mình lắc đầu. “Tớ nghĩ có thể Josh đang thích con bé đó.”

“Tớ tưởng hôm trước cậu chỉ nói đùa,” Kellan nói. “Không phải xúc phạm Josh nhưng con bé đó hơi ngoài tầm với của cậu ta. Cậu ta nói chuyện với nó bao giờ chưa?”

“Thực ra, tin nhắn đầu tiên tớ nhận được qua mail là của Sydney,” mình nói, tí cầm lên đầu gối. “Nó hỏi mình số điện thoại của Josh.”

Kellan phun nước Sprite xuống chân. “Thế nó gọi cho cậu ta chưa?”

“Tớ biết tớ chính là người đã khơi ra chuyện đó,” mình nói, “nhưng cậu có phiền không nếu bọn mình thôi nói về chuyện này?”

“Được,” Kellan nói, “nhưng tớ cần nói cho cậu biết chuyện này.”

Tim mình đập dồn dập. Có phải rốt cuộc nó sẽ thừa nhận chuyện đã quan hệ? Nếu thế thật, mình sẽ phải đưa ra một quyết định lớn lao. Hoặc mình sẽ thừa nhận với Kellan những gì đã xem trên Facebook hoặc lắc vai nó thật mạnh và bảo nó nên dùng condom.

“Tớ nghĩ nhiều về cậu và Josh,” nó nói.

Mình vùi chân vào cát. Đây không phải là chuyện mình nghĩ bọn mình sẽ nói.

“Tớ biết mùa thu trước hai đứa bọn cậu tự dưng tách nhau ra một cách khó hiểu,” nó nói. “Nhưng tuần này, mọi thứ có vẻ... khác lạ.”

“Khác thế nào?”

“Rốt cuộc hai cậu dường như lại thân nhau, nhưng hôm nay, lúc ăn trưa, hai cậu lại cãi nhau.”

Mình nhúc nhích chân để lộ mấy ngón chân khỏi lớp cát. “Để tớ nói xem thế này có đúng không nhé,” Kellan nói.

“Giờ chuyện với Graham kết thúc rồi, có phải hai cậu...?”

“Cái gì?”

“Tớ nói nghiêm túc đấy.”

“Không,” mình hét lên. “Josh là... Josh.”

“Vì những đứa con gái khác đang bắt đầu để ý rằng cậu ta rất được. Cái đứa bọn mình thấy ở văn phòng ấy. Và giờ cậu lại kể với tớ chuyện Sydney

Mills hỏi xin số điện thoại của cậu ta.” Kellan lại mở nắp lon Sprite. “Nếu cậu thực sự có nghĩ đến, dù chỉ một chút, rằng liệu có thể xem Josh trên mức bạn bè không thì hãy làm gì đi, trước khi quá muộn.”

Kellan uống một ngụm, mình nhìn không chớp mắt về phía ngôi nhà tương lai của Josh ở bờ hồ bên kia.

Sau một phút, mình quay mặt đi, nhìn sang hướng khác.

JOSH

Tôi trượt ngang qua ngôi nhà màu vàng có cái xích đu bánh xe đằng trước. Một con chó Chihuahua chạy vụt ra sân sủa ăng ẳng. Nếu tôi trượt chậm lại để vòng qua góc cửa kế tiếp thì nó sẽ bắt được tôi mất. Tôi không sợ nó ngoạm vào mắt cá chân tôi vì dù gì cái đầu xương xẩu của nó cũng chỉ bằng một trong mấy cái bánh xe ván trượt thôi, nhưng tôi không muốn chuyện đó xảy ra chút nào.

Tôi đã ăn hết kem nên ném phăng phần còn lại về phía con chó khiến nó văng tung tóe trên vỉa hè. Khi con chó dừng lại để liếm một mảnh thì tôi vội trượt vòng qua góc cửa và thẳng tiến về phía ngã tư. Bên kia đường, chiếc mũ trần của Sydney vẫn đậu ở đó, không thấy ai bên trong.

Tôi trượt lên phía cột đèn đường và ôm lấy nó để dừng lại. Đèn giao thông chuyển màu và tôi có thể băng qua bên kia đường. Khi Sydney ra khỏi cửa hàng truyện tranh, tôi có thể đợi ở chỗ chiếc xe của cô ấy.

Thay vì đó, tôi trượt đến bên một máy bán hàng tự động mua một lon xá xị.

* * *

Uống xong lon thứ hai, tôi trượt quanh tòa nhà bốn lần và tôi có đủ lượng glucose cần thiết để tiếp tục. Khi đi vòng qua góc cửa cuối cùng lần nữa, tôi quyết định rằng, nếu Sydney đi tới chỗ xe của cô ấy, tôi sẽ tiến đến chào cô ấy. Nếu cô ấy đi rồi thì tôi sẽ chạy bỏ vào nhà vệ sinh gần nhất.

Khi bãi đỗ xe hiện ra trước mắt, tôi trông thấy chiếc mũ trần của cô ấy chạy ra đường cái.

Thời điểm quyết định!

Tôi trượt về phía bộ điện thoại, và nháp chân ra phía sau để dựng cái ván trượt lên. Tôi nhắc ống nghe và quay số di động của Sydney, tay run lẩy bẩy.

Chuông reo!

Cô ấy dừng xe vì đèn đỏ. Tôi có thể trông thấy cô ấy nhắc cái ba lô đặt

lên lòng.

Trả lời đi!

Cô ấy đưa điện thoại lên tai: “A lô?”

Đèn chuyển sang xanh và cô cho xe chạy băng qua ngã tư.

“Sydney!” Chỗ glucose mà tôi vừa nạp vào bụng như muốn sôi lên. “Josh đây. Tớ nghĩ tớ... có phải...?” “Josh Templeton?” Cô hỏi.

“Cậu đang lái xe à?” Tôi hỏi. “Vì tớ đang ngồi ăn kem và tớ nghĩ tớ vừa trông thấy cậu.”

Tôi trông thấy cô ấy đưa mắt nhìn vừa hè. “Cậu ở đâu? Tớ không biết cậu có di động.”

“Cứ đi đi,” tôi nói. “Tớ sẽ có mặt ngay.” “Được,” cô nói, và đèn xi nhanh nhấp nháy.

Tôi gác máy, nhảy lên ván trượt và băng qua đường về phía xe của cô ấy.

Cửa kính xe bên ghế phụ để mở nên tôi đứng tí cùi chỏ lên gờ cửa. Cô cười với tôi và xỏ tóc ra khiến tóc xoắn xuống như những dải ruy băng lên chiếc áo sơ mi màu xanh dương bằng lụa.

“Nhà cậu gần đây hả?” Cô ấy hỏi.

Tôi hát đầu về hướng tiệm kem: “Không, nhưng tớ đây ăn kem.”

“Tớ cũng mê kem,” cô nói. “Thế cậu định đi đâu? Để tớ chở cậu đi một đoạn?”

“Tớ về nhà,” tôi nói. “Nhà tớ gần công viên Wagner.” Sydney nhìn đồng hồ. “Tớ cần quay lại đây sau hai mươi phút nữa, nhưng chắc cũng đủ thời gian.”

Tôi chưa từng lên xe mui trần của một cô gái đẹp. Tôi nghĩ đến chuyện nhảy đại qua lối cửa sổ nhưng sự minh mẫn đã thắng thế. Tôi cho tấm ván trượt vào băng ghế nhỏ đằng sau trong khi Sydney bật đèn xi nhanh và từ từ chuyển làn đường.

“Cậu bỏ cái túi ra sau luôn đi,” cô nói, điều chỉnh gương chiếu hậu. “Tớ biết bên trên này hơi chật.”

Trước khi ghé qua văn phòng của bố, tôi đã kịp mua ba cái quần cộc. Không có vẻ gì là Sydney sẽ mở khóa ba lô tôi ra và trông thấy chỗ quần đó,

mãi đến khi cô ấy nói đến cái túi tôi mới nhận ra rằng nãy giờ tôi cứ ôm khư khư nó trong tay.

“Hai mươi phút nữa cậu phải đi đâu vậy?” Tôi hỏi, hi vọng cô không thốt ra một cái tên con trai nào đó.

“Nhà,” cô nói.

Đúng rồi!

“Một phụ nữ sẽ đến cho nhà tớ xem một slideshow để thuyết phục mua một gói dịch vụ Chia sẻ thời gian[1],” cô nói. “Bố mẹ tớ không thích lắm nhưng hai chị tớ và tớ năn nỉ bố mẹ cứ xem thử thế nào. Thêm nữa, nếu cậu ngồi xem suốt buổi trình chiếu, cậu sẽ nhận được một thẻ quà tại Olive Garden.”

[1] Chia sẻ thời gian sử dụng, đó là việc thay vì sở hữu một biệt thự nghỉ dưỡng ở những khu vực du lịch nổi tiếng ven biển, trên núi... chúng ta chỉ có thể nghỉ ngơi tại đó một hoặc vài tuần trong năm, thời gian còn lại chúng ta về nơi thường trú cùng với công việc, học tập và các mối quan hệ xã hội của mình, chúng ta chỉ phải sở hữu quyền được lưu trú cùng việc sử dụng các tiện ích đi kèm như: bể bơi, sân golf, phòng tập thể hình... một hoặc vài tuần nghỉ cùng gia đình mà chúng ta đã lên kế hoạch trước đó. Các tuần còn lại, quyền nghỉ dưỡng thuộc về các gia đình khác. Việc chia nhỏ thời gian sở hữu trong năm và chia sẻ chi phí quản lý, bảo trì với các gia đình khác nhau khiến cho chi phí để một gia đình được tận hưởng kỳ nghỉ sang trọng, chất lượng cao nhất rất thấp.

“Tớ ghiền bánh mì que ở đây,” tôi nói. Sydney nhìn tôi mỉm cười. “Tớ cũng vậy!”

Cô ấy đẹp không tả nổi. Ý tôi là không tả nổi thật. Từ khuôn mặt hoàn hảo cho đến làn da rám nắng mềm mại, mái tóc óng mượt. Cô ấy mặc váy, để lộ đôi chân mịn màng đến khó tin. Chẳng hiểu sao mà tôi lại được ngồi trên xe của cô ấy thế này chứ?

Dưới chân tôi là một túi nhựa màu đỏ của cửa hàng Comix Relief. Tôi dùng giày đẩy nó sang bên để khỏi giẫm lên.

“Tớ mua đồ đó cho bố tớ,” cô ấy nói. “Cuối tuần này là sinh nhật ông, nên tớ mua một ít truyện tranh Archie mà ông thích.”

“Tớ cũng từng ghen Archie đấy,” tôi nói. Cô cười khanh khách: “Thảo nào.”

“Sao hả? Vì tớ cũng có tóc đỏ à?”

“Tớ thậm chí không nghĩ đến điều đó,” cô bảo. “Nhưng tớ tin chắc rằng bọn con trai đờn nào cũng thèm tôn sùng Archie. Anh là một chàng trai trung bình có hai cô gái đẹp đánh nhau vì mình. Đừng có nói với tớ là bọn con trai không mơ tưởng về chuyện đó nhé!”

Một cô gái đẹp là đủ với tôi rồi.

“Cả hai ông chồng chưa cưới của hai chị gái tớ đều sưu tập truyện tranh,” cô tiếp tục. “Thỉnh thoảng bố tớ tham gia hội nghị cùng họ, nhưng họ chỉ cắm mặt vào mớ truyện tranh về người biến dị và siêu nhân. Bản thân tớ cho rằng những ai thích Archie đều là người tốt.”

Cô ấy là con gái của một người cha như vậy. Rất dễ thương. Tôi tự hỏi liệu nhà họ có còn đến các hội nghị truyện tranh khi tôi về làm rể không. Dù chuyện này thật buồn cười nhưng tôi cũng sẽ đi theo.

Hai đứa đứng lại trước một cột đèn giao thông và Sydney quay sang tôi nói: “Cảm ơn cậu vì những điều cậu nói trong lớp hôm nọ, về sự tinh tế.”

“Bản tính e thẹn của con người,” tôi nói, giọng lí nhí. Cô ấy gật đầu và nhăn ga. “Tớ biết cậu chỉ nói điều cậu nghĩ là đúng thôi, nhưng theo cách khiến tớ cảm thấy như cậu bênh vực cho tớ vậy. Vậy nên cảm ơn cậu.” “Không có gì.”

Sydney mỉm cười, vén tóc ra sau tai. “Dù sao, tớ cũng rất háo hức về Chia sẻ thời gian. Nghỉ ngơi vài tuần một năm tại một vài nơi mát mẻ nhất thế giới. Cậu đã từng tới Acapulco chưa? Nhà tớ đến đây hồi tháng Giêng, nơi đó rất đẹp.”

Acapulco? Đó là một trong những nơi Sydney và tôi sẽ đến trong tương lai. Có phải cái slide show cô sắp xem dẫn tới những Chia sẻ thời gian nơi hai đứa chúng tôi sẽ đến đó nghỉ ngơi?

“Thế cậu đã đi Wakiki chưa?” Tôi hỏi. “Tớ lúc nào cũng muốn đến đó.”

Sydney nhìn sang tôi, mắt mở to. “Ồ Wakiki có Chia sẻ thời gian ư? Được rồi, giờ tớ thực sự muốn bố mẹ tớ mua gói đó. Họ còn có cả jumbo

condo[2], nơi toàn thể gia đình có thể ở cùng nhau mỗi khi đến.”

[2] Hình thức sở hữu nhà ở cũng như những bất động sản khác, nơi một phần quy định nào đó của bất động sản (thường là của một căn hộ chung cư) được cá nhân sở hữu trong khi việc sử dụng những tiện nghi chung như: hành lang, hệ thống sưởi, thang máy, các khu vực bên ngoài được thực hiện dưới quyền quy phạm pháp luật liên quan đến quyền sở hữu cá nhân và được kiểm soát bởi những chủ sở hữu cùng đại diện quyền sở hữu của toàn bộ chung cư.

Wakiki. Acapulco. Khi tôi đọc về Sydney và những chuyến đi nghỉ của mình, tôi hình dung ra cảnh chỉ có hai đứa với nhau, uống nước trái cây và làm tình tại những nơi đẹp tuyệt. Giờ có vẻ như những chuyến đi của chúng tôi chắc chắn sẽ có một lô lốc người nhà của cô ấy đi cùng. Giờ thì tôi sẽ không đi. Chỗ nào cũng được, miễn là tôi được một mình với Sydney thì tôi mới đi.

Đằng trước con đường dần cao lên khi gặp đường ray xe lửa.

“Bạn có biết mình nên làm gì khi lái xe lên đường ray không?”

“Đương nhiên,” tôi đáp.

Khi xe đi ngang qua đường ray, hai đứa đều nhấc chân lên khỏi sàn.

“Bay lên mông ơi!” Tôi la lớn.

Sydney cười vang khi bắt đầu xuống dốc. “Bay gì?”

“Bay lên mông ơi!” Tôi đáp, mặt đỏ lên. “Ai cũng biết mà.”

“Tớ không nghĩ vậy,” Sydney mỉm cười nói. “Ai cũng biết nên nhấc chân lên và ước một điều chứ.”

Tôi những muốn hỏi cô ấy đã ước điều gì nhưng có thể tôi không muốn biết. Hay có thể tôi muốn biết nhưng nếu cô ấy nói cho tôi biết thì điều ước đó sẽ không thành hiện thực.

EMMA

Sau khi thả Kellan xuống, mình lái xe dọc theo bờ tây công viên Wagner hướng thẳng về nhà.

Nếu Kellan bảo nó không cần đến condom thì rõ ràng là nó không biết chuyện nó sẽ sớm “dính chương”. Về đến nhà, mình cần cho Josh biết mọi thứ để hai đứa có thể tìm cách giải quyết. Mình chỉ mong sao cậu ấy không gặp rắc rối gì.

Sau khi dừng lại trước một trụ đèn đỏ, mình nhấn ga, chạy thẳng tới khỏi nhà về phía nhà mình. Một chiếc mũ trần màu trắng đang đậu bên lề đường trước nhà Josh. Xe của Sydney! Và Josh ngồi trên ghế phụ.

Khi mình chạy xe ngang qua và vào lối đi xe vào nhà, mình nghe thấy giọng Sydney hỏi: “Kia có phải là Emma Nelson không?” Mình cược là Josh sẽ không nói gì đến chuyện hai đứa mình chơi với nhau từ ngày còn bé. Và sự bỏ quên chi tiết đó sẽ là hòn đá đầu tiên trên bức tường rào cậu ấy xây lên xung quanh cuộc sống đáng giá của cậu ấy với Sydney.

Mình vội ra sau lấy đồ bơi và khăn tắm rồi xuống xe, đóng cửa thật mạnh, mạnh hơn rất nhiều so với dự định.

* * *

Khi lên tới phòng, mình nhìn ra cửa sổ. Chiếc mũ trần của Sydney vẫn còn ở đó. Josh nói gì đấy và con bé cười vang như thể cậu ấy là đứa con trai hài hước nhất trái đất vậy.

Mình cởi bộ quần áo bám đầy cát trên người, ném vào giỏ đựng đồ bẩn rồi mặc chiếc áo choàng. Đợi khi Josh lên, mình sẽ lập tức kiểm tra Facebook xem mọi thứ xảy ra hôm nay đã ảnh hưởng như thế nào đến tương lai của bọn mình. Mình cược là ngay khi Sydney lái xe đi khỏi, cậu ấy sẽ gõ cửa nhà mình.

Mình khởi động AOL. Trong khi máy tính kêu bíp bíp, rắc rắc, mình ra cửa sổ đứng.

Sydney chồm người lên hôn vào má Josh, và rồi cậu ấy xuống xe. Khi con bé lái đi khỏi, Josh chào mình bằng hai ngón tay giơ trước trán. Giờ cứ chỉ đó thật khiến mình thấy bực mình không chịu nổi. Mình quay trở về chỗ máy tính. Nếu cậu ấy cứ thế tiến tới với Sydney, mình sẽ không việc gì phải giữ giao kèo.

Mình gõ địa chỉ email và mật khẩu để vào Facebook.

Emma Nelson Storm

Một nhà sinh học biển sẽ làm gì ở Columbus, Ohio nhỉ?

4 hours ago. Like. Comment

Cuộc sống vẫn giống ngày hôm qua thôi. Mình những muốn ghé qua trang của Kellan hay Josh xem thử trước khi cậu ấy đến nhưng mình đợi. BẠN BÈ MÀ. Phải giữ lời chứ.

Mình loay hoay không yên trên ghế. Cậu ta đâu rồi không biết?

Rất cuộc mình không chịu được nữa bèn tìm tên Kellan trong danh sách Friends rồi nhấp vào.

Kellan Steiner

Lindsay và mình đang ăn thịt viên Thụy Điển ở Ikea. Nó đồng ý đi xem tour diễn kỉ niệm 50 năm ca hát của nhóm Rolling Stones cùng với mình. Yêu nó quá!

May 19 at 3:03pm. Like. Comment

Lindsay vẫn còn ở đấy! Được rồi, giờ phải cho Josh biết thôi.

Mình nhìn ra cửa sổ. Josh đang ngồi trên cỏ, mặt hướng ra công viên. Mình nhấp chuột trở về trang của mình trên Facebook, thắt đai chiếc áo choàng rồi lao xuống cầu thang.

JOSH

Một cơn gió nhẹ thổi qua, mấy cái cây trong công viên khẽ đung đưa khiến không khí dịu đi một chút. Tôi bứt một cọng cỏ đặt giữa hai ngón tay cái và thổi phù phù. Ngồi im thoi thoi cọng cỏ như thế luôn mang lại cho tôi cảm giác dễ chịu nhưng lại khiến Emma tức điên. Đôi khi tôi làm thế chỉ để chọc tức em.

Mà gần đây Emma rất dễ nổi cáu.

Mới vài phút trước, lúc cho xe đi vào nhà em cố tình phớt lờ Sydney và tôi. Không phải là tôi muốn em dừng lại hỏi han nhưng một cái vẫy tay thì đâu khiến người ta có cảm giác là em mất lịch sự một cách cố ý như thế. Để biện hộ cho hành động của em, tôi nghĩ là em không muốn cắt ngang cuộc nói chuyện giữa tôi và Sydney.

“Josh!”

* * *

Emma đi phăm phăm băng qua sân cỏ, hai cánh tay khoanh trước ngực. Em có vẻ bực, trông thật buồn cười khi em đi chân trần và khoác chiếc áo choàng trắng muốt mềm mại.

“Hey,” tôi nói.

“Hey?” Emma trừng trừng nhìn tôi. “Tớ tưởng về đến nhà là cậu lên phòng tớ ngay chứ. Này, bọn mình có Face...”

“Tớ xin lỗi,” tôi nói. “Tớ không biết cậu đợi.” Tôi đưa cọng cỏ lên miệng thổi thối.

“Thôi trò đó đi!”

Tôi hóp hai má lại để ghìm tiếng cười chỉ chực bật ra. “Cậu đã trông thấy người đưa tớ về rồi à?”

Emma cho hai tay vào túi chiếc áo choàng mềm mại. “Hôm nay nhiều chuyện xảy ra với... cả hai bọn mình. Tớ nghĩ mình cần kiểm tra xem mọi thứ còn ổn hay không.”

Chính xác. Emma đã cắt đứt với Graham rồi đồng đưa với Cody ở hành lang. Anna Bloom viết số điện thoại của nó lên bìa kẹp hồ sơ của tôi. Sydney cho tôi đi nhờ xe về nhà. Mặc dù rất tò mò về việc mọi chuyện đã ảnh hưởng đến tương lai của Emma như thế nào nhưng tôi cũng thực sự lo lắng về tương lai của chính mình.

Tôi chộp lấy cái ba lô và hích tằm ván trượt lên, đưa tay đón lấy. “Tớ sẵn sàng xem tương lai của cậu,” tôi nói rồi đi theo Emma, “nhưng tớ muốn để yên tương lai của tớ đây.”

“Để yên tương lai của cậu?” Emma liếc tôi. “Cậu không muốn biết chuyện đi nhờ xe vừa rồi đã ảnh hưởng đến tương lai của cậu như thế nào à?”

Mấy cái chuông gió treo ngoài hiên nhà em va vào nhau leng keng leng keng.

“Chuyện Sydney cho tớ đi nhờ xe về nhà không thay đổi điều gì cả,” tôi nói, dựng tằm ván trượt lên hàng rào chắn.

Emma ngẩng cao đầu, nhìn thẳng vào mắt tôi. Không nói lời nào nhưng ý em đã rõ: Để rồi xem.

* * *

Khi hai đứa lên đến phòng em, Emma chộp lấy bộ quần áo để thay rồi chạy biến xuống tầng dưới. Một phút sau, em quay lại với chiếc quần soóc bé xíu màu trắng và áo thun cổ chữ V. Những lọn tóc xoắn buông lơ lửng quanh mặt và cổ em nhưng trông em có vẻ vẫn rất bực mình.

Tôi để cái ba lô trên sàn ngay chân giường em. “Tại sao lúc này cậu mặc áo choàng?” Tôi hỏi.

Emma ngồi trước màn hình vi tính, quay lưng về phía tôi. “Tớ định đi tắm vì Kellan và tớ mới đi bơi ở hồ về. Nó cần nói chuyện. Bạn tốt mà, nên tớ đi với nó.”

Có phải em đang ám chỉ tôi không phải là bạn tốt?

“Tớ xin lỗi,” tôi nói. “Tớ không nhớ cậu nói cậu cần nói chuyện.”

“Suốt ngày hôm nay tớ đã cố tìm cách nói chuyện với cậu!” Emma nói. “Nhưng cậu lại hoặc là tán tỉnh bất kì đứa con gái nào, hoặc tranh cãi với tớ

lúc ăn trưa.”

Xét cho cùng Emma không đủ tư cách để giảng giải cho tôi về chuyện của gái. Nhưng em đúng. Tôi chưa bao giờ hỏi em hôm nay thế nào. Cả hai đang cố tìm hiểu, nhưng tôi chỉ quan tâm đến cuộc sống của bản thân mình.

Tôi đứng bên cạnh Emma khi em nhấp chuột vào mục Friends.

Em bỏ qua mấy dãy hình bên trên và cho trang chạy chậm lại khi đến những cái tên bắt đầu bằng chữ cái C. Em thở dài nặng nề khi tới Cindy Freeburge rồi đến Corbin Holbrook, bao nhiêu cái tên chẳng biết là ai. Không phải thiên tài thì cũng biết tổng em đang tìm ai.

Tôi bảo Emma tôi muốn đi vệ sinh. Tôi đã uống mấy lon nước ngọt, và tôi không có tâm trạng để nghe em rên rỉ về một tương lai vắng bóng Cody Grainger.

Vì nhà vệ sinh tầng dưới đang cho sửa sang nên tôi đi qua phòng của mẹ và dựng Martin của em. Lần cuối cùng tôi vào đây chắc cũng phải từ hồi tiểu học. Thịnh thoảng tôi bị trầy xước tay chân khi trèo qua hàng rào kẽm gai. Bố mẹ em để thuốc Neosporin [1] và băng y tế trong phòng tắm này.

[1] Thuốc bôi trị bỏng da, đứt tay, vết xước chảy máu.

Bên ngoài cửa phòng tắm là một khung vuông lớn có mười hai tấm ảnh. Có cả ảnh tôi, nhưng có vẻ như từ hồi Emma học lên trung học phổ thông, em không đính thêm một tấm ảnh nào khác lên đấy. Ở góc dưới bên trái là tấm ảnh chụp Tyson, Kellan, Emma và tôi chen chúc nhau trên một chiếc xe tải nhỏ trên đường đến buổi khiêu vũ ở trường trung học cơ sở. Tyson và tôi đeo cà vát nơ rẻ tiền, còn Emma và Kellan để tóc trước xoắn tít. Mặt mũi đứa nào trông cũng non choẹt!

Tôi vẫn còn nhớ Emma và Kellan đã nhảy hăng đến thế nào cùng với đám con gái. Tyson và tôi thì đu đưa chỗ cái rổ bóng trừ phi có đứa con gái nào kéo một trong hai tới sàn nhảy. Bài hát cuối cùng của đêm hôm ấy là End of the road của Boyz II Men, và tôi quyết định mời Emma nhảy cùng. Hai tay tôi chạm hờ vào hông em, em đặt hai tay lên vai tôi, suốt nửa đầu bài hát hai đứa toàn nhìn chăm chăm xuống chân mình. Tôi kéo em lại gần hơn một chút, lướt tay lên lưng em, ngay lập tức Emma tựa cằm lên một bên cổ tôi. Khi bài hát cuối cùng đó sắp hết, tôi nhắm mắt lại, đầu chồm tới phía trước

cho đến khi má hai đứa chạm nhau.

Hôm ấy là lần đầu tiên tôi cảm thấy trong lòng nảy nở một tình cảm gì đó khác lạ đối với người bạn thân nhất của mình.

* * *

Khi trở lại phòng của Emma, tôi đã sẵn sàng nói chuyện về tương lai của chúng tôi. Mặc dù hôm nay bọn tôi không thể nói chuyện mà không cấn cẩu, hai đứa vẫn cần nói chuyện. Và tôi muốn làm điều đó.

“Bọn mình chơi trò Thành thật đi,” tôi nói. “Cậu có thể hỏi tớ mọi chuyện, và tớ cũng hỏi cậu mọi chuyện.” Emma lắc đầu. “Tớ chẳng muốn biết chuyện gì cả.” “Chẳng muốn?”

“Tớ có trò chơi này hay hơn,” em nói. “Chưa ai từng chơi trước đây. Trò này gọi là Refresh.”

Tôi dịch cái ba lô ra khỏi chỗ cạnh chân giường và ngồi xuống cái chần.

“Lúc cậu đi vệ sinh,” Emma nói, “tớ bắt đầu nghĩ về icon Refresh trên máy tính. Điều này sẽ khiến cậu choáng đấy.”

Thật vui khi lại thấy Emma mỉm cười nên tôi đứng lên lắng nghe.

“Từ khi phát hiện ra Facebook,” em nói, “bọn mình chứng kiến hết thay đổi này đến thay đổi khác sau mỗi lần vào. Những thay đổi đó có thể xảy ra do hàng ngàn gợn sóng khác nhau suốt cả ngày. Nhưng tớ nghĩ sẽ thật hay khi thấy những ảnh hưởng gây ra bởi chỉ một gợn sóng nhỏ xíu thôi.”

“Tớ không hiểu điều cậu vừa nói lắm,” tôi nói, “nhưng tớ sẽ không gây ra những gợn sóng chỉ để cho vui.”

Emma chỉ vào màn hình. “Xem thử hôm nay có gì nào.”

Emma Nelson Storm

Quên đi. Tớ đang bắt Kev đưa đi ăn ngoài. Tớ ru rú ở nhà mãi rồi.

1 hour ago. Like. Comment

“Nghe đâu có tệ nhỉ,” tôi nói. “Cậu sắp ra ngoài ăn tối rồi.”

Emma khẽ gật đầu. “Vậy cậu thì sống trong một ngôi nhà to bên bờ hồ, còn tớ phải ru rú ở nhà. Nghe công bằng quá nhỉ?”

Không biết từ khi nào bọn tôi cứ hằm hè nhau mỗi khi so sánh tương lai của hai đứa nhỉ?

Emma liếc sang tủ đồ rồi đến bàn trang điểm. “Giờ bọn mình phải làm gì đó mới được. Không cần chuyện gì ghê gớm, nhưng đây phải là chuyện bọn mình chưa từng làm trước khi chơi trò này.”

“Emma à, tớ không muốn làm tương lai rối rắm. Chuyện này không lấy ra làm trò chơi được đâu.”

“Vậy thì đừng gọi là trò chơi nữa!” Em vật lại. “Cứ nghĩ đây là một thí nghiệm khoa học có giải thưởng đi.” Emma cầm lên lọ hoa nhỏ màu xanh trên bàn trang điểm. Mới đầu tuần còn thấy cắm mấy cành hồng héo rũ mà Graham tặng trong buổi dạ hội. Emma chậm chậm nghiêng cái bình cho đến khi nước bắt đầu chảy xuống tấm thảm màu trắng.

“Cậu đang làm gì thế?” Tôi hỏi, dù thừa biết câu trả lời. Em đang làm một thay đổi nhỏ trong hiện tại để thấy nó ảnh hưởng đến tương lai như thế nào. Nếu bây giờ tôi giật lấy cái bình từ tay em thì cũng không thành vấn đề vì chuyện đó cũng chưa từng xảy ra trước đây cơ mà.

Thoạt đầu Emma để nước nhỏ xuống một chấm thôi nhưng rồi em bắt đầu dốc cái bình nghiêng hết mức cho đến khi nước chảy ra hết và cái chấm nhỏ lúc nãy biến thành một vũng lớn.

“Nước này hơi bẩn,” em giải thích rồi ngồi xuống chiếc ghế trước màn hình. “Dượng Martin mà trông thấy thì thể nào cũng rầy rà với mẹ một thôi một hồi. Rồi mẹ sẽ giảng cho tớ một bài và bắt tớ lau rửa chỗ này cho sạch trong khi lẽ ra tớ phải làm bài tập. Cậu nghĩ chuyện này sẽ thay đổi mọi thứ xảy ra sau đó không?”

Tôi không muốn đoán tương lai thay đổi như thế nào. Không thể biết được, và lẽ ra không nên bắt đầu bằng việc thay đổi kiểu đó.

Emma nhìn sang tôi nài nỉ: “Nào! Vui mà.” Em nhấp vào icon Refresh. “Mười lăm năm sau và...”

Em nhấp chuột và trang web của em hiện ra.

Emma Nelson Storm

Tối nay đi với Kev đến nhà hàng yêu thích của anh. Mong sao cô giữ trẻ tới đúng giờ.

36 minutes ago. Like. Comment

Tôi ngồi xuống giường của Emma và khom người về phía trước, hai ngón cái ấn vào hai bên thái dương. Đây là một hành động liều lĩnh. Emma không quan tâm đến những gì xảy ra với tương lai của em vì em không muốn cái tương lai đó. Tất cả những gì em quan tâm bây giờ là Cody. Nhưng vì trên Facebook không thấy có nói gì về anh ta nên em không mất mát gì.

Emma rên rỉ: “Có vẻ như tớ vẫn chỉ hạnh phúc giống như hôm trước thôi. Tớ muốn hơn nữa.”

“Làm sao cậu biết được là trong tương lai cậu sẽ không hạnh phúc?” Tôi hỏi. “Tớ nghĩ cậu thích Kevin Storm mà.”

“Bọn tớ tới nhà hàng yêu thích của Kevin,” Emma nói. “Còn cô trông trẻ nhà tớ thì có thói quen đến muộn.”

“Cậu chăm soi quá đấy,” tôi nói.

Emma liếc tôi. “Nếu tớ khiến mọi chuyện rối tung lên, tớ sẽ thay đổi được nó.”

“Cậu không thể thay đổi nó được!”

“Cậu không chơi, nhớ không? Và nếu tớ khiến mọi việc tệ đi thì tớ sẽ lại tiếp tục làm cho đến khi mọi chuyện trở nên tốt hơn. Tớ có thể nhấp vào icon Refresh cả đêm nếu cần phải vậy.”

“Tớ về đây!” Tôi nói, đi ra cửa. “Tớ phát mệt với Facebook rồi. Tớ không muốn quan tâm đến tương lai nữa.” “Đó là bởi cậu sợ,” Emma nói. “Cậu không biết tại sao Sydney thích cậu, nên cậu sợ tớ làm gì đấy khiến cho mối quan hệ tình cảm son sắt giữa hai cậu gãy đổ chứ gì.” “Sydney có nhiều lí do để thích tớ,” tôi nói.

“Liệt kê ba lí do đi,” tôi nói. “Thật ngu ngốc.”

“Cậu không thể, phải không?” Em nói. “Cậu sợ thực tại.” “Nếu có bất kì ai trong căn phòng này sợ thực tại,” tôi nói, “thì đó cũng không phải là tớ.”

“Chính vậy,” Emma di chuyển mũi tên ra khỏi icon Refresh rồi nhấp vào mục Friends. “Cậu định làm gì?”

“Tớ vào trang của cậu. Có thể tương lai của tớ không hoàn hảo nhưng tớ mệt mỏi vì cậu cứ hành xử như thể cậu tốt hơn tớ vì tương lai của cậu rất huy hoàng.”

“Tớ chưa bao giờ nghĩ như thế cả.” Tôi chạy tới chỗ chiếc máy tính, hất tay em ra khỏi con chuột, rồi nhấp quay trở lại trang của em.

Emma chỉ tay vào màn hình. “Cậu có thấy nơi tớ sống bây giờ không?”

Sống tại Columbus, OH

“Có nhớ tớ từng là một nhà sinh vật biển không?” Em nói. “Tớ nên sống gần đại dương. Tớ đã làm việc tại một phòng thí nghiệm ở Massachusetts, nhưng giờ bọn tớ lại chuyển tới Ohio. Tớ tin chắc rằng đó là bởi Kevin. Nên tớ có thể tuyên bố thẳng thừng rằng nếu Kevin thậm chí có gợi ý chuyển đến đó sống trong tương lai thì anh ta điên mất rồi. Ngay giây phút này, tớ quyết định sẽ không bao giờ sống ở Ohio.”

Emma nhấp vào Refresh. Trang của em lại hiện ra với nội dung khác hẳn.

Sống tại London, Anh

“Thấy chưa!” Emma nói.

Em lại muốn nhấp chuột, nhưng tôi giằng tay em ra. Tôi không thể để như thế được cho đến khi em hứa dừng trò này lại.

“Chuyện này thật đáng sợ,” tôi nói. “Thậm chí cậu chẳng làm bất kì chuyện gì nữa. Chỉ ra một quyết định hú họa nào đấy và thế là cuộc sống của cậu thay đổi.”

Emma ngược lên nhìn tôi nhưng không nói gì. Em càng nhìn lâu tôi càng thấy không thoải mái. Một nụ cười lướt qua môi em, rồi em nhón chân, ghé sát môi em vào môi tôi, và không đưa nào lùi ra.

Tôi nhắm mắt lại, áp sát vào người em.

Emma chạm má em và má tôi thì thào: “Cậu nghĩ chuyện này sẽ ảnh hưởng như thế nào đến tương lai bọn mình?”

Tôi hé môi khi em luồn tay ra sau gáy tôi, hai đũa ghì sát vào nhau hơn.

EMMA

Josh vùng ra, ngay lập tức mình biết rằng mình đã đi quá xa.

“Tại sao cậu lại làm thế?” Giọng cậu ấy run rẩy.

Chân mình như muốn quy xuống. Mình ngồi xuống ghế và cố trấn tĩnh lại. Mình làm thế bởi vì... mình không biết nữa.

Mình nhìn chăm chăm xuống hai bàn tay. Mình không biết nói gì. Khi cậu ấy đi vào nhà vệ sinh vài phút trước, mình vội mở ba lô của cậu ấy ra. Mình không chắc mình định tìm gì trong đó, có thể là một mẫu tin của Sydney, hay một chứng cứ gì đó cho thấy hai đứa đã đi đâu lúc này. Thay vì đó, mình trông thấy một hộp quần cộc, có thể thấy rõ một điều là cậu ấy đang hi vọng sẽ sớm xảy ra một chuyện gì đó giữa cậu ấy và con bé đó. Sau mọi chuyện xảy đến trong tuần này, mình đã bị dồn vào thế bí.

“Không có gì,” mình nói. “Quên đi, được không?”

“Quên đi?” Mắt Josh lóe lên tia giận dữ. “Cậu có biết tớ đã cảm thấy thế nào về cậu không? Cậu không thể lừa tớ bằng những trò ngu ngốc đó.”

“Tớ không lừa cậu.”

“Cậu có đấy,” Josh nói. “Nhưng giờ tớ đã thoát ra được nên khiến cậu tức tối. Có phải cậu muốn tớ suốt đời ủ rũ phải không?”

“Đương nhiên là không,” mình đáp, cố kìm nước mắt. “Có thể những đứa con trai khác không nghĩ gì khi cậu làm thế, nhưng tớ thì có.”

“Làm như thế nào?”

“Hẹn hò với người ta nhưng không quan tâm đến họ,” Josh nói. “Ngay cả với tương lai của mình, cậu cũng như thế, cậu đã xóa bỏ Jordan Jones như thể anh ta là người không ra gì vậy. Rồi hôm nay, sau khi cắt đứt với Graham, cậu ngay lập tức sấn tới chỗ Cody. Tớ trông thấy cậu và anh ta ở hành lang. Nhưng nếu chuyện đó không thành thì cậu vất sang tớ. Ai sẽ là người kế tiếp?”

“Đó không...” “Đúng thế đấy!”

Josh nói như tát nước vào mặt mình. Mình thu bàn tay lại thành nắm đấm. “Cậu thôi đi, không thì ra khỏi phòng tớ ngay.”

“Tớ về đây!” Cậu ấy nói.

Ngay khi Josh bước xuống cầu thang, mình nằm vật ra giường. Mình khóc nức nở, vai rung lên bần bật. Mình nhìn chăm chăm lên tấm ván xốp bên trên đầu giường, nhìn vào tất cả những tấm ảnh của bọn mình. Kellan, Tyson, Josh và mình trong nhà bóng ở GoodTimez. Mình chụp tấm ảnh đó từ năm ngoái. Trong một lúc nào đó ở tương lai thậm chí mình còn post nó lên album trên Facebook nữa. Giờ thì hết rồi. Mình gỡ tấm ảnh đó ra khỏi tấm ván, xé nát và ném vào thùng rác.

* * *

Mình nhìn ra cửa sổ về phía phòng tắm của Josh, nhưng rèm kéo kín mít. Mới sáng nay, cậu ấy để điện thoại trên bậu cửa sổ, đợi Sydney gọi. Mình không làm cậu ấy bẽ mặt bằng cách trêu chuyện đó là vì bạn bè ai lại hành xử như thế.

Ta không được phán xét bạn bè. Ta không được làm bẽ mặt bạn bè. Nhưng mình cược là cậu ấy luôn phán xét mình. Như sáng nay đây, cậu ấy phán xét chuyện mình đã hẹn hò với Kyle và Graham ngay cả khi mà mình không yêu hai người đó. Lúc ăn trưa, cậu ấy còn bảo mình nên xin cậu ấy tư vấn nếu muốn tiến đến một mối quan hệ lãng mạn. Cậu ấy cứ nghĩ mình lúc nào cũng cứ chăm chăm hẹn hò hết người này đến người nọ không bằng.

Quên cậu ta đi.

Mình lại ngồi trước màn hình vi tính.

Quên những giao kèo với cậu ta về Facebook đi.

Đây rồi, tấm ảnh mình chụp cùng chồng ở London.

Mình phóng hình to lên. Tóc mình sáng hơn, và mình quàng một chiếc khăn màu cam. Kevin không cao hơn mình là mấy, mắt anh màu nâu sẫm. Đằng sau là đồng hồ Big Ben. Kevin đang bông một đĩa bé trên tay. Một đĩa khác, lớn hơn, đang lộ mặt ra giữa hai đầu gối mình.

Emma Storm

Ước gì có một chiếc áo mưa tốt hơn. Và được ngủ nhiều hơn. Và một

ngày tóc không bị dính chuỗi nghiên.

17 hours ago. Like. Comment

Lần mình kết hôn với Kevin, và thậm chí với cả Jordan, tôi vẫn giữ từ Nelson trong tên của mình. Gợn sóng nào trong hai mươi phút vừa qua khiến cho mình bỏ đi tên thời con gái như thế?

Mình cho trang đó chạy xuống dưới.

Emma Storm

Tớ không thể chịu nổi cái cách người Anh cứ luôn miệng nói “Ngày tốt lành”. Cứ như thể họ đang ép mình có một ngày tốt lành vậy. Nếu tớ KHÔNG thì sao?

May 16 at 10:47am. Like. Comment

Emma Storm

Tã, ị đùn, mọc răng, lại ị đùn. Kevin muốn tớ ở nhà chăm bọn trẻ, nhưng tớ cứ tự hỏi tại sao ngày càng nhiều đàn ông không làm chuyện này. Tớ đã từng có công việc lương cao hơn anh ấy!

May 14 at 12:09pm. Like. Comment

Mình không hạnh phúc. Một lần nữa!

Khi mình nói mình sẽ không sống ở Ohio, lẽ ra mình nên cụ thể hơn. Lẽ ra mình nên nói: “Mình sẽ không từ bỏ công việc mơ ước của mình.” Hay: “Mình sẽ không sống xa biển.”

Mới trước đó mình viết là mình tự hỏi một nhà sinh học biển thì làm gì ở Ohio. Mình đã không cụ thể, nhưng mình có thể nói chuyện gì đang diễn ra. Kevin chuyển cả gia đình đến đó để anh ấy có thể đeo đuổi công việc, nhưng lại giằng mình ra khỏi những gì mình yêu thích. Và bọn trẻ sinh ra ở Ohio đang gặp khó khăn trong việc thích nghi với trường học mới vào giữa năm học. Kevin không hề quan tâm đến chuyện vợ con sẽ như thế nào. Anh ta chỉ nghĩ đến bản thân mình thôi.

Mình có thể nghe thấy Josh cảnh báo mình đừng suy nghĩ như thế. Cậu ấy sẽ bảo có thể tương lai của mình đang trải qua một tuần tồi tệ. Nhưng mình tự biết. Mọi chuyện không ổn.

Mình nhấp vào mục Friends và rà theo từng cái tên.

Vẫn không có Cody Grainger. Mình chưa chịu dừng mà cứ thế tìm cho đến những cái tên bắt đầu bằng J.

Lần này cũng không có Josh Templeton.

Vậy đây. Một sai lầm và cậu ấy xa lánh mình mãi mãi. Có một cái hộp ở đầu trang để ta có thể tìm trang của người khác. Mình rê rê mấy ngón tay lên bàn phím rồi gõ nhanh “Josh Templeton”. Một trang mới hiện ra, rất nhiều trang có tên Josh Templeton hiện ra. Nhưng Josh thứ ba là cậu ấy.

Josh Templeton có chung 2 bạn

Mình nhấp chuột vào tên cậu ấy và một trang hiện ra. Cậu ấy vẫn sống tại Lake Forest và làm việc ở Electra Design. Trong ảnh, cậu ấy đang bơi thuyền cùng Sydney và ba đứa nhỏ, nhưng chỉ có thể.

Gần tên cậu ấy là một hình chữ nhật nhỏ đề “Kết bạn”. Mình thử nhấp vào đấy nhưng không có gì xảy ra cả. Mình lại nhấp lần nữa, nhưng tương lai sẽ không để chính nó bị thay đổi dễ dàng đến thế.

Được. Hãy cứ vui với cuộc sống hạnh phúc của cậu đi Josh.

Mình gõ “Cody Grainger” và nhấn Enter.

Trang của Cody cũng tương tự. Anh ấy không phải là Bạn, nên mình cũng không thể biết được nhiều thông tin về anh ấy. Thấy trên đó bảo anh ấy sống ở Denver, Colorado, làm nghề kiến trúc sư, chuyên về năng lượng gió và mặt trời. Tóc anh ấy vẫn vàng hoe và bờm xờm như bây giờ, và vẫn nụ cười duyên rũ đó. Rõ ràng anh ấy cũng già đi.

Mình cho trang đó chạy xuống bên dưới.

Quan hệ tình cảm Độc thân

Đang tìm Phụ nữ

Làm thế nào mà mười lăm năm sau Cody Grainger vẫn độc thân nhỉ?

Ừm, biết đâu mình li hôn với Kevin, mang bọn trẻ quay về Mỹ, rồi cưới Cody. Đúng là xác suất xảy ra chuyện đó rất thấp nhưng không có gì là không thể. Với ý nghĩ đó, mình thoát khỏi Facebook, ngắt AOL, rồi nằm dài ra giường.

Ít phút sau, điện thoại reo. Mình không nghe máy. Ai gọi thì cứ để lại lời nhắn.

“Emma!” Dượng Martin gọi.

Dượng về nhà được bao lâu rồi nhỉ? Mình hi vọng dượng không nghe mình và Josh cãi nhau.

“Con có trên lầu không?” Dượng hỏi. “Bố con gọi đó.” Mình tháo dây điện thoại ra khỏi máy tính và gắn nó vào điện thoại, chân giẫm phải chỗ nước bắn lúc nãy. Lúc này mình không có tâm trạng để nói chuyện với bất kì ai, nhất là bố. Mình cảm thấy có lỗi vì chưa gọi điện cảm ơn ông. Thêm nữa, ông nói chuyện trên điện thoại rất tình cảm, điều này chỉ khiến mình cảm thấy tệ hơn thôi.

“Chào bố,” mình nói.

“Có chuyện gì à con?” Bố hỏi giọng nghiêm túc. “Bố để lại lời nhắn hồi cuối tuần, hôm thứ Hai nhắn thêm lần nữa, nhưng không thấy con trả lời. Hôm nay là thứ Ba đó Emma. Mẹ con bảo cái máy tính đến từ hôm thứ Bảy.”

Bây giờ mình không thể làm điều này. “Con biết. Con đã viết email cho bố rồi, nhưng...”

“Bạn tới nỗi không có thời gian cảm ơn bố sao? Bố tin chắc một điều là bố đã dạy con biết...”

“Thôi đi bố! Bây giờ bố cũng đang dạy con đấy.” Ông khựng lại. “Không công bằng.”

“Công bằng?” Mình lớn giọng. “Bố có một gia đình mới và bố đang cố gạt con ra bằng cách mua cho con những món quà. Chuyện đó công bằng sao bố?”

“Bố không biết cái thái độ này đến từ...”

Mình dập máy.

JOSH

Tôi xoay núm vặn đến mức “Hot” và nước phun vào máy giặt, hơi nước bốc lên. Rồi tôi đóng nắp lại sau khi rưới bột giặt màu xanh lên trên đồng quần áo bẩn. Đã lâu rồi tôi không có cảm hứng dọn dẹp phòng ngủ, nhưng đêm qua tôi đã dọn đồ bẩn thành một đống lớn và nhét cả đám tạp chí Thrasher mua hai năm vào tủ. Làm sao biết được lúc nào Sydney lên phòng chơi chứ, thế nên tôi phải luôn ở tư thế sẵn sàng.

Tôi đi ngang qua bàn, bố mẹ đang ngồi ăn sáng. Bố nhai bánh mì nướng phết bơ còn mẹ thì nhấm nháp cà phê.

Tôi lấy vài gói Lucky Charm^[1] trong phòng để đồ ăn và nấn ná lại đây một lúc, cố nghĩ xem mình có thể nói gì với bố mẹ bây giờ. Đêm qua bố mẹ về muộn, và ai cũng mệt nên không còn sức để nói tiếp chuyện hôm qua ở văn phòng của bố.

[1] Ngũ cốc dùng trong bữa sáng.

“Con định giặt đồ trước khi đi học đấy à?” Mẹ lên tiếng. “Chuyện lạ.”

“Con dọn dẹp phòng,” tôi nói vọng ra. “Còn lạ hơn,” bố nói.

Trước đây bố mẹ hay cần nhằn về chuyện sao tôi không bao giờ chịu dọn dẹp phòng cho ngăn nắp, nhưng cuối cùng họ đành chào thua. Nếu bố mẹ muốn xem chuyện này như một hành động hối lỗi của tôi về chuyện hôm qua thì cũng hay.

“Cuối tuần này bố định hút bụi trong nhà,” bố bảo. “Giờ mà bố hút thì thế nào đến khi đó cũng lại bẩn.”

Tôi đi lại chỗ bàn. “Con sẽ lo chuyện đó,” tôi nói, trút chỗ ngũ cốc ra cái bát. “Cũng là một cách nghỉ giải lao sau khi làm bài tập về nhà thôi mà. Gần thi rồi nên bài nhiều lắm.”

“Bố mẹ thấy con ở trong phòng suốt cả tối,” mẹ nói. “Bố mẹ rất mừng vì con không lơ là chuyện học.”

Tôi đi học trễ một lần rồi, chỉ có vài phút, và giờ hai người lo về chuyện

bài tập về nhà của tôi nữa. Nếu bố mẹ biết được tương lai tôi sẽ là một nhà thiết kế đồ họa sở hữu một căn nhà lớn bên bờ hồ, họ sẽ thôi nói mãi về cái lần đi học muộn bé tẹo đó.

“Cả năm con chưa khi nào học sút cả,” tôi nói, rót sữa vào chỗ ngũ cốc.

Mẹ chồm người qua bàn vỗ nhẹ vào tay tôi. “Mẹ không có ý nói con như vậy.”

“Bố mẹ biết mình may mắn,” bố nói thêm. “Bố mẹ không quên điều đó, nhưng lần này con phải tự chịu trách nhiệm về chuyện đến trường đúng giờ.”

“Sau khi con về, bố mẹ có hỏi thăm một vài đồng nghiệp của mình,” mẹ nói, “và con của họ đến muộn thậm chí còn nhiều hơn cả đến trường đúng giờ nữa.”

Một lí do khiến bố mẹ tôi cảm thấy áp lực là họ cần phải thảo luận mọi chuyện. Đó có thể là lí do tại sao David học đại học ở một nơi ở đầu bên kia đất nước. Anh khó chịu khi bất kì chuyện gì của anh bố mẹ cũng biết.

Tôi dứt khoát không thể nói cho bố mẹ biết chuyện Emma đã hôn tôi. Nhà em sát bên nhà tôi! Rồi bố mẹ sẽ lo đến phát ốm những lúc tôi ở nhà một mình cho mà xem. Tyson sẽ lắng nghe nhưng thật không công bằng khi lôi nó vào chuyện này vì ngày nào nó cũng gặp Emma.

Mẹ thả một viên đường nữa vào cốc cà phê. “Bố mẹ muốn con hiểu rằng bố mẹ không thấy vấn đề gì nếu con đi nhờ xe Emma đến trường.”

Tôi đưa một muỗng đầy Lucky Charm lên miệng.

“Bố mẹ quý Emma,” bố nói. “Nhưng con phải đến trường đúng giờ, chuyện này không có gì phải bàn cãi.”

“Dạ,” tôi nói, sữa rót ra khỏi miệng. Tôi lấy khăn ăn chùi cằm.

Bên ngoài, Emma đóng cửa xe đánh sầm một tiếng.

Tôi nhìn lên đồng hồ. Nếu em đi sớm thế này, có nghĩa là em cố tình tránh mặt tôi.

Thế là từ giờ hai đứa tôi chính thức không nói chuyện với nhau nữa.

EMMA

Mình chỉnh gương chiếu hậu khi xe chạy đến cuối dãy nhà. Nếu Josh mong chờ một lời xin lỗi của mình từ nụ hôn hôm qua thì cậu ấy cứ việc đợi. Có thể mình hơi ngang ngược thật nhưng cái cách cậu ấy đối xử với mình thật sự khiến mình bị tổn thương. Mình ở rít trong phòng suốt cả đêm hôm qua, chỉ xuống nhà vào giờ ăn tối. Mình thử chơi một chút saxo, bình thường nó vẫn làm mình dịu bớt căng thẳng nhưng quả thực mình không thổi được một nốt nào.

Mình rẽ trái nơi ngã tư. Tối nay mình cần gọi điện xin lỗi bố. Bố thật thoáng khi mua cho mình cái máy tính đó. Chỉ là mình không hiểu tại sao bố không chịu nghe máy khi mình gọi lại cho ông đêm qua. Mình gọi hai lần, và cả hai lần đều nghe vang lên giọng cài sẵn trong máy trả lời tự động.

“Đây là nhà Nelson,” giọng của dì Cynthia. “Xin lỗi vì không trả lời lúc này. Làm ơn để lại lời nhắn sau tiếng bíp.”

Bố mẹ và mình cũng đã từng là nhà Nelson. Mình không muốn để lại lời nhắn.

* * *

Mình cho xe tấp vào tiệm Sunshine Donuts bên đường. “Xin hỏi dùng gì?” Giọng phụ nữ vọng ra từ cái loa. Mình rướn người ra cửa xe. “Một bánh rán quế. Vậy thôi ạ.”

Trước mình có ba xe đang đỗ chờ lấy đồ. Để giết thời gian, mình ngắm nghía tấm poster của Sunshine Donuts. Chữ O màu vàng chói với những tia mặt trời đủ màu. Một phụ nữ, nét mặt tươi cười, bê cái khay bánh rán bọc đường và nói: “Chúc một ngày đầy nắng!”

Ngày của mình rất tệ từ giây phút mình tỉnh giấc, và tất cả chỉ bởi những điều Josh đã ném vào mặt mình. Mình không hề lừa gạt cậu ấy điều gì. Josh là bạn thân nhất của mình. Mình đâu có đối xử với cậu ấy theo cách đó.

Lúc tới lượt mình lấy bánh, cảm giác muốn ăn bánh rán biến đâu mất.

Người phụ nữ búi mái tóc vàng bằng một cái kẹp lưới. Chị giơ cái túi giấy màu trắng lên. “Quế hả?”

“Em nghĩ em đổi ý rồi. Em không thấy đói nữa ạ.”

“Em không mua nữa?” Chị hỏi, dứ dứ cái túi.

“Em xin lỗi,” mình nói.

Mình cho xe chạy và nhập vào làn đường.

* * *

Còn hai tuần nữa là thi rồi, các thầy cô ra sức nhồi nhét bọn mình. Với môn lịch sử, bọn mình phải viết ba bài luận dài ngoẵng. Môn tiếng Anh, bọn mình phải chuẩn bị phân tích bất kì cuốn sách nào đã đọc năm nay. Với môn nhạc, buổi biểu diễn tại cuộc diễu hành nhân ngày tưởng niệm những người đã hi sinh trong cuộc Nội chiến Mỹ cuối tuần này sẽ ảnh hưởng đến điểm trung bình.

Mình không có tâm trạng để học, nhưng mình cũng không thể lơ là. Mình cần đạt điểm cao để đăng kí được vào lớp sinh học đại học, và một ngày kia mình mới trở thành nhà sinh vật biển được. Nếu tương lai của mình tệ thì mình cũng không thể đổ hết lỗi lên đầu Kevin Storm được. Mình cũng có trách nhiệm.

Ngay cả như thế thì mọi chuyện vẫn cứ khiến mình bực bội và không thoát ra được. Tiếng đồng hồ tích tắc trong các phòng học, hành lang nồng nặc mùi nước hoa trái cây, tiếng cười khúc khích của Anna Bloom trong thư viện. Trước đây, mình không hề để ý nhiều đến Anna cho đến hôm qua mình thấy nó đưa đẩy với Josh. Và đi ngang qua đũa nào mình cũng nghe xôn xao về Ngày Thả Giàn và đêm đốt lửa mừng ở nhà Rick.

Giữa tiết ba và bốn, mình trông thấy Josh tiến về phía mình. Mình vội lên vào nhà vệ sinh và ở luôn đấy cho đến khi nghe chuông reo.

* * *

“Tớ mê khoai tây chiên,” Kellan nói khi hai đứa mình bê khay đứng vào hàng chờ lấy đồ ăn trưa. “Món đó cung cấp nhiều năng lượng.”

Mình nhìn vào chỗ salad rau diếp héo rũ và lớp mỡ sền sệt trên bánh pizza. Nếu mình không vội đi trước Josh thì đã không quên mang theo đồ ăn

trưa có sẵn trên quầy trong nhà bếp rồi.

“Khi bọn mình đăng kí lớp đại học ấy,” Kellan nói, “cậu nhớ nhắc mình đưa cậu tới quán ăn sinh viên nhé. Ở đấy có món khoai tây chiên xoắn ngon nhất.”

Khi lấy một hũ sữa chua anh đào, mình nghĩ về những gì mình đã biết được về tương lai của Kellan. Mình không thể biết được nhiều về sự nghiệp của nó, chỉ là nó sống tại Philadelphia và làm việc cho một trường ngôn ngữ kí hiệu. Nó không trở thành bác sĩ hay nhà khoa học như nó đã luôn miệng bảo, nhưng không giống như mình, nó có vẻ hạnh phúc.

Sau khi trả tiền cho chỗ đồ ăn, hai đứa đi tới chỗ có xốt cà chua.

“Cậu lấy cho tớ vài miếng giấy ăn nhé?” Kellan nói. “Lấy cho Tyson luôn. Cái cậu đó chẳng khi nào chịu lau tay, lúc nào cũng bẩn thỉu.”

Rõ ràng giữa nó và Tyson đã có chuyện. Nhớ lại cái dạo hai đứa vẫn còn cặp, lúc nào Tyson cũng chiếm trọn mọi suy nghĩ của nó. Nó mê cậu ta như điên đảo, mang bánh quy, xi rô ho, rồi kẹo cao su bạc hà cho cậu ta.

Kellan hát đầu về phía cửa. “Xong chưa?”

Mình không nhúc nhích. “Hôm nay bọn mình ăn trong này được không?”

Nó nhìn ra cửa, rồi nhìn mình. “Thế còn Tyson và Josh thì sao?”

Mình không biết phải trả lời thế nào. “Có chuyện gì thế?” Nó hỏi.

“Ngay bây giờ tớ không muốn chạm mặt Josh.”

Kellan đi tới gần một cái bàn trống gần đó nhất. “Chuyện này có liên quan gì đến việc cô Mills Chảnh chọe xin cho cậu ta nghỉ học chiều nay không?”

Bụng mình thắt lại. “Cậu đang nói chuyện gì thế?”

“Tớ không chắc chắn một trăm phần trăm,” Kellan nói, “nhưng khi tớ nộp tờ điểm danh ở văn phòng thì Nữ hoàng đã ở đấy. Tớ nghe lỏm được nó hỏi xin phép tư vấn Hội sinh viên cho Josh nghỉ những tiết còn lại của buổi chiều. Nó nói đi làm nhiệm vụ gì đó của Hội sinh viên.”

Mình nhìn chăm chăm vào hũ sữa chua màu vàng nhạt. Dù là bất kì “việc” gì Sydney nghĩ ra trong đầu thì Josh cũng đã sẵn sàng với mấy chiếc quần cộc khiêu gợi của cậu ấy.

Kellan cười ma mãnh, chòm sát vào người mình thì thào: “Tớ tin chắc là con bé sẽ ấn tượng đến thế nào khi cu cậu lôi ra khỏi ví một chiếc condom cũ rích.”

JOSH

"Ném bom này!"

Một chiếc sandwich ở đâu từ trên trời đáp xuống ngay dưới chân tôi. Tyson đã thấy nó sang cho tôi. Tôi nhặt và ném ngay lại cho nó. Nó chộp lấy như bắt một cái bóng, xoay một vòng rồi buông mình xuống cạnh gốc cây.

"Mày giấu tao," nó nói. "Không kể tao nghe hôm qua đi chơi với Sydney Mills."

Làm sao nó biết được? Tôi không nghĩ là Emma nói ra chuyện đó.

"Sydney Mills quyến rũ!" Nó nói thêm.

"Tôi qua tao đã định gọi để kể mày nghe rồi," tôi phân trần, "nhưng mọi chuyện cứ như điên ấy."

Josh há hốc miệng, rồi nó ngậm miệng lại, giơ bàn tay lên định làm một cú đập tay với tôi. "Điên với Sydney á?"

"Không hẳn thế," tôi đáp.

Tyson bỏ tay xuống và bắt đầu ăn bánh sandwich.

Nếu Sydney hôn tôi thì hẳn tôi đã đập tay với nó rồi. Nhưng người hôn tôi lại là Emma. Khoảnh khắc môi hai đứa chạm nhau, suy nghĩ của tôi lại quay về sáu tháng trước. Đó là nụ hôn mà tôi mong muốn hồi tháng Mười một năm ngoái. Có cảm giác như mọi chuyện xảy ra trong tuần này rốt cuộc đã mang hai đứa tôi xích lại gần nhau như trước. Hai đứa có thể bắt đầu lại.

Rồi tôi nhận ra sự thật. Em hôn tôi không phải vì chính bản thân tôi. Em đã có cơ hội này từ mùa thu trước. Emma chỉ cần một điều gì đó để tạo ra một gợn sóng lớn, và em không quan tâm đến liệu chuyện này có ảnh hưởng đến tương lai của tôi hay không. Hơn thế, em không quan tâm liệu chuyện đó có làm tôi tổn thương hay không.

"Từ sáng đến giờ đứa nào cũng xôn xao chuyện về mày và Sydney," Tyson nói. "Thằng quý này, chẳng thèm kể với tao là sao?" Nó cắn một miếng sandwich to tướng.

“Sao bọn nó biết được?”

“Cái mũi trần của con bé, đứa nào mà chả biết,” nó nói. “Này, nói đừng tự ái nhé, thế mày làm gì trên ghế phụ vậy?”

Có vẻ như rơi vào quỹ đạo của Sydney thì phải như thế. Mọi điều hai đứa làm sẽ rơi vào tầm ngắm và cả đám sẽ xôn xao với những gì trông thấy được. Ngay cả đối với chuyện đang xảy ra với tôi lúc này đây thì cũng không phải là về tôi nữa. Tôi chỉ là một vệ tinh nhỏ xíu bị kéo lại gần bởi lực hút từ Sydney mà thôi.

Tôi nhìn suốt chiều dài của sân bóng trống trơn. Nếu Emma đến thì hẳn giờ đã có mặt rồi.

* * *

Sau bữa trưa, tôi học lớp Soạn thảo văn bản 1 của thầy Elliot. Lớp học có ba cái bàn dài, trên đó là dàn máy vi tính. Tôi ấn vào nút khởi động màu xanh, ngồi ngả người chờ máy hoạt động.

Trong đầu tôi, hai luồng suy nghĩ khác nhau đang nhảy nhót. Một là, Emma không đến chỗ gốc cây vào bữa trưa như thường lệ là vì em quá điên hay quá ngượng. Hai là, Emma đã về nhà để lên Facebook một mình. Nhưng vì Kellan cũng không ăn trưa nên có thể hai đứa ăn với nhau ở đâu đó. Cho dù có thể Emma cũng giận như tôi, tôi cũng không tưởng tượng được em sẽ kéo Kellan vào chuyện này.

Thầy Elliot đi lại chỗ tôi, thả xuống bàn phím một mẫu giấy màu xanh dương. “Em tới văn phòng đi.”

Lại nữa? Nhưng sao lại vào lúc này? Trên mảnh giấy có tên tôi và chữ kí của thư kí bên dưới. Mấy tiết học cuối cùng trong ngày được khoanh tròn bằng mực đen.

Chúng hoang tưởng thiêu đốt tôi. Nếu thầy Elliot theo dõi máy vi tính của Emma và biết được việc hai đứa tôi đang làm thì sao? Một chuyên viên máy tính có thể làm được chuyện đó. Có thể đó là lí do tại sao Emma không ra chỗ ăn trưa dưới gốc cây. Có thể họ đã bắt quả tang em nhưng em không khai ra chỗ tôi!

Với giọng bình tĩnh hết sức có thể, tôi hỏi: “Thầy có biết chuyện gì không ạ?”

“Thầy chỉ biết là,” thầy Elliot nói, gãi gãi đầu, “em nên thu dọn sách vở luôn vì em sẽ đi đến hết buổi đây.”

* * *

Trong đầu tôi hiện ra hình ảnh bố mẹ - cau mày và tay khoanh trước ngực - đợi tôi nơi văn phòng của hiệu trưởng. Thầy dạy tâm lí học cũng ở đây, và có thể là một thầy giáo vật lí hay lịch sử để chia sẻ quan điểm của họ. Emma và mẹ em sẽ ngồi trên ghế, và cả dượng Martin nữa, nhưng trông như thể dượng đang ở một nơi nào khác.

“Đùa giỡn với tương lai,” thầy hiệu trưởng sẽ lên tiếng trước, lắc đầu không đồng tình. “Các em còn có ý tưởng nào nguy hiểm hơn nữa không?”

Các thầy cô sẽ rao giảng về tác hại tiềm ẩn của chuyện đó, không chỉ với hai đứa tôi thôi mà là với tương lai của toàn nhân loại.

“Cậu đây rồi!”

Sydney đang đứng bên ngoài văn phòng, cười rạng rỡ. Cô ấy mặc một chiếc sơ mi màu hồng nhạt có cúc, quần jean, đi xăng đan. Cô ấy nhón chân, vẫy vẫy tay.

Tôi không thể không cười đáp lại. “Cậu làm gì ở đây vậy?”

Sydney chỉ vào mảnh giấy màu xanh trên tay tôi. “Cậu có thích cái thẻ giải - thoát - khỏi - nhà - tù này không?”

“Hóa ra là cậu?”

Cô ấy nháy mắt. “Không có gì,” cô ấy nói rồi lấy mảnh giấy từ tay tôi, mở cửa văn phòng.

Cô Bender, thư kí, chào chúng tôi từ đằng sau quầy. “Các em đưa thẻ xanh đây rồi có thể đi.”

Sydney chồm người lên quầy, chiếc quần ôm sát cơ thể tuyệt đẹp của cô ấy. “Dạ đây ạ, thưa cô B.” Rồi cô ấy quay sang, khoác tay tôi và cả hai đi ra ngoài hành lang.

“Đủ mọi thứ cần thiết chưa?” Cô ấy hỏi. “Mình sẽ đi cho đến hết buổi học.”

Tôi thấy khó tập trung được khi cơ thể của cô ấy cứ sát vào tôi như thế. Thêm nữa, áo sơ mi để mở hai cái cúc trên cùng.

“Minh đi đâu?” Tôi hỏi. “Mua mấy thứ lặt vặt!”

Mấy cuốn bài tập về nhà tôi nay vẫn còn nằm trong ba lô của tôi. Tôi không hiểu lắm về mấy bài tập đọc hiểu cho mấy tiết học chiều nay, nhưng tôi có thể gọi điện hỏi đũa nào đó. Tôi vẫn chưa biết tại sao hai đũa được phép đi thế này, nên tôi muốn đi nhanh ra khỏi đây trước khi ai đó nhận ra đã có một sự nhầm lẫn nào đó.

Trong khi ra khỏi khu nhà chính, Sydney giải thích nhiệm vụ của hai đũa. Với tư cách là chủ tịch hội Sinh viên, cô ấy phải đi mua mấy thứ để chuẩn bị cho nhiều sự kiện cuối năm. Hội phó được cử đi cùng nhưng đã về nhà do bị sai mắt cá chân trong giờ thể dục. Sydney đã chọn... tôi để điền vào chỗ trống đó!

“Tớ không biết hội Sinh viên lại có nhiều quyền đến vậy,” tôi nói. “Cậu nghỉ học bất kì khi nào cậu muốn à?”

“Phải cẩn thận chứ. Nhưng nếu trường xem việc đó giống như là kinh nghiệm học tập thì họ ủng hộ,” cô nói. “Hôm nay bọn mình phải mua nhiều đồ nên tớ đi con xe này.” Cô vồ lên thùng xe của chiếc Jeep Cherokee SUV màu đen.

“Của cậu à?” Tôi hỏi. Chiếc mui trần hôm qua có vẻ hợp với phong cách của cô ấy hơn.

“Chị tớ,” cô ấy nói. “Nhưng chị và vị hôn phu của chị đổi cho tớ cả ngày hôm nay. Họ sống cách nhà tớ một con đường nên cũng chả có vấn đề gì. Chị em tớ cứ thế suốt ấy mà.”

Tôi đi tới cửa xe bên kia và leo lên. Trên ghế chính giữa có một bìa kẹp hồ sơ và danh sách những thứ cần mua.

“Chuẩn bị tinh thần đi,” cô nói, khởi động xe. “Lát nữa cậu phải khâu vác nhiều đấy.”

* * *

Tôi cầm một tấm danh thiếp màu đen bạc lên, nhét trong đế giữ ly. “Electra Design?”

“Một trong những công ty của bố tớ đấy,” Sydney nói. “Chuyên về thiết kế đồ họa.”

Electra Design.

“Bố tớ suốt ngày mở công ty mới,” Sydney nói thêm. “Mẹ tớ nói bố tham công tiếc việc và bố cần thuê thêm người để phụ ông.”

Ông sẽ thuê tôi. Một ngày nào đó, tôi sẽ làm việc ở Electra Design cho... bố cô ấy.

Sydney cho xe chạy tới trung tâm mua sắm hết như GoodTimez Pizza, nhưng băng sang đường tới chỗ đối diện. Cô ấy cho xe lùi vào một chỗ đậu trước Trophy Town rồi tắt máy. Hai đứa ra khỏi xe, tôi giúp cô ấy mở cửa sau và hạ cốp xe xuống. Cô ấy nghiêng người, vuốt phẳng tấm vải bạt màu xanh ở phía sau và tôi không thể không nhìn thấy bên trong lần áo sơ mi của cô. Cô đang mặc áo nịt ngực màu hồng nhạt, cùng tông màu với áo sơ mi. Và Tyson chắc rất vui khi biết rằng khuôn ngực của cô trông thật đến khó tin.

“Tôi thứ Ba tuần tới có tổ chức tiệc lớn tôn vinh các sự kiện thể thao của trường,” Sydney lên tiếng khi hai đứa đi vào cửa hàng bán cúp. “Chúng ta phải mua một ít giải thưởng. Lạ một nỗi là tớ đã biết trước mình sẽ giành một chiếc cúp môn tennis. Nhưng rồi tớ cũng chỉ sẽ giấu nó vào tủ chung với những đồ khác thôi. Có vẻ như hơi tự cao tự đại khi cứ trưng cúp khắp phòng như thế.”

Tôi không hé nửa lời về chuyện tôi vẫn còn trưng trong phòng mình hai cái cúp bóng chày và bóng đá suốt mấy năm qua sau khi đã thôi chơi.

Ở giữa cửa hàng là một cái kệ trưng bày cúp ba tầng. Có những cột nhiều màu sắc để chọn với nhiều kích thước và hình dạng. Bên trên mỗi cái cúp đều có một bức tượng thể thao nhỏ bằng vàng: bóng chày, bóng rổ, bowling, thậm chí là ném phi tiêu.

Sydney rà bút chì dọc theo bìa kẹp hồ sơ. “Cậu có từng chơi môn thể thao nào không?”

“Bóng chày và bóng đá khi tớ còn nhỏ,” tôi đáp. “Lúc vào trung học cơ sở, tớ bắt đầu chơi ván trượt. Cậu thì sao? Đương nhiên là ngoài tennis ra.”

“Tớ chơi bóng đá vào mùa thu.”

“Cậu chơi cừ không?” Tôi hỏi, thừa biết là cô ấy chơi cừ. Mùa thu nào tên của cô ấy cũng xuất hiện trên trang nhất của tờ thể thao địa phương Lake

Forest Tribune. Cô hoặc là cướp bóng, sút, hoặc chạy hai tay vung lên trời.

“Không tệ,” cô nói. “Nhưng tớ không cười ngửa cừ như hai chị của tớ.”

Một người đàn ông có dáng người thấp đeo kính và tóc chải hất ngược ra sau hỏi hai đứa có phải là học sinh của trường không. Sydney kí vào hóa đơn và ông ta giúp chúng tôi chất ba cái hộp bản và cúp vào cốp xe. Rồi hai đứa lên xe, đi tiếp tới chỗ đặt hoa.

“Mấy chị của tớ chơi tennis thời trung học,” Sydney nói. “Họ toàn xếp nhất nhì toàn hạt một thời gian.”

“Cùng lúc?”

“Hai người ganh đua nhau quyết liệt lắm,” cô ấy nói, cho xe chạy chậm lại khi sắp tới một trụ đèn giao thông. “Hai chị ấy là chị em sinh đôi, giống nhau như tạc nhưng cãi nhau suốt ấy.”

Sinh đôi?

“Còn điên khùng hơn nữa là,” cô nói tiếp, “cả hai đều đính hôn với hai anh sinh viên trường luật, và cả hai đều lên kế hoạch cưới nhau vào hè sang năm.”

Lần đầu tiên biết được tương lai của mình, tôi có một con trai và hai đứa con gái sinh đôi. Hai đứa giống hệt Sydney. Sau đó, chúng tôi có hai đứa con trai sinh đôi giống hệt tôi.

“Sinh đôi cũng di truyền đấy,” cô ấy nói. “Mẹ tớ cũng có người chị em song sinh.”

Tôi không đáp. Tôi có thể nói được gì chứ? Thử đoán xem! Chúng tôi từng có hai đứa con gái sinh đôi, nhưng rồi lại mất. Tại sao? Bởi vì Emma không thích chồng của em, và rõ ràng không thể thay đổi một điều gì đó trong tương lai mà không khiến điều gì khác thay đổi theo. Nhưng giờ dường như chúng tôi có hai đứa con trai sinh đôi. Hay ít nhất hôm qua chúng tôi đã có.

“Cậu trầm nhĩ,” Sydney nói.

Cô ấy nói đúng. Tôi nên nói điều gì đó. Nếu tôi muốn quan hệ giữa hai đứa tiến triển thì tôi không thể ngồi ì ra mà lẩn tránh chuyện tương lai. Tôi cần tập trung vào hiện tại. Dù rằng một ngày nào đó hai đứa sẽ lấy nhau, nhưng

tôi vẫn biết quá ít về cô. Tôi không biết cô thích bộ phim nào hay cô thích đi chơi ở đâu. Thậm chí tôi cũng không biết chuyện gì khiến cô thấy buồn cười.

“Mai này cậu có muốn có con không?” Tôi hỏi. Nếu Tyson mà đang ngồi đằng sau ngay lúc này, thế nào nó cũng đập vào đầu tôi một cái.

Sydney vừa mỉm cười vừa bật đèn xi nhan. “Lần đầu tiên hẹn hò mà hỏi câu đó thì nghe hơi buồn cười đấy.”

Tôi biết cô ấy đang đùa về chuyện đi mua đồ lặt vặt thế này là hẹn hò, nhưng trong chừng mực nào nào đó, cô ấy muốn ám chỉ rằng đây là khởi đầu cho một mối quan hệ tình cảm. Chứ còn gì nữa!

Xe chạy qua mấy khu nhà nữa, hai đứa không nói thêm gì một lúc. Rồi tôi lên tiếng trước: “Cuối tuần này cậu định làm gì?”

“Tớ chơi tennis với mẹ và hai chị vào thứ Bảy,” cô nói. “Rồi cả nhà tớ, bố và hai anh rể nữa tới phụ tổ chức buổi dã ngoại ở nhà giam vào Chủ nhật.”

Nhà giam nằm giữa Lake Forest và Pittsburgh, nhưng tôi chưa bao giờ tới đó. “Họ tổ chức buổi dã ngoại à?”

“Ngày tưởng niệm những người đã hi sinh trong cuộc Nội chiến hằng năm,” Sydney nói. “Làm tình nguyện ấy mà. Năm ngoái cũng vào ngày đó tớ mắc sai lầm vì đã cho Jeremy đi theo. Cậu có biết Jeremy Watts không nhỉ?”

“Chắc là không.”

“Anh ta tốt nghiệp năm ngoái,” cô ấy nói. “Anh ta là người tốt tính nhưng hơi thiếu ý tứ. Suốt buổi hôm đó, anh ta cứ giả vờ là phạm nhân và thì thào vào tai tớ những câu kiểu như: Cô chuyên giúp tôi món salad mì ống với được không? Tôi làm được thôi nhưng tay tôi bị còng thế này.”

Tôi nhìn ra cửa sổ để cô ấy không thấy được tôi đang cố nén cười.

“Mà phạm nhân thì hôm ấy được mở còng cơ mà,” cô ấy nói thêm.

Tôi có thể hình dung được trong tình huống như thế thì Emma và tôi sẽ như thế nào. Nếu tôi mà đùa kiểu còng kiếc như thế em sẽ gõ vào tay tôi rồi quát bảo: đừng hoảng đi nào, nhưng ánh mắt em thì không như vậy. Em cũng muốn phì cười cho mà xem.

Tôi chỉ vào đường dẫn tới tiệm Sunshine Donuts. “Muốn dừng lại không?”

Tớ mua bánh nhé.”

Sydney nhìn theo hướng tớ rồi nhăn mũi. “Đề sau đã.” Chúng tớ đi qua, và tớ nhìn theo tấm biển hiệu nhiều màu sắc sặc sỡ khuất dần qua gương chiếu hậu.

EMMA

Còn hai mươi phút nữa mới tới giờ ra sân tập nên mình vào thư viện học bài. Hầu như không có đứa nào ở đấy, chỉ có hai đứa con trai lớp mười ngồi chung một máy tính và cô Nesbit cho sách lên giá trong im lặng. Nhúm tóc màu hồng trên đầu cô được kẹp ra sau với cả mớ kẹp đủ loại.

Mọi thứ trong cuộc đời mình như đang xuống dốc. Mọi thứ trừ Cody. Hôm nay hai đứa đã cười với nhau hai lần ngoài hành lang, và tất cả những gì mình có trong đầu là anh vẫn độc thân sau mười lăm năm nữa. Độc thân và hot, làm nghề kiến trúc sư ở Denver. Mặc dù nơi đó không có đại dương, mình có thể học cách yêu núi non vậy.

“Chuyện danh bạ điện thoại hôm trước thế nào?” Cô Nesbit hỏi, lại gần bàn mình. “Có tìm thấy ở thư viện công cộng không?”

“Dạ có ạ... Cảm ơn cô.” Ước gì trong một ít phút nữa thôi mình có thể sống tại xứ sở Denver mơ mộng. “Tiện ghê phải không?”

“Gì ạ?” Tôi hỏi.

“Muốn tìm thứ gì cũng có,” cô nói. “Em học khối mười một đúng không nhỉ? Chắc đang tìm kiếm trường đại học để đăng kí hả, nhưng em cũng có thể tìm công việc mùa hè, hay phụ việc ở thư viện chẳng hạn. Em có thể lên kế hoạch cho toàn bộ tương lai của em ngay tại đây.”

Mình cười gượng. Đúng, thật tuyệt vời khi ta lên kế hoạch cho cuộc đời mình khi ta tin mọi thứ có thể trở nên tốt đẹp. Nhưng nếu hết lần này đến lần khác ta thấy ta hầu như không thể kiểm soát được bất kì điều gì thì sao? Dù mình có cố gắng thay đổi tương lai của mình như thế nào đi nữa thì cũng không được như ý.

Sau khi cô Nesbit trở về với mấy cuốn sách của cô, mình thấy hai đứa con trai lớp mười lúc nãy cười phá lên với cái máy vi tính, đột nhiên mình nhận ra rằng mình đang dùng Facebook một cách sai lầm. Chúng ta không có quyền điều khiển một cách tự động như thế. Nếu muốn điều khiển, chúng ta

phải dựa vào những thứ chúng ta có.

* * *

Khi ra đến sân tập, mình giải thích với thầy huấn luyện viên rằng mình phải nghỉ hai buổi tập vừa qua vì lí do tế nhị của con gái. Chuyện này không phải hoàn toàn là nói dối. Mình đã cưới phải một gã không ra gì và phải tống anh ta đi, rồi phát hiện ra chuyện Kellan sắp có thai.

Bắt đầu tập luyện, cả đội đứng thành một vòng tròn lớn, làm vài động tác co duỗi. Hai tay chống hông, mình uốn người ra sau và giữ tư thế đó trong vòng năm giây. Ngay bên cạnh, Ruby Jerkins đang làm động tác khom người, đầu chạm gối. Nó chỉ cho mình cách trốn học ngày mai dù nó không phải là học sinh lớp mười hai. Mình chỉ nghe tiếng được tiếng không vì Cody đang đứng đối diện mỉm cười với mình.

Khởi động xong, cả bọn ra sân tập thì Cody chạy đến bên mình.

“Hôm qua em không đi tập phải không?” Anh nói.

Anh ấy tìm mình ư?

“Em đi với bạn,” mình nói, đủ mập mờ để anh thắc mắc liệu đó có phải là một người bạn trai hay không.

Mình nhìn xuống đất, chú ý đến cặp chân của hai đứa, hớp nhau một cách hoàn hảo.

Nào, Emma Nelson, đã đến lúc phải dùng đến tài của cô rồi đấy.

“Bọn em lái xe đến Pittsburgh để xem một vài tòa nhà,” mình nói. “Em rất thích lối kiến trúc ở đây.”

“Anh đang định năm tới sẽ học kiến trúc ở đại học Duke,” anh nói.

Trước khi kịp dừng lại, mình đã thốt ra một ít điều được biết từ trang Facebook của anh. “Em quan tâm đến năng lượng gió và mặt trời, mối quan hệ của hai thứ đó đến kiến trúc.”

Lúc nói ra điều đó, mình có cảm giác như mình đã đi quá xa. Nhưng rồi Cody nghiêng nghiêng đầu trông lên mặt trời nói: “Anh chưa từng nghĩ về điều đó.”

Mình thở ra. “Anh nên nghĩ đi. Đó là sóng của tương lai.”

Cody dừng lại, lục tìm gì đó trong túi quần soóc. “Anh tìm thấy cái này

gân vòi phun nước, anh nghĩ có thể nó là của em.”

Anh ấy mở tay ra, trên đó là sợi dây chuyền có mặt chữ E của mình. Mình đưa tay sờ lên cổ. Suốt tám năm qua, lúc nào mình cũng đeo nó, không thể tin nổi nó bị rơi lúc nào mà mình không hay biết.

Cody nghiêng tay cho sợi dây rơi xuống tay mình. Khi nhìn theo anh ấy đi khỏi, mình nhớ lại điều Josh nói hôm qua, về chuyện mình đã cắt đứt với Graham như thế nào và giờ mình đang đưa với Cody như thế nào. Điều Josh không hiểu là Cody không chỉ là một anh chàng nào đó mà mình bỗng dưng để ý đến. Mình mê anh ấy từ lâu rồi. Mình có điên mới không đáp lại khi lọt vào mắt anh ấy.

* * *

Lái xe về nhà, mình nghĩ về những chuyện xảy ra hôm qua trên Facebook. Nhất quyết không bao giờ sống ở Ohio, tương lai của mình đặt tới London. Chỉ cần nghĩ khác thôi là có thể khiến mọi thứ thay đổi.

Rõ ràng mình sống với Kevin không được hạnh phúc. Nhưng thay vì hắt anh ta ra khỏi cuộc đời mình giống như với Jordan, có thể mình sẽ tự hứa với bản thân rằng một ngày nào đó mình gặp Kevin Storm, mình sẽ không cưới anh ta.

Mình đi chậm lại khi sắp tới một cột đèn giao thông và liếc nhìn xung quanh để chắc chắn là không ai để ý.

“Một ngày nào đó,” mình nói khẽ, “mình sẽ gặp Kevin Storm, nhưng mình nhất định sẽ không cưới anh ta.”

Đèn bật xanh và mình nhấn ga.

Mình nói lần nữa, lần này to hơn, rồi thêm: “Dù có thế nào đi nữa!”

JOSH

Chúng tôi đang ở bãi đỗ xe của Sam's Club, một cửa hàng lớn bán đồ hạ giá cách thành phố mười dặm. Tôi hạ cốp của chiếc Jeep Cherokee xuống và chui vào. Bên trong đã đầy đồ, và tôi phải cúi thật sát để khỏi bị đụng đầu.

“Xong chưa?” Cô ấy hỏi.

Tôi đưa hai tay ra và cô ấy nhắc một cái túi to tương đựng bánh hình sấu Cheetos khỏi chiếc xe đẩy rồi đưa cho tôi. Kế tiếp là hai túi bánh quy, rồi khoai tây chiên Doritos. Trong khi cô ấy xếp soda vào cốp, tôi chuyển chỗ hàng vào cho gọn để chừa chỗ cho những thứ khác.

“Buổi tiệc này để làm gì vậy?” Tôi hỏi.

Sydney nhắc thùng mười hai lon soda Mountain Dew và chìa về phía tôi. “Chỗ này không dành cho bữa tiệc đó.”

Tôi cho thùng soda vào tít bên trong. Cô ấy lại đưa thêm một thùng nữa, tôi để nó sát vào thùng đầu tiên, rồi kéo thẳng góc tám vải bạt nhàu nhò bên dưới.

“Thường mỗi lần đi mua đồ lặt vặt cho hội Sinh viên mất nhiều thời gian hơn cơ,” cô ấy bảo. “Nhưng lần này bọn mình làm nhanh đến nỗi tớ tưởng mình đã tham gia lớp học chạy ngoài giờ ấy.”

Suốt cả buổi chiều, tôi nào là đẩy xe, bê hộp và chất các thứ lên chiếc Cherokee. Nhưng không sao. Tôi không nề hà chuyện đi cùng Sydney Mills. Tôi thậm chí không nề hà chuyện phụ cô mua đồ lặt vặt cho nhà cô, nhưng sẽ rất tuyệt nếu biết được khi nào thì chúng tôi sẽ chuyển sang giai đoạn đó.

Tôi nhảy lên vỉa hè. “Có phải thứ này dùng cho buổi tiệc ở nhà giam không?”

“Đã ngoài chứ,” cô ấy sửa lại, đóng cốp xe. “Nhưng không phải. Để cho tiệc đốt lửa mừng của bạn tớ tối mai.”

Tôi quệt mu bàn tay lên trán rồi leo lên xe. Khi cô ấy cho nổ máy, tôi hạ kính cửa xe xuống ngang chùng.

“Tiệc không chỉ có mỗi rượu, mọi người sẽ say bí tỉ mất,” Sydney giải thích. “Mọi người cần ăn chút gì đó.” Suốt tuần, đĩa nào cũng xông xáo vụ đốt lửa mừng.

Tyson đang dùng chiếc xe tải nhỏ không mui của bố nó để phụ chở củi đến hồ.

“Thêm nữa, nếu cảnh sát bất ngờ xông đến thì cần có soda để đánh lạc hướng,” Sydney nói. “Giấu bia đi và chìa Coke ra!”

Tôi không để tâm mấy đến chuyện tham gia buổi đốt lửa mừng đó vì tâm trí tôi đang hướng đến những chuyện khác. Chủ yếu là về Sydney.

“Rick đã gửi một tin nhắn vào di động của tớ lúc nãy,” cô nói, “hỏi là liệu tớ có thể mua giúp cậu ta vài thứ không. Tớ đã định mai hẵng làm nhưng vì chiều nay vẫn còn thời gian nên tớ nghĩ sao lại không đi mua luôn. Thêm nữa, hôm nay tớ đi chiếc Cherokee.”

Suốt ba giờ đồng hồ, Sydney và tôi lái xe khắp thành phố cùng nhau. Thoạt đầu, tôi không thể tin nổi là cô ấy đang lái xe đưa tôi đi. Mỗi lần hai đĩa chạm cùi chỏ hoặc tay vào nhau, tôi có cảm tưởng như có một luồng điện chạy khắp người. Nhưng sau một lúc thì cảm giác đó dịu lại. Có thể tôi đang mong đợi một kiểu kết nối chóng vánh. Mặc dù rất cuộc thì cũng lấy nhau, nhưng ngay lúc này hai đĩa hầu như chẳng biết gì nhiều về nhau. Tôi chỉ là một đĩa dám lên tiếng khi bạn trai trước của cô hành xử không ra gì.

“Nếu cậu không phiền,” Sydney nói, “minh cho chỗ đồ dùng hôm đốt lửa mừng xuống trước rồi tớ đưa cậu về nhà nhé? Tiện đường thôi mà.”

“Được thôi.”

“Cậu tới nhà Rick chưa nhỉ?”

“Rick nào?” Tôi hỏi. Và rồi tôi nhận ra cô đang nói về ai. “Rick Rolland?”

“Nhà cậu ấy đẹp lắm,” cô nói. “Ngay bên hồ.”

“Có phải cậu đang nói về cái cậu học lớp Chia sẻ ý tưởng của thầy Fritz không?”

“Đúng rồi! Bố mẹ cậu ta đi nghỉ cuối tuần rồi, nên cậu ta được... tự do!” Sydney nhìn sang tôi, ánh mắt vẻ xin lỗi. “Rick và tớ từng cặp với nhau,

nhưng giờ mọi chuyện đã qua rồi.”

“Chuyện này... ừm... đâu có sao.”

“Tớ biết có vẻ như cậu ta là một người không ra gì,” cô nói, “nhưng quả thực cậu ta là một người bạn tốt.”

Khi Sydney cho xe chạy vào đường cao tốc, tôi hạ hết kính cửa xe xuống.

* * *

Sydney rẽ sang đường dẫn tới Crown Lake, rồi bẻ lái sang một con đường đất gồ ghề. Khi xe đi vòng qua hồ, tôi đưa mắt tìm kiếm ngôi nhà sau này tôi và cô ấy sẽ sống nhưng tôi không thấy bất kì cái nào giống với cái trên Facebook. Có thể ngôi nhà ấy chưa được xây.

Xe chạy vào lối đi rải sỏi dẫn vào nhà Rick, dừng lại trước một ngôi nhà bằng gạch đỏ chói, sau lưng là rừng thông rậm rạp. Sydney bấm còi hai lần rồi tắt máy.

“Chúng ta đợi ngoài này,” cô ấy nói.

Không thấy Rick ra, Sydney lôi điện thoại di động ra khỏi ví và bấm lên bàn phím.

Tôi hi vọng là nhà Rick chuyển đi đâu đó trước lúc

Sydney và tôi mua nhà của họ.

“Không thấy trả lời,” Sydney nói. Cô ấy đặt chiếc di động lên bảng đồng hồ xe. “Tớ sẽ quay lại ngay đây.”

Cô ấy chạy ngược lên lối đi rải sỏi, xoay núm cửa, đi vào trong. Rồi cô ấy biến mất, tôi nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng lại sau lưng cô ấy.

Tôi không thể hình dung nổi cảnh mình đứng đĩnh đi vào trong ngôi nhà của người mình từng hẹn hò. Tôi cố gắng hình dung ra vẻ mặt của Rebecca Alvarez nếu tôi đi vào cửa trước nhà nó mà không bấm chuông gì cả. Tôi đoán là bất kì đứa nào nằm trong quỹ đạo của Sydney thì đều hành xử không giống với những đứa khác. Đối với tụi nó, chuyện hẹn hò với người khác, rồi cắt đứt, rồi quay sang giúp họ chuẩn bị tổ chức tiệc tùng không phải là chuyện lạ lùng gì.

Sydney ra trước, để cửa mở đằng sau. Một lúc sau, Rick đi ra, nó nhìn thẳng vào tôi. Nó mặc áo thun xám và quần soóc, ngay cả trông từ xa thế này

tôi vẫn có thể thấy được bắp chân nó to gấp ba lần tôi. Khi nó gật đầu chào tôi, không có biểu hiện gì cho thấy nó ghen tuông hay vênh váo, hay thậm chí có nhận ra tôi đã học cùng lớp Chia sẻ ý tưởng với nó hôm nọ.

Tôi mở cửa xe, bước ra ngoài. Đứng bên cạnh Sydney và Rick trên lối vào nhà nó, tôi có cảm tưởng như mình là một thằng em trai còi cọc đi xe nhờ anh chị.

“Syd nói nhờ cậu phụ mua mấy thứ lật vặt ở Sam’s Club,” Rick nói. “Cũng tốt.” Nó gọi Sydney là Syd. “Bình thường thôi mà.”

Rick quay đi và tôi biết chính xác nó đang nghĩ gì. Thằng này không có gì nguy hại. Hay có lẽ điều đó thật bất công. Có thể nó trông không có vẻ gì là có hại vì sự thực là giữa nó và Sydney không còn gì nữa.

Tôi bê xuống thùng soda mười hai lon vào nhà Rick. Tôi đặt cái thùng xuống gần cửa, cạnh năm két bia. Sydey mang chỗ khoai tây chiên, còn Rick bê sáu thùng soda như thể những cái lon ấy rộng không vậy. Khi cả bọn quay lại chỗ chiếc Cherokee, nó vỗ nhẹ vào tay tôi trong khi Sydney đóng cốp xe.

“Tớ sẽ quay lại sau một phút nữa,” Syney nói. “Rick cần tìm ví.”

Sydney và Rick đi song song với nhau vào nhà. Tôi leo lên xe, đóng cửa lại. Trong vài phút, tôi cố không nghĩ đến chuyện Sydney đang ở trong nhà của Rick. Tôi biết hai đứa nó sẽ không hôn hít gì trong đó. Tôi dám chắc điều đó! Nhưng tôi vẫn chưa quen được với thế giới của bọn nó và những nguyên tắc tình cảm trong thế giới ấy.

Tôi sờ vào chiếc di động của Sydney đặt trên bảng đồng hồ. Tôi chưa từng sử dụng di động, nhưng tôi ước mình có thể gọi cho anh David ngay lúc này. Hãy bảo em biết em nên làm gì lúc này vì thực sự là em không biết làm gì cả.

Khi Sydney lên xe, cô ấy mỉm cười với tôi.

“Rick hay lắm,” cô ấy nói, lấy đôi kính râm để trên tấm che nắng. “Tớ rất vui vì bọn tớ có thể lại là bạn.”

Với đôi kính và mái tóc buông ngang vai, trông Sydney có vẻ hài lòng với những gì cuộc sống ban tặng cho cô ấy. Còn cảm giác của tôi lúc này thì hoàn toàn trái ngược. Tôi biết một ngày kia cô ấy và tôi sẽ sở hữu một ngôi nhà ở ngay tại đây và có những kì nghỉ tuyệt vời. Thế nhưng, từ giờ đến lúc

đó, chắc là phải có chuyện gì đó thật bất ngờ, bởi vì lúc này hai đứa tôi còn chưa hiểu gì về nhau. Nếu ngay lúc này mà bắt đầu hẹn hò, tôi không thể tưởng tượng nổi quan hệ tình cảm giữa hai đứa có thể kéo dài qua mùa hè không.

EMMA

Mình đóng cửa phòng ngủ và quay số của bố.

“Đây là nhà Nelson,” giọng cài sẵn của dì Cynthia vang lên. “Xin lỗi vì đã không trả lời điện thoại. Làm ơn để lại tin nhắn sau tiếng bíp.”

Có một khoảng lặng và sau đó là hai tiếng bíp ngắn. “Bố à... con, Emma đây.” Mình dừng lại, nhắm mắt.

Mày cần làm chuyện này. “Có thể bố đang bận với em bé, nhưng con đã muốn nói rằng con rất tiếc vì những điều con lỡ nói ra hôm qua, và vì chưa kịp cảm ơn bố. Con thực sự rất thích cái máy. Con vừa mới...” Mình không được hèn nhát mà nói chuyện này qua máy trả lời tự động. Mình cần nói trực tiếp với bố. “Bố gọi lại cho con được không?”

Mình gác máy và cố hình dung ai sẽ nghe tin nhắn của mình trước. Mình hi vọng không phải là dì Cynthia. Dì lúc nào cũng tử tế, nhưng mình muốn những chuyện riêng tư thế này chỉ riêng bố và mình biết thôi.

“Dale,” mình hình dung dì nói vậy khi đang đu đưa em bé trên vai. “Anh có tin nhắn của con gái này.”

Hay có thể dì sẽ nói: con gái lớn của anh này. Mình hi vọng là không. Mình hi vọng dì chỉ gọi mình là Emma.

* * *

Thứ đầu tiên mình kiểm tra trên Facebook là tình trạng quan hệ tình cảm của mình. Mình không còn là vợ của Kevin Storm nữa mà người chồng mới của mình lúc này là Issac Rawlings. Mình làm việc tại trường đại học South Carolina. Không thấy nói mình làm nghề gì, nhưng có một đường link dẫn tới một trang web có tên gọi là Marine and Coastal Services. Trong ảnh mình đang ôm một con chó săn lông vàng, tóc mình dài và xoăn.

Mình đọc mấy dòng đầu tiên.

Emma Nelson

Tin chính thức. Hôm nay mình đã xóa họ Rawlings ra khỏi tên của mình.

Có lẽ Issac đã chọn bộ bàn ăn, nhưng mình sẽ lấy cái trường kỉ và lấy lại tên cho con gái. Chuyện quan trọng bây giờ là mình cần tìm nhà để cho nó vào. (Ý mình nói là cái trường kỉ.)

4 hours ago. Like. Comment

Mình gì sát mặt vào màn hình, dụi dụi mắt. Chưa đầy một tuần tính từ ngày Josh đưa cho mình cái CD-ROM đó, nhưng mình có làm nên chuyện gì tốt đẹp với cái CD đó đâu chứ? Có lẽ Josh nói đúng, lẽ ra mình không nên vội vã tổng khứ Jordan Jones đi như vậy. Hay lẽ ra mình nên tiếp tục với Kevin. Đúng là không hoàn hảo thật, nhưng đôi vợ chồng nào lại không có lúc cơm chẳng lành canh chẳng ngọt. Giờ chồng mình là Issac Rawlings và hai vợ chồng sắp sửa ra tòa.

Ngay cả khi mà mình có thể “đảo ngược” mọi thứ thì mình cũng không biết mình muốn quay lại cuộc sống nào. Thêm nữa, đến giờ này mình đã gây ra nhiều gợn sóng quá rồi, không có cách nào để khôi phục lại chính xác cái tương lai mình đã từng có. Nếu mình học đại học ở Tampa State, nơi có thể mình sẽ gặp được Jordan, mình cũng sẽ không bao giờ cảm thấy hạnh phúc khi ở bên cậu ta như mình đã từng biết trước.

Thậm chí mình cũng không muốn biết mình sẽ gặp Issac Rawlings ở đâu nữa. Một khi mình đã kiên quyết không lấy anh ta, mình sẽ chỉ lại chuyển sang một cuộc hôn nhân tồi tệ khác mà thôi.

Mình liếc sang mục Friends. Lần này mình chỉ còn lại một trăm mười bốn người bạn. Mình cho trang đó chạy xuống những cái tên bắt đầu bằng J nhưng vẫn không thấy Josh.

Mình cho nó chạy ngược lên và trông thấy tên Cody Grainger. Tim mình loạn nhịp. Hôm nay giữa hai bọn mình đã có thay đổi! Trong ảnh, anh mặc áo jacket thể thao, đeo cà vạt và tóc chải gọn qua một bên. Mình nhấp vào tên anh và...

Cody Grainger

Đã chuẩn bị đâu ra đấy cho bài giảng ở Zurich. Thật là một chuyến bay dài ghê gớm từ Tucson.

2 hours ago. Like. Comment

Mình đọc qua những dòng gần đây nhất. Anh sống tại Arizona. Anh là

giáo sư ngành kiến trúc, chuyên về năng lượng gió và mặt trời. Anh đi giảng bài trên khắp thế giới. Hai tuần trước, anh đã tham quan Nhà Trắng và nói chuyện trước quốc hội. Nhưng điều hay nhất là anh vẫn độc thân.

Những thông tin mới nhất về tương lai của Cody cho thấy anh chỉ chuyên về lĩnh vực đó. Hiện anh là chuyên gia hàng đầu. Và đó là nhờ mình! Những gì mình nói với anh ấy hôm nay về kiến trúc hẳn đã giúp anh ấy định hình trong đầu về nghề nghiệp tương lai. Chỉ nghĩ thôi đã thấy lạ lùng rồi.

Cody không có thêm tấm ảnh nào khác, nhưng trên trang của anh có liệt kê linh tinh những điều anh thích.

Các món ăn nhiều gia vị Mexico, những hoạt động ở trường đại học Duke, xem phim kiểu ngồi trong ô tô, guitar, vang đỏ, trích dẫn những câu nói trong phim Wayne's World.

Mình băn khoăn không biết có nên thêm Duke vào danh sách các trường đại học sẽ chọn không. Thế sẽ rất tuyệt.

Mình không thể tin được Cody thích Wayne's World đến như vậy. Cách đây mấy năm, mình đã xem phim này cùng Tyson và Josh. Tyson cứ gào tướng lên, thổi kẹo cao su Junior Mints và hét vào màn hình suốt buổi. Josh và mình không thể tin bộ phim này lại tẻ ngắt đến thế. Hai đứa chỉ thấy thích thú khi xem Tyson làm trò thôi.

Thế nhưng nếu mười lăm năm sau Cody lại thích Wayne's World và nếu mình muốn giữa bọn mình có nhiều điểm chung thì mình cần xem bộ phim đó càng nhanh càng tốt.

* * *

“Wayne's World?” Người phụ nữ trong cửa hàng băng đĩa hỏi. “Chị vừa mới cho lại lên giá cách đây mười phút.” Chị chỉ tay về phía giá để phim hài. Mình lấy ngay rồi quay lại quầy, đưa cho chị thẻ mượn của mình.

“Nó sẽ là của ta,” chị nói, cười toe khi đánh máy tên mình. “Ồ vâng. Nó sẽ là của ta.”

Mình không hiểu chị nói về chuyện gì. “Sao cơ ạ?”

Người phụ nữ gõ gõ vào đầu chị ta. “Thế em chưa xem Wayne's World à?”

“Em có xem ở rạp, nhưng em không...” Rồi mình sực hiểu ra chị muốn nói gì. “À, chị nói câu trong bộ phim ấy! Wayne hay Garth nói ấy nhỉ?”

“Chị nghĩ là Wayne. Bạn trai của chị cứ nói câu đó suốt.” “Thế ạ? Vậy mọi người thấy câu đó buồn cười sao?” Chị nhìn mình chăm chăm như thể mình là một con khùng. “Được mượn hai ngày thôi đấy nhé.”

Mình cảm ơn chị rồi chạy ào ra cửa.

JOSH

Trong phòng nghỉ nhỏ dành cho nhân viên, bố Tyson mang ra hai đĩa giấy, trên mỗi đĩa là một lát pizza xúch xích rắc tiêu.

“Bác biết con không đói,” ông nói, đặt một đĩa gần cuốn sách lịch sử của tôi, “nhưng ăn một miếng thì được, đúng không?”

Tôi rất quý bố Tyson. Có thể là do ông đã một thân một mình nuôi nấng Tyson, nhưng ông dễ gần hơn hầu hết những người cha khác. Một giờ trước, tôi đến nói cần một nơi để ôn bài, ông không thắc mắc gì, ngay cả khi chẳng có ai lại đến GoodTimez để tìm kiếm sự yên tĩnh cả. Ông chỉ dọn chỗ báo trên bàn và hỏi tôi có muốn ăn gì không.

“Ti vi có ảnh hưởng đến con không?” Ông hỏi, ngồi xuống chiếc ghế xếp đối diện.

“Dạ, không đâu ạ.” Tôi lật sách, cắn một miếng pizza.

Bố Tyson chồm người về phía trước, mở ti vi. Hai người đàn ông xuất hiện trên kênh CNN, tranh luận về tổng thống Clinton và sex.

“Chẳng phải lúc này bật lên cũng là hai người này tranh luận về chủ đề đó hay sao?” Ông hỏi.

Tôi mỉm cười. “Chắc sắp xong rồi đấy ạ.”

Sau khi Sydney thả tôi xuống, tôi đã thử học bài trong phòng khách nhà để có thể trông ra lối đi vào nhà Emma. Tôi không muốn lại thêm một ngày bị em phớt lờ như thế. Không công bằng với cả hai đứa. Em và tôi cần nói chuyện về những gì xảy ra hôm qua.

Nhưng khi Emma từ sân tập điền kinh trở về, tôi ngồi bất động trên trường kỉ khi lúc bước vào nhà. Một lúc sau, em trở ra lên xe rồi đi mất. Tôi vội chộp lấy ba lô và ván trượt tiến thẳng đến GoodTimez.

“Con học gì đấy?” Bố Tyson hỏi.

“Viết Nam ạ.” Tôi cắn thêm một miếng pizza nữa rồi chùi chùi tay lên khăn ăn. “Thi học kì có một bài luận về hiệu ứng domino.”

“Bác nhớ học thuyết đấy,” ông nói. Ông xem hai người đàn ông đang tranh cãi trên ti vi thêm vài giây nữa. “Nếu ta không ngăn những điều không hay xảy ra thì nó sẽ lan rộng đến mức gần như không thể cứu vãn nổi.”

“Cháu cũng nghĩ vậy.”

“Ngay cả khi ta có thể nhìn lại cuộc chiến đó,” ông nói, “thì cũng không cách nào chắc chắn được đã mất gì và đã cứu vãn được gì. Nhưng đó là vậy. Lịch sử là một đồng phân khi anh ở giữa nó.”

Tyson về, dựng cái ván trượt vào tường.

“Có chuyện gì đấy, ngài Mills?” Nó hỏi, chào theo kiểu nhà binh. “Ba, có phải bố vừa nói lịch sử là một đồng phân không?”

“Chúng ta đang nói về bài luận của Josh ấy mà,” bố nó nói. “Nói đến bài tập về nhà mới nhớ, con đã ở nơi khí gió nào thế?”

Tyson cười ranh mãnh. “Vớ vẩn. Bố để ý đến nhất cử nhất động của con từ khi nào thế?”

Bố Tyson vo tròn chiếc khăn ăn, ném về phía Josh. “Làm bài tập về nhà đi, T-bone, rồi phụ bố dọn dẹp một chút. Con tham gia luôn nhé, Josh. Có ăn thì có làm chứ.”

* * *

Tiệm pizza GoodTimez có mấy cái bột màu vàng và bàn màu cam phía bên này và cửa hàng trò chơi điện tử phía bên kia. Nhưng cái chính là đĩa nhóc nào ở Lake Forest cũng muốn tổ chức sinh nhật ở đây. Từ ba cái cầu tuột bằng nhựa - đỏ, xanh da trời và xanh lá cây - tụi nó trượt thẳng xuống cái nhà bóng nhựa đủ màu sắc.

Cứ vài tuần nhà hàng lại đóng cửa để lấy hết bóng ra rửa. Hôm nay, theo thông lệ, tôi ở lại để phụ giúp. Tyson lách người qua khe hở của tấm lưới bao quanh nhà bóng để vào bên trong, ngay lập tức chỗ bóng ngập tới đầu gối. Nó dim cái xô trắng xuống mức lên một xô đầy bóng rồi đẩy nó ra bên ngoài tấm lưới. Tôi mở một túi rác lớn màu đen, chìa ra cho Tyson đổ chỗ bóng trong xô vào.

“Từ hôm đi với Sydney, chưa có gì tiến triển hả mày?” Tyson hỏi, múc tiếp một xô bóng đầy nữa. “Có lẽ mai mày rủ nó đi ăn trưa đi. Tao biết thúc

chuyện tiến triển nhanh là như thế nào mà.”

Những người làm khác đang lau bàn, hút bụi và thu những đồng xu chơi game. Nhạc đang mở lớn hết cỡ nên họ không nghe được hai đứa tôi đang nói gì, nhưng tôi vẫn không thấy thoải mái khi nói đến chuyện này.

“Vẫn còn sớm,” tôi nói khẽ. “Hai đứa tao đâu đã biết gì về nhau.”

Tyson đổ cái xô đầy bóng vào túi rác trên tay tôi. “Này, nó đã lôi mày ra khỏi trường. Tao nghĩ nó muốn tìm hiểu mày.”

“Có thể.” Tôi đặt cái túi đầy bóng sang một bên. “Nhưng có lẽ tao chưa sẵn sàng.”

Tyson mở tấm lưới rộng vừa đủ để ném một quả bóng màu xanh lá vào trán tôi. “Sẵn sàng đi! Tao và mày đang nói về Sydney Mills đấy. Tao luôn ước mình là bạn của người đang cặp với nó.”

Tôi mở một túi rác khác. “Sao mày không làm thằng đó luôn đi?”

Tyson nghĩ một chút. “Không. Quá nhiều đứa bàn tán về mày.”

Tôi nhặt quả bóng màu xanh lá dưới sàn lên, thả nó vào túi rác. “Gác chuyện đó sang một bên đi, có vẻ như mày và Kellan quay lại với nhau rồi hả?”

Tyson không trả lời.

“Đừng lo,” tôi nói. “Tao sẽ để Kellan tự kể với Emma chuyện đó, nếu nó chưa sẵn sàng. Nhưng mày coi chừng đấy. Emma định giảng cho mày một bài về...”

“Không được làm tổn thương Kellan chứ gì, tao biết rồi.” Tyson ngồi dựa lưng vào chỗ viền đệm của nhà bóng. Số bóng đã lấy ra đủ để hai đầu gối nó nhô lên như hai hòn đảo ở trước ngực nó. Nó nhìn tôi qua lớp lưới. “Tao không bao giờ muốn làm Kellan bị tổn thương. Lần trước chỉ là tao chưa sẵn sàng thôi.”

“Nhưng mày có thể hiểu tại sao Emma lo lắng rồi đấy,” tôi nói. “Cái lần hai đứa mày chia tay, Kellan đã quy ngã.”

Tyson nhặt lên một trái bóng màu đỏ, ném nó vào cầu trượt màu xanh da trời. Nó lăn lên rồi rơi xuống lòng hồ.

“Tụi tao thích nhau,” rốt cuộc nó lên tiếng. “Và hai đứa tao đã suy nghĩ

rất nhiều suốt cả năm nay. Tao không biết hai đứa nên làm gì khác.”

Tôi không biết nói với nó thế nào. Tyson đang đấu tranh tư tưởng xem liệu nó có nên yêu lại cái người nó đã từng yêu không. Tình huống của tôi thì khác. Tôi nghĩ mình đang phải lòng Sydney, và có vẻ như mọi chuyện đang xảy ra theo thứ tự lớp lang. Nhưng khi nghĩ về tương lai của mình, tôi không chắc tôi muốn nó sẽ đi đến đâu.

* * *

Đèn ngoài hiên đã bật sáng khi tôi về đến nhà. Tôi dựa tấm ván trượt vào cửa trước rồi lục túi tìm chìa khóa. Tôi có thể nghe thấy tiếng bố mẹ nói chuyện với nhau trong nhà. Có thể họ sẽ không nói lời nào với tôi khi tôi bước vào, nhưng sẽ nhìn đồng hồ, để cho tôi biết là tôi về sát giờ quy định.

Nhà Emma tối thui. Đèn bên ngoài đã tắt hết, trên lầu cũng thế. Chỉ có một ánh sáng yếu ớt hắt ra từ phòng khách ở tầng dưới.

Tôi băng qua sân cỏ giữa hai nhà, lắng nghe tiếng chuông gió treo ở hành lang nhà Emma. Hôm dựng Martin treo nó, Emma phàn nàn rằng ngay cả tiếng ồn ào từ dựng cũng thâm nhập vào cuộc sống của em.

Tôi khẽ khàng bước tới gần cửa sổ phòng khách nhà em. Chính giữa phòng, Emma đang nằm ngủ trên trường kỉ, gối đầu lên cánh tay. Mặt em hướng về phía ti vi nhưng ti vi đặt ở góc như thế, tôi không biết em đang xem cái gì.

Tôi nhớ Emma. Ngay cả khi hai đứa không nói chuyện gì với nhau, ngay cả khi em đang nằm ngủ thế kia, tôi ước sao ngay lúc này mình có thể ngồi trên trường kỉ với em.

EMMA

"**N**ày!" Josh vừa gọi vừa đẩy cửa phòng mình.

Mình đang nằm trên giường nhìn lên. Cậu ấy đứng ngay cửa phòng, cầm chìa khóa dự phòng bọn mình giấu dưới một hòn đá cạnh ga ra. Nó có cái móc khóa hình chú chó Scooby-Doo phát sáng khi ấn vào mũi.

"Xin lỗi, tớ hơi lâu. Bố mẹ tớ bắt tớ cho chén bát vào máy rửa." Josh cho hai tay vào túi. "Thế có chuyện gì vậy? Cậu phát hiện ra điều gì tệ lắm à?"

Mình lo là nếu mình mà mở miệng ra lúc này thì sẽ khóc mất. Thì đây, trông Josh cũng đã thấy kém thoải mái khi lên phòng mình rồi. Tựa hồ như là một nỗi buồn vì bọn mình đã từng làm cùng nhau mọi chuyện. Cậu ấy đã đạp xe cùng mình không biết bao nhiêu lần cái dạo bố mẹ mình chia tay. Đó là vào năm lớp năm. Khi Josh gãy chân lúc chơi pa tanh, mình đã quanh quẩn ở sân nhà cậu ấy trong khi tất cả những ai bọn mình biết đều đã đi bơi ở hồ Crown. Josh ngồi với mình trong đám cưới của mẹ mình vào tháng Chín năm vừa rồi, cẩu vào cánh tay mình mỗi khi mình cố nén lại tiếng cười khúc khích không đúng lúc.

Và giờ vẫn là cậu ấy, tuy vậy mọi chuyện giữa bọn mình có vẻ như sẽ không bao giờ dễ dàng như trước nữa.

"Tớ đã lên được trang web đó lần nữa," mình nói, lấy tay chùi mắt. "Nó khác rồi."

Mình bắt gặp Josh liếc mắt nhìn lên lọ hoa hồng đã héo rũ trên bàn trang điểm. Graham đã tặng cho mình trước buổi vũ hội khi hai đứa đang chụp ảnh trong sân nhà mình. Mình sẽ cố nhớ là phải mang vứt bó hoa đó đi sau khi Josh về.

"Trong đó vẫn cho biết là Emma Nelson Jones học ở trường phổ thông trung học Lake Forest," mình kể, "và đầu trang vẫn có chữ "Facebook". Dù có nhấp chuột thế nào thì cái từ đó vẫn còn."

"Cậu có nghĩ Facebook là tên công ty của chị ấy không?" Josh hỏi.

“Có thể.” Nhưng vấn đề không phải như thế. Vấn đề ở đây là trang web đó nói về chị ấy. Nghĩ đến chuyện đó, tim mình nhói lên.

“Emma này, cậu vẫn chưa biết chuyện này là như thế nào, hay thậm chí nó có thật hay không,” Josh nói. “Chắc là ai đó có thể vẫn tiếp tục đùa dai...”

“Không đâu!” Mình ngồi dậy, mân mê sợi dây chuyền trên cổ. “Emma Nelson Jones đeo chính sợi dây chuyền này trong tám ảnh của chị ấy.”

Josh nhìn vào sợi dây chuyền vàng mình luôn đeo, có mặt hình chữ E lung lảng. “Tên của người phụ nữ đó là Emma,” cậu ấy nói. “Còn có chữ cái nào khác chị ấy có thể dùng làm mặt dây chuyền chứ?”

“Và chị ấy có viết hôm nay là thứ Năm, ngày Mười chín, tháng Năm.”

Josh nhăn trán vẻ khó hiểu.

“Hôm nay là Chủ nhật, ngày Mười chín tháng Năm,” mình nói. “Có nghĩ là chị ấy viết tất cả những chuyện đó từ một năm khác, cũng là ngày Mười chín tháng Năm rơi vào thứ Năm.”

Josh lắc đầu: “Nếu ai đó đang cố chọc ghẹo cậu, họ phải lường trước tất cả những chuyện đó chứ.”

“Nhưng mọi chuyện đã khác! Khi vào trang đó, mình thấy một bức ảnh mới của Emma. Và có nhiều người khác nhau viết cho chị ấy. Cậu nghĩ tất cả những chuyện đó có thể thay đổi với một chiếc CD-ROM xây xước hay sao? Cậu vẫn chưa hiểu à? Cái này... Facebook, hay bất kể nó được gọi là gì, đúng là... đến từ tương lai.”

Josh đặt chùm chìa khóa lên bàn rồi ngồi xuống. Khi cậu ấy lắc nhẹ chuột, bức tường gạch biến mất và mọi thứ hiện ra trở lại giống hệt như khi mình vào lúc này, chỗ Emma Nelson Jones viết về mì ống và phô mai.

“Tại sao ở đây hiển thị chị ấy có tới ba trăm hai mươi người bạn thế nhỉ?” Josh thắc mắc. “Ai mà có nhiều bạn đến vậy?”

“Cho chạy xuống đi,” mình nói, nhìn qua vai cậu ấy.

Emma Nelson Jones

Các cậu biết tại sao tớ cần đồ ăn ngon không? JJJ không về nhà đã ba đêm rồi. Chuyến đi của anh ấy mình nghĩ chỉ kéo dài độ một ngày thôi. Tớ

thấy tuyệt vọng.

12 minutes ago. Like

Josh ngược lên nhìn mình: “JJJ là ai?”

“Chồng mình chứ ai. Jordan Jones Junior. Anh chàng với con cá đó. Không thấy viết tại sao anh ta không về nhà, nhưng rõ ràng là mình nghi ngờ. Khi mình xem đến đây mình thấy phát ốm lên được.”

Josh đưa tay lên gãi gãi trán: “Có thể anh ta lại đi câu xa.” “Đọc tiếp đi,” mình nói, chồm qua Josh với lấy con chuột.

Emma Nelson Jones

Tháng thứ sáu thất nghiệp rồi. Họ bảo do kinh tế, nhưng mình bắt đầu tin rằng đó là do mình. Ba mươi một vẫn còn quá trẻ để thất bại trong nghề nghiệp.

Tuesday at 9:21am. Like. Comment

“Ba mươi một,” Josh nói. “Thế có nghĩa là cách hiện tại mười lăm năm.”

Mình chỉ vào câu tiếp theo.

Emma Nelson Jones

Thậm chí không đủ khả năng để đến tư vấn một bác sĩ tâm lý trị liệu cho tử tế.

Monday at 8:37am. Like. Comment

Josh quay sang mình: “Tớ không tin được chị ấy lại viết những chuyện như thế này.”

“Không phải chị ấy,” mình nói. “Tớ.”

“Tại sao người ta lại viết những chuyện riêng tư thế này trên Internet chứ? Thật điên khùng!”

“Chính xác,” mình hưởng ứng. “Mười lăm năm nữa tớ sẽ bị bệnh thần kinh, đó là lí do tại sao chồng tớ không muốn sống với tớ nữa.”

Josh ngả người ra ghế và khoanh tay trước ngực. Khi cậu ấy làm thế trông cậu ấy thật giống anh trai. Từ năm ngoái đến giờ mình chưa gặp lại anh David, nhưng anh luôn là người vui vẻ, mọi người đều cũng quý anh. Những đứa con trai muốn anh ấy là anh trai tụi nó, còn những đứa con gái thì chen chúc nhau để được lọt vào mắt anh.

“Nghe này Emma. Tớ nghĩ...” Josh nói, nhưng rồi lại thôi.

“Cứ nói đi.”

Josh chỉ tay về phía màn hình: “Bọn mình không biết chắc Emma Nelson Jones là ai hay những điều bọn mình đang trông thấy đây đích xác là gì. Nhưng ngay cả khi mọi thứ là thật đi nữa thì cậu cũng chả hiểu được đâu.”

Có tiếng đóng cửa trước. Josh và mình nhảy bật ra xa máy tính.

“Emma?” Mẹ gọi. “Dượng Marty bảo đã khóa cửa lúc mẹ và dượng ra ngoài rồi cơ mà, sao...”

“Không có gì đâu mẹ ạ,” mình nói lớn ra. “Josh ở đây.” “Hai đứa đã lập địa chỉ email cho mẹ và dượng chưa đấy?” Mẹ hỏi.

“Một phút nữa được không mẹ? Josh đang giúp con tìm tài liệu cho... bài tập về nhà.”

“Được,” mẹ nói. Mình nghe tiếng bước chân đang lên lầu. “Nhưng các con làm sớm rồi nghỉ đây. Mai còn đi học nữa.”

Không thể để mẹ trông thấy được. Mình chồm lên nhấp vào dấu X nơi góc trái của màn hình. Giọng nói cài sẵn vang lên: “Tạm biệt.”

Mẹ đi ngang qua, vẫy tay rồi về phòng ngủ.

Josh cầm lên chìa khóa có móc Scooby-Doo. Cậu ấy dừng ở cửa và quay lại nhìn mình.

“Sao thế?” Mình hỏi.

“Tớ không nghĩ cậu nên xem trang này một lần nữa một mình,” cậu ấy nói. “Biết đâu đó là trò đùa ác ý hay...” Mình lại muốn khóc.

“Bọn mình giao kèo là chỉ xem cùng nhau thôi nhé,” cậu ấy nói.

“Có nghĩa là cậu lại đến nhà tớ nữa phải không?” Mình hỏi. “Cậu không phiền chứ?”

Josh nhìn chăm chăm chòm chìa khóa trong tay, nhún vào cái mũi con Scooby-Doo rồi thả ra: “Không, tớ sẵn lòng mà.”

“Ngày mai được không? Sau giờ tập chạy nhé!”

“Ừ,” Josh nói. “Có thể Tyson và tớ sẽ ghé qua chỗ sân tập đấy.”

Mình mỉm cười lần đầu tiên suốt cả buổi tối. Năm ngoái, Josh thường đến

sân tập chỉ để vẫy tay và cổ vũ mình. Chuyện đó khiến mình muốn thành thật và kể cho cậu ấy nghe mình còn thấy gì nữa trên trang web đó, trước khi cậu ấy đến. Nhưng mình không có đủ dũng khí để nói. Mình nhìn xuống tấm thảm mới màu trắng. Những gì mình thấy chỉ khiến bọn mình ngượng ngịu thêm thôi. Và trong một đêm, mình muốn cảm thấy mọi chuyện lại có thể bình thường trở lại.

“Sao thế?” Josh hỏi.

Rốt cuộc thì mình cũng sẽ phải cho cậu ấy biết thôi. “Ngày mai,” mình nói, “bọn mình sẽ xem thử liệu cậu có một trang như vậy không nhé.”

EMMA

"Emma à?" Mẹ gọi vọng lên từ dưới lầu.

Mình liếc nhìn đồng hồ báo thức. Mười phút nữa chuông báo thức mới kêu mà.

"Emma!"

Mình rên rỉ, kéo chăn trùm kín đầu. Đêm qua mình đã ngủ quên trên trường ki, mãi đến hai giờ sáng mới lảo đảo lên phòng. Khi lên tới lầu, mình nhìn thấy đèn trong phòng tắm bên nhà Josh vẫn sáng.

Mỗi khi không ngủ được cậu ấy thường đi tắm lúc nửa đêm. Mình định nháy đèn vài lần. Nếu cậu ấy cũng nháy đèn, mình sẽ giơ một tờ giấy nhắn như khi hai đứa còn bé. Nhưng mình quyết định không làm phiền cậu ấy. Josh không còn quan tâm đến mình. Cậu đã đi chơi với Sydney cả buổi chiều, đi những bước đầu tiên để tiến vào tương lai của hai người.

Có tiếng dép loẹt quẹt, mẹ đang lên lầu, và trong cái đầu mệt mỏi của mình thoáng xuất hiện suy nghĩ không biết mình có làm gì khiến mẹ tức giận hay không. Tối qua mình không gặp mẹ. Mẹ và dựng Martin tới tận Pittsburgh để mua đồ dùng trong nhà tắm. Mình ăn tối rồi cho chỗ đĩa và cốc bản vào máy rửa chén. Thậm chí còn lau chùi quầy trước khi xem Wayne's World nữa.

Mẹ mặc một chiếc đầm màu vàng, tóc buộc đằng sau bằng một sợi dây giống màu tóc. Mẹ nhăn nhó, giơ cuộn băng video màu đen lên.

"Wayne's World phải không Emma?"

Mình xoa xoa bên vai bị tê do nằm nghiêng lúc ngủ. "Đó là lí do mẹ đánh thức con dậy đây à?"

"Không." Tay bên kia mẹ hươ hươ một cuộn băng khác. "Đây mới chính là lí do mẹ đánh thức con."

Mình với lấy dây buộc tóc ở bàn đầu giường và buộc tóc vồng lên kiểu đuôi ngựa. "Mẹ nói rõ được không?"

“Con đã lấy cái băng trắng của dựng và mẹ ra để xem Wayne’s World,” mẹ nói, miệng mím chặt.

Mình nhún vai. Có thể mình đã lấy ra một cái băng. Mình không nhớ nổi.

“Chúng ta đang thu Seinfeld,” mẹ nói. “Chúng ta đã cài sẵn chương trình rồi.”

“Con xin lỗi.”

“Chúng ta thu nó vào thứ năm hàng tuần, Emma. Con biết mà.” Mẹ nhìn vào tấm poster hình đại dương bên trên bàn, rồi nhìn sang mình. “Dựng Martin và mẹ đang nghĩ con thiếu tôn trọng cái nhà này.”

Mình ngồi bật dậy. “Thiếu tôn trọng? Mẹ đang nói gì thế?”

Mẹ chỉ vào chỗ bồn trên sàn gần bàn trang điểm. “Dựng Martin thấy chỗ bồn này rồi. Emma à, nhà mình vừa trải thảm mới. Làm thế nào mà con lại đổ nước bồn lên đó chứ?”

Mình không muốn nói về chuyện này. Đổ nước bồn trong lọ hoa xuống sàn là một việc làm xuẩn ngốc nhưng đó chưa phải là điều xuẩn ngốc nhất mà mình đã làm chiều hôm qua.

“Con đã cố dọn sạch chỗ đó rồi,” mình nói.

“Lẽ ra con nên hỏi dựng và mẹ. Nhà mình có nước rửa...”

Gượng đã! “Dựng Martin đã làm gì trong phòng con?” Mẹ thở dài. “Dựng chỉ đo đạc cùng với người chủ thầu xây dựng thôi.”

Mình vọt ra khỏi giường, kéo áo qua hông. Mình không còn lòng dạ nào để đôi co với mẹ, nhất là sau những trận cãi vã với Josh và bố, nhưng mình không thể bỏ qua chuyện này.

“Phòng này sẽ là phòng làm việc của dựng,” mẹ nói thêm. “Đương nhiên là sẽ đợi đến khi con tốt nghiệp trung học.”

“Thật điên rồ!” Mình hét lên, các mạch máu chạy rần rần trong người. Mình lấy tay che hai mắt. “Đây là phòng của con suốt mười sáu năm qua và giờ vẫn còn là phòng của con. Có thể dựng Martin đang có kế hoạch sửa sang nó thành phòng làm việc của dựng nhưng không phải dựng muốn vào lúc nào là vào, không cần sự cho phép của con như thế.”

Mẹ đặt hai cuộn băng lên bàn trang điểm.

“Con xin lỗi về chuyện Seinfeld.” Mình nói, mở ngăn kéo lôi ra cái áo thun màu xanh lá và quần soóc jean. “Con sẽ gọi xem có đĩa nào thu chương trình đó không. Nhưng mẹ phải nói cho dượng Martin biết là dượng hãy thôi ngay cái chuyện vào phòng con đo đạc này nọ đi.”

Mẹ nhìn xa xăm như thể muốn rớm nước mắt. “Cả ba chúng ta cần thích nghi với nhau,” mẹ nói, giọng trầm trầm.

Mình những muốn nói cho mẹ biết mình cũng đã cố thích nghi khi bố mẹ li hôn, và cuộc hôn nhân chớp nhoáng của mẹ và dượng Erik là một lần thích nghi khác. Mình đã quá mệt mỏi với những thích nghi.

“Mẹ nói dượng Martin hãy tránh xa phòng con ra là được,” tôi nói.

* * *

Quan hệ tình cảm Phúc tạp

Đó là tương lai của mình sáng nay. Không thấy nói đến mình đã kết hôn chưa. Không thấy nói đến mình còn độc thân. Hiện đang học cao học tại San Diego State và sống tại Oakland, California.

Mình viết dòng cuối cùng vào thứ Tư.

Emma Nelson

Mong sao cuối tuần này trời không mưa.

May 18 at 6:44pm. Like. Comment

Tấm ảnh của mình là ảnh đen trắng, gần như chỉ thấy được bóng lò mờ. Mình đang chơi saxophone trước một cửa sổ để mở, tóc buông xõa ngang vai.

Mình nhấp vào mục Friends và bắt đầu cho chạy xuống bên dưới. Có Cody. Anh đeo một chiếc cà vạt khác, nhưng về cơ bản anh vẫn giống như hôm qua. Mình cho trang đó chạy xuống tới những người có tên bắt đầu bằng J nhưng vẫn không có tên Josh.

Mình nhấp trở lại trang của mình. Mình vừa mới viết gì đó chỉ mới mười hai giây trước!

Emma Nelson

Tớ đang nằm nhà và nghĩ đến việc buông bỏ những thứ tớ đã níu kéo quá lâu. Bắt đầu với mặt khẫu. Tớ đã dùng cái mặt khẫu đó suốt mười lăm năm

qua. Đang chờ một từ nào đó mới xuất hiện.

12 seconds ago. Like. Comment

Mình bỏ mật khẩu Millicent ư?

Clarence và Millicent là những gì tốt đẹp trong tình bạn giữa mình và Josh. Và giờ mình muốn bỏ nó? Có phải mình đã phá hỏng tình bạn của hai đứa mãi mãi chỉ bởi mình đã hôn cậu ấy không? Hay bởi mình đã không trả lời rõ ràng khi cậu hỏi tại sao mình hôn cậu ấy?

Gượng đã! Mình không thể đổi cái mật khẩu đó được. Đó là mật khẩu giúp mình vào được Facebook. Mình cần vào Facebook. Hiện tại quan hệ tình cảm của mình phức tạp thật. Không thấy nói gì đến nghề nghiệp. Ngay cả khi mình không thể nói được nhiều, mình vẫn có thể hình dung được mình bắt đầu thổ lộ một số thứ. Nếu mình không thể biết được những chi tiết về cuộc đời mình thì mình sẽ không có cơ hội sửa chữa mọi chuyện.

“Emma!” Tiếng mẹ gọi khiến mình giật mình. “Dượng Martin cần gọi điện. Con thoát khỏi mạng một chút được không?”

“Không, con...”

“Mình đã thống nhất chuyện này rồi mà,” mẹ nghiêm giọng. “Chúng ta đang chuẩn bị lắp một đường dây điện thoại mới, chỉ dùng cho Internet. Nhưng giờ con cần thoát ra đã.”

Khi đóng màn hình, mình chợt nhớ đến tấm ảnh chụp Kellan, Tyson, Josh và mình ở tiệm GoodTimez đã bị xé hôm nọ. Mình lao nhanh ra thùng rác, hi vọng dượng Martin chưa đổ đi khi vào phòng mình. Và ở đó, bên dưới mớ khăn giấy dùm dỏ là những mảnh bị xé ra từ tấm ảnh. Mình lấy ra khỏi thùng rác, từng mẩu một và nắm chặt trong tay.

Có thể Josh và mình không còn là bạn trong tương lai thật, nhưng mình không thể vứt đi những kỉ niệm này. Mình mở ngăn kéo đầu tiên, cho mấy mẩu ảnh đó vào cuốn nhật kí và đóng ngăn kéo lại.

JOSH

Hôm nay là Ngày Thả Giàn. Một phần tư học sinh không đến trường khiến cho hành lang thông thoáng và rộng rãi hẳn. Xung quanh cũng yên ắng hơn khiến tôi dễ dàng chìm vào những suy nghĩ mông lung.

Đến tiết học thứ ba, tôi đi dọc hành lang rồi dừng lại, đứng tựa vào tủ gửi đồ và nghĩ về thời gian. Nếu có thể, tôi sẽ quay lại sáu tháng trước đây, vào cái đêm tôi đã cố hôn Emma, và tôi sẽ không làm thế. Em vẫn sẽ khoác tay tôi, dựa vào người tôi cho ấm khi hai đứa đi dạo khắp nghĩa trang, nhưng khi quay trở lại xe của em cùng với Tyson và Kellan hai đứa sẽ không thấy ngỡ ngàng. Nếu tôi không thể quay trở lại xa được như thế thì tôi sẽ quay lại hiên nhà Emma vào cái ngày em cài đặt chiếc máy vi tính mới và tôi sẽ không đưa cho em chiếc CD-ROM ấy. Thế là em sẽ không bao giờ phát hiện ra Facebook. Dù hai đứa không còn thân thiết như xưa, nhưng ít ra vẫn còn nói chuyện với nhau. Tôi tiếp tục đi dọc theo hành lang cho đến khi nghe một giọng nói vang lên đằng sau: “Cậu đây rồi!”

Tôi hít một hơi rồi quay lại.

“Thấy lạ nhỉ?” Sydney đưa mắt nhìn quanh hành lang. “Như thể là không có ai hôm nay ấy.”

Cô ấy thật đẹp, tóc nâu sáng và mắt màu hổ phách. Ảnh của cô ấy có thể đăng được trên các tạp chí mà Emma và Kellan vẫn thường tìm kiếm các bài trắc nghiệm tâm lí.

“Tay cậu còn mỏi không?” Sydney hỏi. Cô ấy nghiêng người về phía trước nắn nắn bắp tay tôi. Ôn Chúa, hôm nay tôi đã hít đất thêm vài cái. “Tớ khiến cậu vất vả quá.”

“Đâu có gì,” tôi nói, dù hai tay có ê ẩm thật. “Cậu thế nào?”

Sydney buông thõng hai vai. “Về đến nhà là mệt như luôn.”

Có tiếng chuông báo hai phút nữa là vào lớp, tôi cảm thấy mừng vì dứt ra được khỏi cuộc nói chuyện này.

“Cậu ăn trưa ở đâu?” Sydney hỏi, liếc nhìn điện thoại cầm tay.

Tôi sẽ ăn trưa nơi gốc cây quen thuộc, nhưng tôi không chắc mình có nên rủ cô ấy đi cùng không. Tyson cũng đã gợi ý như thế, nhưng Emma có thể cũng ra đó, như vậy sẽ chỉ khiến tình huống khó xử hơn mà thôi.

“Nếu cậu đã có kế hoạch rồi thì thôi vậy,” cô nói. “Khi khác bọn mình sẽ ăn trưa với nhau.”

Tôi cần giải thích một chút. “Không hẳn là tớ có kế hoạch,” tôi nói, “nhưng giữa tớ và một người bạn trong nhóm có chút hiểu lầm, tớ đang hi vọng hôm nay có thể nói chuyện được với cô bạn đó.”

Sydney thoáng nhìn lảng đi chỗ khác. Lẽ ra tôi không nên dùng từ cô bạn. “Ừ,” cô ấy nói. “Ý tớ là cậu thật tử tế.”

Trên Facebook, Sydney và tôi có vẻ rất hạnh phúc. Dù rằng hiện giờ hai đứa hoàn toàn khác nhau, nhưng chắc chắn theo thời gian hai đứa sẽ dần giống nhau hơn. Có thể Emma nói đúng, tôi đã quá hấp tấp.

“Chuyện này nghe có vẻ kì lạ,” Sydney nói, nhìn xuống. “Tôi qua tớ kể chuyện với chị Haley những chuyện bọn mình làm hôm qua và tớ vui như thế nào khi đi cùng cậu.”

“Cảm ơn,” tôi nói. “Tớ cũng thấy vui.”

Cô thở dài, rồi nhìn tôi, cười gượng. “Nhưng khi tớ kể đến đoạn đưa cậu đến nhà Rick, chị bảo tớ là đồ ngốc. Nếu chuyện đó khiến cậu thấy không được thoải mái thì cho tớ xin lỗi nhé.”

Tôi khẽ so vai nhưng không nói gì. Tôi không nghĩ mình cần một lời xin lỗi trong chuyện này.

Sydney mỉm cười rụt rè. “Chị Haley sẽ không bảo tớ là đồ ngốc nữa khi hỏi cậu câu này, thế cậu có muốn đi cùng tớ đến buổi đốt lửa mừng tối nay không?”

“Tại nhà Rick hả?”

“Không hẳn là tại nhà cậu ấy,” nó nói. “Ở hồ.”

Shana Roy ở đâu ào tới. “Chào Syd!” Liếc vội sang tôi một cái rồi nó chìa tay về phía Sydney. “Tớ cần vài thanh chewing gum. Cậu có không?”

Khi Sydney lục tìm trong túi, tôi cố nghĩ cách trả lời chuyện đốt lửa

mừng. Nếu giờ vẫn chưa đến lúc hai đứa cặp với nhau mà tôi lại đi với cô ấy thì liệu có phải tôi đang cố đẩy mọi chuyện lên quá mức cần thiết không? Nhưng nếu tôi cứ lần nữa thì liệu hai đứa có tiến triển không?

Ồn Chúa, vẫn còn cách. Dù tôi có trả lời thế nào thì tôi cũng có thể lên Facebook sau khi tan học để xem hậu quả là gì. Tôi có thể dùng chìa khóa dự trữ của Emma để lên phòng em trong khi em vẫn đang ở sân tập. Tôi biết địa chỉ email và mật khẩu của em, nên tôi sẽ chỉ lên xem loáng một cái và quyết định liệu...

Không được! Nếu tôi thực sự mong hai đứa đã chưa từng phát hiện ra Facebook thì ngay từ lúc này tôi sẽ như thế. Trong giới hạn quan tâm của tôi, Facebook chưa hề tồn tại. Và nếu chuyện này đúng, Sydney Mills rủ tôi đến buổi đốt lửa mừng, có họa ngục mới nói không.

Shaha cho một thanh chewing vào miệng rồi vẫy tay chào. Khi nó đi khỏi, Sydney mỉm cười. “Nào cậu có đi không?”

“Đi,” tôi nói.

* * *

Tôi bóc chiếc sandwich thứ hai. Emma cho một lát phô mai vàng lên miếng táo. Em và Kellan đến chỗ ăn trưa cùng nhau nhưng Emma gần như không nói tiếng nào từ lúc ngồi xuống gốc cây.

Kellan ném một miếng khoai tây thẳng vào Tyson, đập vào cằm nó.

Nó nhặt miếng khoai tây rớt xuống lòng lên rồi cho vào miệng. “Cứ ném tiếp đi, đến khi nào trúng miệng tớ thì thôi.”

Kellan nhắm tiếp một miếng nữa, lần này cẩn thận hơn, Tyson há miệng thật rộng. Miếng khoai tây bay thẳng về phía mặt nó và...

“Trúng phóc!” Kellan vung hai tay lên trời. Tyson ho hai cái rồi chữa ngón tay cái lên.

Emma bóc thêm một miếng phô mai nữa rồi đưa nó cho tôi. “Cậu ăn đi này.”

Tôi không thích phô mai nguyên chất nhưng vẫn cầm lấy.

“Wow!” Tyson hết nhìn Emma rồi lại nhìn tôi. “Hai người đã chịu nhìn mặt nhau rồi à, lại còn cho phô mai nữa chứ? Đây là một khoảnh khắc trọng

đại. Có ai mang theo máy ảnh không nhỉ?”

Kellan ném một miếng khoai tây chiên vào trán nó. “Đề tội nó yên đi.”

“Nhưng chuyện tình cảm đều bắt đầu kiểu như thế”, Tyson lý sự, nhúng mẩu khoai tây chiên vào lọ sốt cà chua của Kellan. “Kế tiếp, chàng sẽ mời nàng một miếng sandwich của chàng. Và nếu không cẩn thận...”

“Tyson!” Kellan quát lên. “Có im ngay đi không!” Tyson chìa tay ra. “Sao chứ? Hai người đó đã không nói với nhau...”

Lần này, miếng khoai tây đã được nhúng trong sốt cà chua đáp thẳng lên trán Tyson rồi rớt xuống đất.

Kellan đưa tay lên che miệng: “Tớ không định làm thế.” Tyson cười phá lên. “Cậu không định ném, hay cậu cố ý không chùi chỗ nước sốt đã?”

Kellan lôi cái ba lô để vào lòng. “Tớ có khăn giấy hay sao ấy.”

“Quên khăn đi quý cô,” Tyson nói, đứng lên. “Tôi sẽ chùi chỗ này lên áo cô đây.”

Kellan hét lên rồi ù chạy về phía sân bóng. Tyson chạy theo sau.

“Emma,” tôi lên tiếng khi hai đứa kia đi khỏi. “Tớ rất xin lỗi về câu nói hôm nọ. Tớ biết cậu không bao giờ cố tính lừa dối tớ.”

Emma đưa tay vuốt vuốt cổ. “Có lẽ bọn mình nên thừa nhận đó là một tuần điên khùng và hãy bỏ qua mọi chuyện.”

Kellan kêu ré lên khi Tyson bắt được nó ở sân bóng. Tyson dụi cái trán dính nước sốt vào ngực Kellan nhưng nó tránh được và lại chạy tiếp.

Đúng, đó là một tuần điên khùng nhưng hai đứa cần nói chuyện. “Tớ chỉ không biết làm thế nào sau khi...”

“Tớ biết.” Emma phẩy tay ra hiệu không nói chuyện này nữa rồi em thì thào: “Josh, nghe này. Có thể cậu lại phát điên lên vì tớ lần nữa, nhưng tớ vừa mới lên Facebook một lát, mới sáng nay và được biết là...”

“Hãy nói tớ biết bọn mình đừng tránh mặt nhau nữa,” tôi nói. “Tớ chỉ quan tâm đến điều này thôi.”

Emma hít một hơi thật sâu như thể sắp khóc. Tôi bứt một cọng cỏ, cho vào giữa hai ngón tay cái rồi thổi thổi. Emma đưa tay lên bịt tai nhưng ít ra em vẫn mỉm cười.

“Bạn có thấy tóc thu hút và dễ mền không?” Tôi hỏi khi em đưa tay xuống. “Hay cậu vẫn còn tức giận?”

Emma bật cười như nắc nẻ. “Có khi nào tóc tức giận đâu. Tóc chỉ hơi bực thôi.”

“Giờ thì sao?”

Em chồm người về phía trước, bẹo má tôi. “Thu hút và dễ mền.”

Tyson và Kellan đứng đĩnh đi về phía gốc cây. Chỗ xốt cà giờ đã được chùi lên ống tay áo của Tyson.

“Có ai vừa hôn nhau rồi làm lạnh phải không nhỉ?” Tyson hỏi.

Mặt tôi đỏ rần lên.

Kellan vỗ tay. “Câu hỏi tiếp theo nhé. Ai sẽ dự buổi đốt lửa mừng? Tyson sẽ mang củi, và tóc nghĩ là tóc sẽ đi.” Emma nhìn tôi với ánh mắt chờ đợi.

“À,” tôi nói, những muốn lấy lại những lời nói kế tiếp ngay cả khi chưa kịp nói ra. “Tóc đã nhận lời đi cùng Sydney.” “Ồ,” Kellan nói.

Emma đóng nắp hộp đựng đồ ăn trưa lại. “Tóc cũng muốn đi lắm,” em nói, “nhưng sáng nay tóc cãi nhau với mẹ nên tóc nghĩ mình cần ở nhà thì hơn.”

“Bạn chắc không?” Kellan hỏi. “Tóc nghĩ sẽ vui đấy.” “Tóc có ý này,” Tyson nói. “Mình rủ cả Sydney đi cùng.”

Xe của Kellan đủ chỗ cho cả bọn. Đốt lửa xong, tóc sẽ trả xe tải cho bố và mình có thể đi chơi cùng nhau.”

Emma cầm lon Sprite của Kellan lên uống một ngụm. “Không, Josh cần đi riêng với Sydney. Tóc ở nhà thôi.”

Khi Emma cho hộp đồ ăn vào túi, tôi thấy Kellan nhìn tôi trừng trừng.

EMMA

Cổ họng mình như có gì chặn ngang từ lúc trưa tới giờ sau khi nghe Josh bảo sẽ đi cùng với Sydney đến buổi đốt lửa mừng. Cậu ấy có vẻ ngượng khi nói ra điều đó trước mặt mình, thậm chí cậu ấy không biết tin mới nhất về cái tương lai khốn khổ của mình. Lần cuối cùng cậu đọc trên Facebook mình vẫn còn sống ở London với Kevin Storm. Rồi mình li hôn với Issac Rawlings, và giờ thì có quan hệ tình cảm phức tạp ở California.

Tệ nhất là Josh không hề biết rằng tình bạn giữa hai đứa không bao giờ có thể hàn gắn được.

Mình đang trên đường ra sân tập, nhưng lại cứ muốn ngồi trước màn hình vi tính xem thử liệu mật khẩu đã bị đổi chưa. Nếu chưa đổi thì mình sẽ đọc ngẫu nhiên mọi thứ trên trang ấy trước khi mất Facebook mãi mãi.

“Emma,” Cody chào. Anh ấy đang chạy về phía bãi đỗ xe, túi thể thao đeo lưng lủng lẳng trên vai. Tóc anh ấy bù xù, bết mồ hôi và áo thun chặt căng làm lộ rõ khuôn ngực vạm vỡ. “Hình như tụi mình trễ rồi ấy nhỉ?”

“Em đến phòng thí nghiệm hóa học với bạn,” mình nói. Cody sóng bước bên cạnh mình. “Anh bị kẹt xe trên đường về từ buổi Ngày Thả Giàn.”

“Vui không?”

Anh nhún vai. “Chán phèo. Anh ngán lắm rồi. Giờ anh chỉ còn tính từng ngày để được vào học ở Duke thôi. Đó là nơi anh sẽ đăng kí mùa thu năm nay.”

“Ồ,” mình nói, như thể thông tin đó mới mẻ lắm vậy. Mình biết về tương lai của anh còn nhiều hơn cả anh. Một ngày kia anh sẽ sống ở Denver và thăm Nhà Trắng. Mười lăm năm nữa, anh vẫn còn độc thân. Nhưng ngay lúc này đây anh thích bộ phim mình vừa xem tối qua.

“Nghe anh nói, em lại nhớ đến một câu buồn cười.” Mình chùi hai bàn tay vào quần soóc, bắt chước giọng biểu cảm của Wayne: “Tôi nghĩ tôi sẽ cô đơn trong một năm. Hóa ra chỉ là tôi chán nản thôi.”

“Gần đúng,” Cody nói, cười toe. “Đã có lúc tôi nghĩ rằng mình sẽ cô đơn trong một năm. Anh không biết em cũng thích Wayne’s World đấy.”

Sự thực là khi xem lần thứ hai mình thậm chí còn ghét nó hơn.

“Anh xem chưa?” Minh hỏi.

“Vài lần,” anh nói. “Thì ra Emma Nelson thích ban nhạc Green Day và phim Wayne’s World. Ấn tượng đấy.”

Cody choàng tay hờ qua vai mình khi cả hai bước ra sân tập. Hai cơ thể chạm vào nhau. Mình có thể cảm nhận được các cơ trên người anh ép vào người mình, và người anh tỏa ra mùi giống như mới cạo râu.

Mình không thể tin nổi nhưng thực sự chuyện đang tiến triển tốt đẹp.

* * *

Thầy huấn luyện viên đọc to số lần khi bọn mình chạy vòng quanh sân tập. Hết một phần tư dặm mình lại phá vỡ kỉ lục cá nhân.

Thầy McLeod thối còi khuyến khích: “Không biết chuyện gì đang xảy ra với em nhưng hôm nay em làm rất tốt, Emma. Cứ duy trì tốc độ nhé!”

Mình tiếp tục chạy mặc dù hai chân muốn rời ra. Mình chạy như thế để gây ấn tượng với Cody, đồng thời cũng khiến cho đầu óc dễ chịu hơn. Mình vừa cãi nhau với Josh, bố và giờ là mẹ. Người duy nhất mình còn lại là Kellan và mình có cảm giác là một lần nữa mình lại mất nó về tay Tyson.

“Dừng được rồi, Emma,” thầy huấn luyện nói sau khi mình kết thúc vòng chạy cuối cùng.

Cody sán tới khi mình đi vòng qua sân tập, hai tay chống hông.

“Em có cảm giác như em đang phóng mũi tên đi không?” Anh hỏi

Mình nhìn anh chăm chăm. “Em không nghĩ vậy.” “Từ Wayne’s World đấy.”

Mình cố bật một tiếng cười. “Ừ. Đương nhiên rồi.” “Này, em có muốn anh đưa về nhà không? Anh phải đi tới tiệm kim hoàn lấy chiếc nhẫn tốt nghiệp, nhưng anh lại để cuộn băng thu buổi biểu diễn ngoài trời trong xe...” “Cuộn băng nào ạ?” Minh hỏi để có thời gian hình dung nên làm thế nào. Xe của mình vẫn còn nằm ở bãi đỗ xe dành cho học sinh, và mình còn phải đón Kellan từ phòng thí nghiệm hóa rồi đưa nó về nhà nữa.

“Dave Matthews,” anh nói. “Nhưng anh phải nói chuyện với thầy McLeod về buổi chạy thử ngày mai trước. Nên nếu em muốn, hãy gặp anh ở bãi đỗ xe sau mười phút nữa. Xe của anh là chiếc Toyota bạc.”

Cứ như là mình chưa hề biết vậy.

* * *

“Làm gì mà cậu không kịp thờ vậy?” Kellan hỏi, đặt cốc thủy tinh vào giá kim loại. Nó đeo cặp kính nhựa to tướng và trước mặt là đủ loại hóa chất. Kellan đã hoàn thành chương trình AP Chemistry năm vừa rồi, nhưng thỉnh thoảng vẫn ghé qua phòng thí nghiệm để phụ việc cho thầy cô ở đây.

Cô Monroe đứng trước một vài học sinh. Mình bước lại gần sát Kellan để chắc chắn là không ai nghe thấy. “Tớ chạy từ sân tập về đây,” mình nói. “Cody rủ tớ cùng anh ấy tới tiệm kim hoàn để lấy chiếc nhẫn tốt nghiệp của anh ấy rồi anh ấy đưa mình về nhà luôn.”

“Cái gì?” Kellan hỏi. Nó múc một muỗng bột màu vàng cho vào một trong mấy cái cốc, ngay lập tức chỗ hóa chất đó bốc ra một mùi thối hoắc.

Mình đứng lù ra, phẩy phẩy tay trước mũi. “Có sao không vậy?”

Kellan kéo cặp kính lên trên trán. “Tớ đâu có định uống chỗ này. Và đừng có mà đánh trống lảng. Tại sao Cody muốn cậu đi cùng anh ta?”

Mình không thể không nhoen miệng cười. “Gần đây bọn tớ cũng hay nói chuyện. Hóa ra có nhiều điểm chung lắm.”

Khi Kellan viết gì đó lên biểu đồ phòng thí nghiệm, mình quan sát gương mặt nó. Mình chỉ mới xem ảnh con gái nó một lần thôi nhưng rõ ràng Lindsay giống nó y như đúc.

“Để tớ đoán xem nhé,” Kellan lên tiếng. “Cậu định bảo tớ lái xe của cậu về nhà, đúng không?”

Mình lục trong ba lô, lấy ra chùm chìa khóa rồi đặt xuống bên cạnh đèn xì Bunsen. “Bọn tớ sẽ không đi lâu đâu. Cậu có thể loanh quanh chơi ở nhà tớ một lát, rồi tớ sẽ đưa cậu về nhà. Hay nếu không muốn đợi thì cậu có thể lấy xe đạp của tớ trong ga ra...”

Kellan không nói không rằng.

“Nào,” mình nài nỉ. “Tớ nợ cậu nhiều nhiều.”

“Trên cả nhiều nhiều đấy,” nó nói, thả chùm chìa khóa vào ví. “Như cuộc đua Vòng quanh nước Pháp từ nhà cậu về nhà tớ thôi mà. Và tớ không cần phải bảo cậu nên cẩn thận với Cody. Bọn mình đều biết rõ anh ta mong đợi nhiều từ bọn con gái.”

“Bọn tớ chỉ đi lấy nhẫn tốt nghiệp cho anh ấy thôi mà,” mình nói. “Chỉ có thể thôi. Và mình sẽ đưa cậu về nhà ngay khi về.”

“Để tớ bảo Tyson đến đón tớ cũng được.”

“Ừ, thế chuyện giữa hai cậu là thế nào vậy?” Mình hỏi. Kellan chuyển sự chú ý sang một cốc khác.

“Kellan Steiner!” Mình lớn tiếng một chút. “Lần trước cậu đã chết lên chết xuống vì Tyson rồi. Cậu không cần thêm một lần thê thảm nữa đấy chứ.”

“Tớ biết tớ đã phải đau khổ rất nhiều vì cậu ấy,” Kellan nói, nhìn vào mắt mình. “Thực sự hôm qua tớ đã gọi điện để sắp xếp một cuộc hẹn với bác sĩ tâm lí. Tớ muốn nghiêm túc kiểm tra lại tình cảm của mình.”

“Vậy là chính thức rồi à? Cậu và Tyson muốn quay lại với nhau?”

“Tớ không nói như vậy.” Kellan cầm vài cái kẹp kim loại rồi lại đặt xuống. “Nhắc đến mới nhớ, và tớ muốn cậu thành thật khai báo, thế cậu và Josh là thế nào vậy?”

Mình ngần ngại. “Đâu có gì.”

“Hôm qua, cậu thậm chí không muốn ra chỗ ăn trưa vì có cậu ấy ở đấy. Còn hôm nay thì cậu suýt nữa thì chảy nước mắt vì cậu ấy đi với Sydney.”

Mình khoác ba lô lên vai. “Người ta cứ mỗi lúc một dạt nhau ra,” mình nói, “và có khi ta không thể làm gì để ngăn lại được.”

Mình quay người bước ra cửa.

JOSH

"Khuyu gói xuống đi!" Tôi khum hai bàn tay lại, đưa lên miệng rồi hét lên.

Bên trên lòng chảo, thằng nghiện cần sa sắp sửa làm cú rơi đầu tiên. Tôi cố bảo nó cứ từ từ nhưng nó nhất quyết muốn gây ấn tượng với bạn gái. Dứa con gái đứng ở đầu bên kia lòng chảo, hai tay khoanh trước ngực, lắc đầu. Một chân đặt lên phần sau của tấm ván trượt, mấy bánh sau bám chặt vào gờ lòng chảo, nó từ từ nhấc chân kia lên và đặt xuống gần phần trước của ván trượt.

Tyson và tôi ngồi lên ván trượt cạnh đấy.

Tyson đu đưa qua lại trên tấm ván trượt. "Tao chưa thấy ai chết ở lòng chảo cả."

"Cẩn thận đấy!" Tôi lại đưa hai tay lên miệng, hét lên. "Khuyu gói xuống!"

Thằng nghiện cần sa gật đầu như nghe thấy tiếng tôi.

Khi tấm ván trượt của nó bắt đầu trượt về phía trước, nó rú lên một tiếng khiếp đảm. Nó bay vèo xuống bên dưới lòng chảo nhưng không khuyu gói. Tấm ván trượt văng ra, hai chân nó chới vơi trong không trung, rồi nó đáp bịch xuống đất ở tư thế ngựa.

Bạn gái nó trượt vèo xuống từ đầu bên kia, rồi nhảy ra khỏi ván trượt, chạy bỏ đến bên nó. Con bé đỡ thằng bạn trai đứng dậy, lão đảo.

Tyson hoan hô. "Nó không chết. Tao nghĩ vậy là thành công rồi."

Tôi đeo ba lô, đứng lên. "Tao về nhà đây."

Tyson cười vang. "Nhưng nếu thằng đó lại làm thử một cú nữa thì sao?"

Tôi lắc đầu. Vì quá căng thẳng về buổi đốt lửa mừng tối nay nên tôi không thấy hứng thú gì với những chuyện xung quanh nữa. Có thể tôi chỉ lo bò trắng răng. Hay đêm nay sẽ là thời khắc Sydney và tôi chính thức cặp với nhau. Hay có thể là đêm hai đứa chia tay trong êm thấm.

Tôi vỗ vào tay Tyson. “Gặp lại ở hồ nhé!”

* * *

Tôi mở tủ để đồ. Trên cái giá dài bên trên giá treo sơ mi, tôi giữ lại tất cả những gì không thể vứt đi. Tạp chí về bộ môn ván trượt. Một cái khuôn bó bột tôi đã từng đeo vào chân, trên đó có chữ kí của tất cả bạn bè.

Hộp giày đựng mấy cuộn băng thu nhạc sống anh David cho. Tôi lắc nhẹ một hộp chì than đã dùng gần hết và một cuốn vở nháp cỡ lớn tôi đã không hề đụng tới từ năm ngoái.

Thật dễ chịu khi lại cầm lên cuốn vở nháp ấy. Nhiều năm trước, tôi đã viết họ “TEMPLETON” theo lối in đậm lên bìa trước. Đó là điều tôi muốn khi trở thành một họa sĩ nổi tiếng.

Tôi mở ra và bật cười khi nhìn thấy tác phẩm đầu tay: Hai mươi một chú Tweety[1]. Đó là hai mươi một bức phát họa Tweety bằng bút chì, nhưng tôi chỉ mới tô màu vàng được ba bức. Tôi không nhớ ba bức đó có tầm quan trọng như thế nào nhưng chắc lúc đó chúng phải mang một ý nghĩa nào đó. Trang kế tiếp là Toons & Tins. Tasmanian Devil và Porky Pig[2] hét vào những cái điện thoại bằng hộp thiếc, bối rối vì chẳng hiểu gì nhau, nước bọt văng tứ tung. Thực sự mà nói, tôi đang vẽ cái quái gì không biết?

[1] Tên chú chim hoàng yến trong phim loạt phim hoạt hình Loony Toons của hãng Warner Bros.

[2] Những nhân vật trong phim Loony Toons.

Sau khi lật thêm vài trang tiếp theo, tôi quay cuốn vở nháp lại cho đúng hướng.

Vào đầu năm lớp mười, Emma và tôi đang học bài trên giường em thì tôi hỏi liệu tôi có thể phác họa khuôn mặt em không. Em gạt cuốn sách sang một bên rồi ngồi kiên nhẫn cho tôi vẽ, nhưng không hiểu sao tôi không thể vẽ giống em được. Có thể đó chính là em thật nhưng có cảm giác như không phải là em, mà là bất kì ai.

Nhưng Emma thích bức đó lắm, và em bảo tôi cho cả bạn xem. Nhưng tôi không bao giờ cố vẽ thứ gì thật nữa. Nếu có gì đó tôi vẽ được thì chỉ có thể là Emma.

Tôi lật sang vài bức vẽ những nhân vật trong phim Looney Tunes nữa và xé mảnh giấy trắng đầu tiên. Tôi đặt nó lên bên trên cuốn vở nháp đang dựa vào hông tôi. Dùng một mẫu chì ngắn tũn, tôi phác một đường lượn sóng ngắn xuống chính giữa trang và tô đậm dần về phía bên phải. Tôi ngắm nghía một lát, rồi vẽ thêm một đường chân trời cong cong bên dưới. Có cảm giác như một điều gì đó đang bắt đầu. Chỉ là tôi không chắc đó là gì.

EMMA

Bên trong xe của Cody thật khác với những gì mình hình dung. Mọi thứ đều cũ kỹ, đệm ghế bẹp rúm, còn lớp sơn cửa xe thì tróc nhiều chỗ.

“Anh trai anh đã để lại cho anh chiếc xe này khi anh ấy vào đại học,” anh nói khi ra khỏi bãi đỗ xe. “Anh biết là nó lụ khụ rồi.”

Trông Cody ngượng ngịu về chiếc xe, mình thấy anh rất dễ thương. Anh đã cho mình thấy điểm yếu của anh. Nó khiến mình muốn tiết lộ luôn rằng, một ngày kia anh sẽ có thể mua bất kì chiếc xe nào anh muốn.

“Anh trai anh học đại học ở đâu?” Mình hỏi. “Trường đại học Vermont. Học về môi trường.”

Một ngày nào đó anh cũng như vậy!

Cody cua trái vào đường Finch, hướng thẳng ra đường cao tốc. Anh với người qua chỗ gần đầu gối mình để mở cái hộp gần cái bảng đồng hồ xe, ở đó có nhiều băng cassette được xếp gọn gàng. “Em lấy cái băng Dave Matthews giúp anh được không?” Anh hỏi. “Cuộn băng thu nhạc sống mà anh nói với em rồi ấy. Họ chơi gần trường anh trai anh, và anh ấy đã thu nó.”

Mình lôi cuộn băng ra, nhét vào máy cassette. Có tiếng rẹt rẹt phát ra từ cái loa. Trong khi đợi băng chạy, mình nhìn sang Cody. Anh lái xe thật tự tin với cái cách ngồi ngả người ra ghế, một tay để trên vô lăng.

Khi xe chạy trên đường cao tốc, cuộn băng mới bắt đầu chạy. Có quá nhiều tiếng ồn từ những người đi xem nên hầu như mình không nghe gì. Mình nghĩ họ đang chơi bài What would you say?

“Khán giả nhón nháo quá,” Cody nói, hướng mắt về cái máy stereo. “Nếu tới đó để chỉ say sưa và nói chuyện suốt buổi như thế thì đi bar còn hơn.”

“Bố em chơi nhạc chuyên nghiệp lắm,” mình nói. “Lúc nào ông cũng phàn nàn về chuyện đó.”

Cody vặn to volume. “Với vai trò là người chơi guitar, Dave Matthews không đúng tâm. Em có nghe anh ta đang chơi như thế nào không?”

Mình cố lắng nghe nhưng chất lượng thu tòi quá. “Ngạc nhiên thật.”

Cody dận ga, vượt qua hai xe đằng trước. Xe đang hướng thẳng tới trung tâm mua sắm Lake Forest. Kellan và mình mỗi năm có đến đó vài lần nhưng đa phần là để dành tiền mua sắm ở Pittsburgh.

“Tại sao anh phải mang nhẫn tốt nghiệp ra tiệm kim hoàn?” Mình hỏi. Mình có thể hình dung được chiếc nhẫn của anh rất rõ. Nó làm bằng bạc và thô, có viên đá màu cam chính giữa, màu chính thức của đội Cheetah.

“Anh muốn khắc lên đó ngày anh thi đấu cấp tiểu bang,” anh nói. “Anh biết là khắc lên đó ngày chưa đến thì cũng có vẻ lạ lùng thật nhưng anh làm để lấy hên.”

Cách đây hai tuần, Cody đã về nhất trong cuộc thi chạy cự li một trăm dặm cấp khu vực. Tuần sau anh sẽ thi cấp tiểu bang, anh sẽ có cơ hội đứng đầu trong top chạy nước rút nam toàn bang Pennsylvania.

“Có thể em cũng sẽ đưa họ xem thử dây chuyền của em nữa,” mình nói, lục tìm trong cái túi nhỏ đằng sau ba lô. “Không biết liệu họ có sửa được cái móc không.”

“Anh xin lỗi... cái băng này nghe kinh khủng quá.” Cody ấn nút tắt trên stereo. Đúng lúc đó một người đi xe đạp từ làn đường dành cho xe đạp thành linh đổi hướng sang trước đầu xe của chúng tôi.

Mình hét lên: “Coi chừng!”

Cody bẻ ngoặt tay lái sang bên trái. Một chiếc xe khác tuýt còi và phanh kết lại, mình đưa tay che hai mắt.

“Cái quái gì thế?” Cody quát lên, nhìn qua gương chiếu hậu.

Trên gương chiếu hậu bên hông xe, mình trông thấy người đi xe đạp bỏ một chân xuống vỉa hè. Anh ta cởi mũ bảo hiểm ra, chĩa ngón tay giữa về phía Cody.

“Xem anh ta kìa!” Cody bảo. “Suýt nữa thì gây ra tai nạn mà giờ lại còn chĩa ngón tay đó vào anh nữa.”

Tim mình như muốn vọt ra ngoài, còn hai tay thì run lẩy bẩy.

“Còn em thì nên thả lỏng người sau tiếng hét vừa rồi đi,” Cody nói. “Hét thế thì được gì chứ.”

Cody cho xe chạy vào bãi đỗ xe của khu mua sắm Lake Forest rồi tắt máy. Anh bước ra khỏi xe, mình cũng ra theo, để cái ba lô trên xe. Cody không đả động gì đến sợi dây chuyền của mình khi cả hai vào trong cửa hàng, nên mình cũng không nhắc đến nó nữa.

* * *

Khi cả hai trở lại xe, tiếng xe rung lên có vẻ tốt hơn hẳn. Chỗ khắc trên chiếc nhẫn của Cody trông thật hoàn hảo, và người thợ kim hoàn bảo anh kí tên vào một trang báo có ảnh của anh và một bài báo viết về chuyện anh sắp sửa tham gia giải đấu cấp tiểu bang. Mình cố làm ra vẻ ngạc nhiên khi anh đưa mình xem trang báo, vì mình có một trang báo như thế trong ngăn kéo ở nhà rồi.

Khi Cody cho xe chạy trên đường cao tốc, anh vớ tay vào hộc để đồ trên xe, lấy ra một cuộn băng khác. Lần này những ngón tay anh cọ vào đầu gối mình.

“Em biết không,” anh nói, “nhà của chú thím anh ở trên đường này này, và họ có dàn âm thanh ác chiến lắm. Em có muốn qua đó xem thử cái băng thu kia nghe ở nhà họ thì có hay hơn không?”

Lòng mình rộn ràng.

“Đừng lo,” anh nói thêm. “Hai người đó làm nha sĩ và lúc nào cũng điên cuồng với công việc. Họ không có ở nhà.”

“Anh có chắc là họ sẽ không thấy phiền chứ?”

“Không đâu. Chú của anh cho anh giữ chìa khóa dự phòng mà.”

Cody cua trái và chạy vào con đường với những ngôi nhà lớn hai bên và cả những cây mới trồng. Anh đỗ xe trước một căn nhà màu trắng nguy nga, đồ sộ có đài phun nước trong sân cỏ đằng trước và những cây cột kiểu Roman ngoài hiên.

“Nhà đẹp phải không?” Cody cầm lấy cuộn băng, bước ra khỏi xe.

Nếu mình ở đây cùng Josh, hai đứa sẽ lục tìm tiền xu để thả xuống đài phun nước. Nhưng mình không thể nào làm thế với Cody ở sân trước nhà chú anh ấy được.

Mình đưa mắt nhìn khắp lượt những ngôi nhà khác, tất cả đều đồ sộ và

yên tĩnh. Ngay cả khi chẳng có ai xung quanh mình vẫn thấy cần phải nói khẽ.

“Anh có chắc là chú thím anh không về bất chợt không?” Minh hỏi.

Cody lắc đầu. “Anh đến đây nhiều lần rồi mà.”

Anh bấm mã an toàn rồi tra chìa vào ổ khóa. Khi đẩy cửa, anh quay lại mỉm cười với mình. Lòng mình lại rộn ràng.

JOSH

Tôi xếp mấy bức vẽ phác họa thành một vòng cung xung quanh mình, rồi đứng lên, lùi ra một tí. Một vài bức theo đường góc cạnh, vài bức khác gần như theo đường gợn sóng, vài bức nữa thì rất thưa thớt. Mỗi bức có một nét riêng biệt, nhưng lại thuộc về nhau.

Qua lối cửa sổ phòng ngủ, tôi nghe tiếng xe của Emma chạy trên lối đi vào nhà. Tôi chạy xuống lầu và phóng ra cửa trước.

Cửa xe mở, Kellan bước xuống.

“Bạn đang chờ ai khác đấy à?” Kellan hỏi. “Emma đâu? Cậu ấy vẫn còn ở sân tập à?”

Nét mặt của Kellan thể hiện sự quan tâm và thương hại. “Có lẽ là không. Tớ đi xe cậu ấy về nhà hộ nhưng tớ không định đợi cậu ấy về đâu.”

“Hai cậu cãi nhau à?” Tôi hỏi.

Kellan đi về phía ga ra nhà Emma, rồi quay lại nhìn vào mặt tôi. “Bạn vừa hỏi Emma và tớ cãi nhau phải không? Chính hai cậu mới không thèm nói chuyện với nhau đấy.”

“Bạn tớ nói chuyện với nhau lúc ăn trưa rồi còn gì,” tôi cãi.

“Nói gì đâu mà nói!” Kellan tiếp tục đi về phía ga ra, xoay nắm cửa, nhưng nó đã khóa. “Josh, cậu có biết giờ cậu ấy đang ở trên xe của ai không?”

Tôi đá vào hòn đá giả và lấy ra móc khóa Scooby-Doo. Hai tay tôi lóng ngóng khi tra chìa khóa vào ổ khóa ga ra. Kellan giật lấy chùm chìa khóa từ tay tôi và đi vào trong.

“Cậu ấy đi cùng Cody,” Kellan nói. “Thằng cha đó là đồ không ra gì, và tớ dám khẳng định cậu chính là người chịu trách nhiệm về chuyện đó.”

“Tớ?” Theo như tôi biết thì Emma và Cody đã nói chuyện với nhau ở hành lang. Anh ta thậm chí không phải là bạn của em trên Facebook nữa.

Kellan lấy mũ bảo hiểm treo trên gi-đông xe đạp của Emma. “Hai cậu

đang cự cãi nhau vì chuyện gì đó, và chuyện này khá kì cục. Tớ không thích chút nào,” nó nói. Rồi gạt chân chống xe đạp, dắt xe ra ngoài.

“Bạn đang nói chuyện gì vậy?”

“Bạn có thực sự nghĩ rằng Emma sẽ đi loanh quanh với Cody nếu cậu chịu đi với nhóm mình đến buổi đốt lửa mừng? Nhưng không, cậu lại đi cùng Sydney Mills cơ.”

Tôi không muốn nghĩ đến hình ảnh Emma ngồi trong xe của Cody.

Khi đi theo Kellan ra đến lề đường, tôi nhìn xuống đường. Tôi không biết xe của Cody hiệu gì nhưng khi một chiếc xe tải mi ni quẹo vào góc đường, tôi thậm chí mong rằng đó là xe của anh ta.

Khi tôi quay lại, ánh mắt Kellan dịu hơn. “Tớ biết Sydney xinh đẹp,” nó nói. “Nhưng trưa hôm nay tớ có quan sát cậu. Khi cậu nói con bé đó sẽ đến đón cậu để hai đứa cùng đến buổi đốt lửa mừng, trông cậu không giống với những đứa con trai khác khi nói đến chuyện đó.”

“Thế tớ phải trông như thế nào?”

Kellan thở ra và chỉnh lại cái khóa bên dưới cằm. “Hạnh phúc.”

Tôi không biết đáp lại thế nào.

“Có phải cậu chỉ đi cùng với Sydney đến buổi đốt lửa mừng bởi vì có vẻ như cậu nên làm thế? Vì con bé đó là Sydney Mills?” Kellan hỏi. “Nếu cậu trả lời đúng vậy thì tớ thật thất vọng về cậu.”

“Đó không phải là điều tớ định nói.”

“Dù con bé đó là ai đi nữa, dù con bé đó có đẹp cỡ nào đi nữa thì cũng không đáng bị tổn thương như thế.” Kellan nói. “Vậy nên nếu cậu không thực sự muốn thì tối nay cần phải nói rõ cho nó biết.”

Kellan leo lên xe và đạp đi.

Tôi lưỡng lự về nhà. Khi về đến cửa trước, tôi nghe có tiếng phanh xe. Kellan không biết tôi đang nhìn nó, nhưng tôi trông thấy nó dừng lại chỗ xe của Emma và vớ tay lên cái gạt nước. Nó kẹp một tờ giấy gấp đôi vào cần gạt nước, rồi lại đạp xe đi.

* * *

Tôi chộp lấy cái điện thoại không dây trong phòng bố mẹ rồi đi ra ngoài.

Khi đến bức tường thấp bao quanh mấy cái xích đu, tôi quay số của anh David. Giọng của David trên máy trả lời tự động cất lên sau hai hồi chuông.

“David đây. Có thể hiện giờ tôi đang lọc tên người gọi, hãy cho biết tên sau hai tiếng bíp để tôi quyết định xem có nhắc máy hay không.”

“Anh, em Josh đây,” tôi nói, đi qua đi lại giữa hai cái xích đu. “Chắc anh đang ở trên lớp nhưng nếu anh nhận...”

Có tiếng lách cách bên kia đầu dây. “Chú mày còn ở đấy không?”

“Em đây.”

“Anh ngủ quên nên bỏ lỡ giờ học buổi chiều rồi,” anh nói. “Nhưng chớ có mà hờ ra với bố mẹ đấy.”

Nếu mà chưa biết gì về tương lai của anh David, thế nào tôi cũng phì cười về câu nói vừa rồi của anh. Giờ tôi đang tự hỏi không biết còn gì về cuộc đời của anh mà bố mẹ - hay tôi - chưa hề biết nữa. Rồi cuộc anh cũng sẽ phải cho mọi người biết anh là gay bởi vì anh đưa Philip về căn nhà bên hồ của tôi. Thực ra một ngày kia, anh sẽ viết lên mạng rằng anh đang có quan hệ tình cảm với một người đàn ông.

Tay còn lại tôi nắm sợi dây xích của một trong hai chiếc xích đu. “Anh nói chuyện một chút được không?”

Tôi nghe thấy David ngồi phịch xuống chiếc ghế lười. “Được. Thế có chuyện gì?”

Tôi không thể nhớ được tại sao tôi nghĩ đến chuyện gọi cho anh trai để được giúp đỡ. Anh ấy không thể nói được gì nếu tôi không tiết lộ mọi chuyện về Sydney và tôi, cả tương lai của hai đứa nữa. Nếu không kể cho anh nghe về Facebook thì chuyện sẽ nghe như chẳng có gì thuyết phục. Ai lại than phiền về chuyện đi dự buổi đốt lửa mừng với Sydney Mills chứ?

“Josh này,” David hỏi, “chú mày có biết điện thoại để làm gì không hả? Khi gọi cho ai đó, có nghĩa là phải có chuyện gì để nói.”

“Em xin lỗi. Em đang bối rối về một đứa con gái.” “Emma hả?” David hỏi.

“Không,” tôi đáp. “Là Sydney Mills. Là đứa em đã nói đêm nọ ấy.”

“Đợi đã, có phải con bé em của hai chị em sinh đôi nhà Mills không?”

Anh hỏi. “Này, chúng nó khá hot đấy.”

Tôi ngồi xuống một cái xích đu và đẩy sang bên trái.

Tại sao anh lại nói vậy? Anh nghĩ họ hot, hay anh nói những đứa con trai khác nghĩ họ hot? Nếu anh cố trêu tôi, lẽ ra tôi không nên gọi cho anh ngay từ đầu. Tôi cần nói chuyện nghiêm túc với anh.

“Nếu Sydney Mills giống hai chị của nó...” David huýt sáo. “Thì anh nghĩ chú mày nên nghe theo lời khuyên của anh. Thời cơ đã đến và chú mày không nên bỏ qua.”

“Cô ấy rủ em đi tới buổi đốt lửa mừng tối nay,” tôi nói. “Thế còn đợi gì nữa? Vậy rốt cuộc là có chuyện gì?” “Khó nói lắm,” tôi nói. “Cô ấy đẹp tuyệt. Và đám con trai trong trường không đứa nào là không muốn cặp với cô ấy... ngoại trừ em. Thế nhưng em nghĩ là em nên làm thế.” “Nó dễ mền không?” Anh hỏi.

“Hoi cho mình là trung tâm một chút. Nhưng cô ấy dễ mền.”

David im lặng một lúc. “Có phải chú mày lo nó dày dặn kinh nghiệm hơn chú mày? Vì nếu chú mày muốn, anh có thể bày cách...”

“Không,” tôi nói. “Không phải vậy.” Tôi gọi cho anh không phải vì tôi lo lắng chuyện bồ bịch. Tôi lo về tương lai của mình kia.

“Anh biết vấn đề của chú mày là gì rồi.”

“Em có vấn đề?”

“Chú mày là đứa gió chiều nào xoay chiều ấy,” anh nói. “Chú mày luôn như thế. Và điều này nghe có vẻ tuyệt thật đấy vì như thế có nghĩa là chú mày không phải đưa ra bất kì một quyết định khó khăn nào. Nhưng đôi lúc cũng cần phải biết rõ bản thân mình muốn gì, Josh ạ. Nếu điều đó có nghĩa là chú mày phải vượt qua nhiều trở ngại để đạt được thì ít nhất chú mày cũng đang nhắm tới điều có thể mang lại hạnh phúc cho mình.”

Tôi đẩy cái xích đu theo hướng ngược lại.

“Chú mày định học đại học ở đâu?” David hỏi. “Anh biết sang năm chú mày mới phải đưa ra quyết định đó nhưng hiện tại chú mày định thế nào?”

Tôi cười phá lên trong điện thoại. Anh nghĩ tôi sẽ nói Hemlock State, nơi bố mẹ làm việc. Nhưng tôi đã xem trên Facebook rồi. Tôi biết nơi tôi sẽ học

đại học, và anh sai rồi. “Đại học Washington,” tôi đáp.

“Thế học trường anh đang học à?” David hỏi. “Chú mày sẽ gặp nhiều khó khăn đấy.”

“Nhưng đó là trường tốt.”

“Anh biết,” anh nói. “Nhưng chú mày cần chọn trường chú mày muốn học ấy.”

Có tiếng bíp ở đầu dây bên kia, có nghĩa là anh đang có một cuộc gọi khác.

“Nghe này,” David nói. “Tối này chú mày cần đi đến buổi đốt lửa mừng với Sydney Mills vì chú mày đã bảo chú mày sẽ đi. Nhưng sau đó, anh muốn chú nghĩ về điều này.”

Điện thoại của anh lại kêu bíp một tiếng.

“Nếu hai đứa không tâm đầu ý hợp,” anh nói, “có thể là vì có ai đó khác hợp với chú mày hơn. Và nếu đúng là thế thì tại sao chú mày không bắt chấp trở ngại mà đi hỏi thẳng đứa con gái đó chứ?”

Bởi vì tôi không thể trải qua chuyện đó một lần nữa.

EMMA

"**D**ễ chịu thật," Cody lẩm bẩm, quay đầu bên này rồi lại bên kia.

Nãy giờ mình xoa bóp hai vai cho anh ấy. Một bể cá cảnh đang sủi bọt, và một cái bàn màu cà phê trước mặt hai đứa có trưng bày các cuốn sách nhỏ về nghệ thuật đương đại. Mình ngồi trên chiếc trường kỉ bằng da màu đen, trong khi Cody ngồi trên sàn, dựa vào hai đầu gối mình. Lúc mới tới, anh ấy lôi hai chai nước ướp lạnh từ tủ lạnh ra. Chúng mình nghe vài bài của Dave Matthews từ chiếc băng thu, rồi anh ấy cho vào ổ đĩa một trong mấy cái CD Paul Simon của ông chú.

Ngôi nhà rất tuyệt. Cody cũng rất tuyệt.

Mình nhìn mình trong tấm gương treo bên trên lò sưởi bằng đá cẩm thạch. Chiếc gương được đóng khung thiếc dày và có lẽ nặng hơn cả cái bàn trang điểm của mình. Nếu sáng nay thức dậy mình biết mình sẽ đi với anh ấy thế này, thế nào mình cũng sẽ mặc đồ đẹp hơn chiếc áo thu màu xanh ô liu và chiếc quần soóc jean này rồi. Nhưng mình nghĩ biết đâu lại chẳng tệ hơn. Mình nhìn mình trong gương, xoa bóp chỗ xương đòn của Cody dưới lần áo. Anh ấy kêu lên vì dễ chịu, hai mắt nhắm nghiền.

Có cảm giác như tương lai của mình đang bắt đầu.

"Em làm dễ chịu quá," Cody nói, quay đầu lại mỉm cười với mình. "Hôm qua anh tập tạ nên vai mỗi như."

Mình cười với anh ấy, gập gập mấy ngón tay bắt đầu mỏi. Xoa bóp một lúc lâu rồi còn gì.

"Vai em cũng vậy này," mình nói, so hai vai. Mình mở nắp chai nước và uống một ngụm.

"Vậy để anh xoa bóp lại cho em nhé," Cody nói. "Dạ. Cảm ơn anh."

Mình nghĩ về lần đầu tiên mình và Cody nói chuyện, mình đã ngả đầu lên vai anh ấy thế nào trong suốt chuyến xe buýt về nhà sau trận điền kinh. Mình đã luôn đứng từ xa mà chiêm ngưỡng anh ấy, thế rồi dùng một cái, anh ấy để

mắt đến mình. Phải mất thêm một năm và một ít thông tin về tương lai của anh ấy, nhưng giờ chúng mình đang ở đây.

“Sẵn sàng chưa nào?” Cody hỏi. Anh ấy đứng lên rồi ngồi cạnh mình trên trường kỉ. Mình quay người về phía bể cá, anh ấy bắt đầu xoa bóp vai mình.

Thật khác khi mình xoa bóp cho anh ấy. Hai bàn tay anh ấy dịu dàng chạm vào làn da mình, di chuyển ngược lên hai cánh tay, lướt xuống hai bên sườn và dừng lại bên hông. Mình nhắm nghiền hai mắt, cảm thấy một cơn rùng mình chạy dọc theo sống lưng khi anh ấy đặt môi lên cổ mình.

“Em rất dễ thương, Emma Nelson,” anh thì thào, hôn tới tấp xuống xương đòn rồi ngược lên tai mình. “Thế này có phải vui hơn lúc em hét lên khi ở trong xe trên đường tới đây không.”

Anh ấy ôm ngang eo mình, mình tự nhủ hãy thả lỏng người đi. Mình tự nhủ nên vui đi và đừng có hét lên như lúc ngồi trong xe nữa.

Đây chính là lúc mình nên quay lại hôn trả anh. Nhưng mình lại nhìn vào gương và nhận ra rằng mình không hề biết người mình đang thấy trong gương.

“Anh nói đã đến đây nhiều lần à?” Mình hỏi.

“Thỉnh thoảng thôi,” Cody nói, hôn lên bờ vai kia của mình.

Trong đầu mình hiện lên hình ảnh đứa con gái cao cao anh đã cho số điện thoại hôm thi đấu. “Với những cô gái khác ư?”

“Câu hỏi hơi riêng tư đấy.”

“Đây cũng là lúc riêng tư mà,” tôi nói. “Bọn anh chỉ vui vẻ chút thôi.”

Cody tiếp tục xoa bóp vai mình. Trong lúc đó, mình nghĩ về mấy ngày vừa qua. Mình nghe anh ấy nói về trường đại học Duke và về chuyện tự học guitar, thậm chí mình còn trích ra vài câu trong phim Wayne’s World khi với anh ấy, nhưng anh ấy không bao giờ hỏi gì về mình. Đó là do anh ấy không quan tâm đến mình vì mình là ai. Anh ấy quan tâm đến mình vì mình là người thần tượng anh ấy thôi.

Mình đứng bật dậy.

Cody nhìn mình. “Sao thế?” “Em muốn về nhà,” mình nói.

“Mới đến thôi mà,” anh ta nói, ngồi ngả người ra. Hai tay đan vào nhau,

đặt sau gáy. “Em nên thả lỏng người thêm chút nữa.”

Vậy đây, anh ta lại bảo mình thả lỏng nữa. Giống như lúc ngồi trong xe.

Lý thuyết của Kellan đã sai bét. Khi Cody bẻ ngoặt tay lái, rồi mắng mình về chuyện hét tướng lên, mình không hề trông thấy người chồng tương lai của mình. Ngồi bên cạnh mình trong chiếc xe đó là một gã khác hoàn toàn với những gì mình mong đợi.

“Em về nhà đây,” mình nói.

Cody nghiêng răng, và mình có thể biết được anh ta đang cáu. Mình không nghĩ có nhiều đứa con gái nói không với anh ta. “Để anh đưa em về.”

Vào trong xe với anh ta lần nữa ư? “Em đi bộ cũng được,” mình nói.

“Cách nhà em ba dặm đây.”

Mình đi về phía cửa. “Em biết mình đang ở cách nhà bao xa mà.”

Cody theo sau mình, với cầm tay mình. “Anh đã nói là để anh đưa em về.”

“Không!” Mình nói, vùng tay ra.

Mình mở cửa trước và anh ta chộp lấy hai vai mình, xoay mình lại, đối mặt với anh ta.

“Em có biết là em kì cục lắm không?” Anh ta hỏi.

Mình đẩy anh ta ra. “Và anh cũng không biết là anh là đồ không ra gì đến thế nào đâu.”

* * *

Mình đi bộ dọc theo đường cao tốc, xe cộ chạy vùn vụt trước mặt. Hai bờ vai mình run lên vì giận dữ, nhưng sau nửa dặm đi bộ, cảm giác đó mới từ từ dịu đi. Cho đến khi không thể đi trên vỉa hè được nữa, mình đi băng qua một khoảng đất mọc đầy cỏ cao. Đứng từ xa, cách đường ray xe lửa, mình trông thấy khoảng đất rộng cỏ mọc tràn lan, nơi từng là khu giải trí mùa hè.

Mình bước vòng quanh một tấm ván dài, phòng rộp cả lên vì hơi ẩm.

Mình nhắc cao hai chân để tránh bị đám cỏ may châm vào mắt cá. Khi đến đường ray xe lửa, mình khom người để bứt cỏ may ra khỏi tất. Khi Josh và mình còn bé, có lần hai đứa đã đạp xe đến đây, mang theo đồng xu đặt lên đường ray để xe lửa đi ngang qua cán cho bẹp. Không thấy xe lửa

đâu, nên hai đứa lúng lúng tìm kho báu ở chỗ đất này.

Mình băng qua chỗ đất rộng từng là chỗ của một vòng đu quay đứng gần bên một chiếc xe đu quay màu đỏ nhìn cứ như muốn đổ sụp xuống bất kì lúc nào. Bên cạnh đó là quầy bán kẹo bơ cứng và một gian hàng đồ chơi có súng nước bắn vào những cái miệng há ra của những mặt hề bằng nhựa.

Mình đi lững thững qua khu đất, nghĩ về những chuyện đã xảy ra từ khi phát hiện ra Facebook, mình thay đổi những điều cụ thể với nỗ lực khiến tương lai của mình tốt hơn. Jordan Jones có thể lừa dối mình nên mình đã tống anh ta đi. Kevin Storm thì hủy hoại sự nghiệp của mình nên mình chắc chắn là sẽ không bao giờ chuyển đến Ohio. Nhưng cứ mỗi lần có một tương lai mới, mình lại không hạnh phúc. Năm ngày vừa qua, mình đã cố hiểu tại sao điều này lại xảy ra với mình và làm thế nào mình có thể xoay chuyển tình thế để khiến mọi chuyện không xảy ra nữa. Nhưng mình đang bắt đầu tự hỏi liệu có phải thực sự là không thể làm gì được với tương lai hay không. Có thể nó là nguyên nhân của mọi chuyện đang xảy ra bây giờ.

Ngoại trừ Cody, hầu hết những đứa con trai mình cặp đều dễ mến. Graham có thể hay hứng tình thật nhưng cậu ấy không phải là kẻ bần tiện. Còn Dylan là một trong những người bạn dễ gần nhất mà mình biết. Hôm nọ cậu ấy đến thư viện mượn sách cho cô bạn gái mới bởi vì...

Ôi trời ơi!

Dylan mượn những cuốn sách đó bởi vì cậu ấy yêu bạn gái của mình. Cậu ấy chưa từng làm điều tương tự với mình bởi lẽ mình chưa bao giờ cho cậu ấy cơ hội để làm điều đó. Mình chưa từng nói với cậu ấy là mình đọc sách gì hay bộ phim nào khiến mình rơi nước mắt. Mình giữ khoảng cách vừa đủ để dù có thế nào, mình cũng sẽ không bị tổn thương.

Mình luôn co người lại mỗi khi tình yêu đến. Và có lẽ vấn đề nằm ở chỗ này. Vì không muốn hiện tại mình bị tổn thương, mình lại khiến mình phải chịu những đau đớn lớn hơn về sau. Trong tương lai, có lẽ mình cũng không bao giờ để cho những người chồng của mình thấy được con người thật của mình, mình không bao giờ cho họ cơ hội biết được điều gì khiến mình hạnh phúc. Hoặc là thế, hoặc là mình cưới phải một gã không ra gì như Cody, và rồi rõ ràng sẽ không có tình yêu.

Sau khi băng qua khoảnh đất trước đây từng là khu vui chơi đó, mình đặt chân lên vỉa hè gập ghềnh. Những ngọn cỏ nhú lên từ những khe nứt, cố hứng lấy ánh nắng mặt trời. Vẫn còn một đoạn đường xa nữa mới về tới nhà, nhưng rút cuộc mình cũng sẽ tới mà thôi.

* * *

Thứ đầu tiên mình chú ý đến khi bước vào bếp là mảnh giấy nhắn trên quầy:

Emma,

Mẹ con và dựng ăn tối muộn với mấy người bạn, nhưng dựng muốn đưa con đi ăn kem ngày mai. Dựng xin lỗi vì đã khiến con khó chịu khi dựng vào phòng con. Dựng sẽ cố tôn trọng không gian riêng của con hơn kể từ bây giờ.

Dựng Martin

P.S. Bố con có gửi tin nhắn trên máy trả lời tự động đấy.

Mình gấp tờ giấy làm đôi rồi đi vào phòng tắm rửa mặt. Trông nó cứ như vùng chiến sự với những viên gạch nền bị xới tung lên còn ống nước thì long ra khỏi tường. Dọc theo bờ tường, ai đó đã đặt một dãy gạch lát nền màu xanh nhả, chắc mẹ và dựng Martin định dùng chỗ gạch này để tân trang nhà tắm.

Mình sẽ phải cho mẹ và dựng biết rằng mình thích những thứ hai người chọn.

Vào nhà bếp, mình rót một ly nước đá, rồi nhấn nút play trên máy trả lời tự động.

“Chào con gái,” giọng của bố. “Bố xin lỗi vì mãi đến giờ này mới nhắn lại cho con được. Ở đây tình hình rất tệ.

Bố và dì phải chạy tới chạy lui ở bệnh viện với em Rachel.

Bác sĩ đang làm xét nghiệm và...”

Bố ngừng nói, thở dài, mình thấy tim mình như vụn vỡ. Mình đã gửi một con thú nhồi bông lúc Rachel chào đời rồi không nghĩ gì nhiều về em ấy nữa. Giờ mình muốn ôm em và nói với em rằng mình yêu em, rồi em sẽ không sao đâu.

“Gọi lại cho bố nhé,” bố nói tiếp. “Dì Cynthia và bố luôn muốn con đến đây vào dịp hè. Dì và bố nhớ con. Bố nhớ con.”

* * *

Facebook vẫn còn trên Favorite Places của mình.

Làm ơn vẫn là mật khẩu cũ, mình lắm nhảm. Dù là chỉ bây giờ thôi, và rồi không bao giờ nữa cũng được.

Mình gõ “Emma Nelson4Ever@aol.com” và “Millicent”, rồi ấn Enter.

Mình thờ phào. Mật khẩu vẫn đúng.

Emma Nelson

Quyết định khó khăn, nhưng mình đang cân nhắc chuyện hủy tài khoản Facebook. Mình nên có nhiều thời gian hơn để tận hưởng cuộc sống. Ai muốn liên lạc với mình thì tự khắc biết phải làm cách nào.

2 hours ago. Like. Comment

Mình không kiểm tra tình trạng quan hệ tình cảm của mình hay hiện mình đang sống ở đâu. Thay vì đó, mình mở danh sách bạn bè ra và cho trang đó chạy xuống những cái tên bắt đầu bằng chữ cái R, và em ở đó.

Rachel Nelson

Trong tấm ảnh nhỏ xíu, em gái mình trông khoảng mười lăm tuổi, mắt nâu sậm, tóc nâu xoăn giống hệt mình. Mình nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Rachel, rồi ngòì ngả người ra ghế, để mặc nước mắt tuôn rơi.

Sau vài phút, mình quệt nước mắt và cho chạy đến những tên bắt đầu bằng J. Josh và mình lại là bạn. Cậu ấy đứng trước một rặng núi lởm chởm đá, vai đeo ba lô màu xanh da trời. Tóc cậu ấy bờm xờm hơn, và cậu ấy nhìn thẳng vào ống kính, ngoác miệng cười hết cỡ. Mình rê chuột đến gần ảnh của Josh nhưng quyết định không nhấp vào. Mình không muốn đọc thêm bất kì điều gì nữa. Nếu trông Josh hạnh phúc như vậy thì mình nên mừng cho cậu ấy.

Trước khi tắt Facebook, mình kiểm tra thêm một điều nữa. Mình nhấp vào ảnh của mình. Ở cuối trang, như trước, mình có một album tên là Kỷ niệm thời trung học. Nó từ từ hiện ra, nhưng sau một phút, mình trông thấy tấm ảnh chụp hôm mình nhận bằng lái. Và có tấm ảnh chụp Tyson và Josh

đầu kiếm với nhau, mà kiếm chính là hai tấm ván trượt. Có cả tấm ảnh mình mặc bộ áo tắm hai mảnh chụp nửa dưới: “Những ngày xưa thân ái.” Và còn nữa, cuối cùng là tấm ảnh Kellan, Tyson, Josh và mình trong nhà bóng ở tiệm GoodTimez. Mình ghé sát màn hình. Chất lượng ảnh không tốt lắm, nhưng mình có thể thấy những đường giăng ngang dọc ở những chỗ mình xé tấm ảnh, rồi những chỗ mờ mờ do hấn là một ngày nào đó mình đã dùng băng keo dán lại.

* * *

Mình rút dây cắm đằng sau máy tính, gắn nó vào điện thoại. Chuông reo được hai hồi thì dì Cynthia nghe máy.

“Chào dì, con Emma đây ạ,” mình nói.

“Chào con yêu.” Giọng dì nghe mệt mỏi. “Bố con sẽ rất vui khi con gọi đây. Bố đang cho em uống sữa. Lát bố gọi lại cho con nhé?”

“Dạ, được ạ,” mình nói. “Nghe bố nói Rachel bị sao đó. Em có sao không ạ?”

Dì Cynthia thở dài nặng nhọc. “Bác sĩ không biết tại sao con bé không lên cân. Khó khăn lắm.”

Mình ước sao mình có thể nói cho dì Cynthia biết điều mình trông thấy trên Facebook, rằng Rachel sẽ lớn lên và trở thành một thiếu nữ xinh đẹp. Nhưng mình chỉ có thể nói: “Em sẽ ổn thôi dì ạ. Con tin là vậy.”

“Cảm ơn con,” dì Cynthia nói, mình nghe giọng của dì nghèn nghẹn. “Dì cũng chỉ mong có thế.”

Dì Cynthia và mình nói chuyện thêm vài phút nữa, rồi dì mời mình đến chơi vào dịp nghỉ hè, như bố đã nói. Mình bảo dì rằng mình sẽ suy nghĩ nghiêm túc về chuyện đó.

Khi gác máy, mình xỏ chân vào đôi dép tông, bước ra ngoài, hít thở không khí mát lạnh. Một cơn gió nhẹ thổi tới, phe phẩy mẫu giấy kẹp trên cần gạt nước xe mình.

Mình nhắc cần gạt nước lên rồi mở mẫu giấy, nhận ra ngay nét chữ của Kellan.

Emma,

Có nhớ là cậu nợ tớ, người bạn tuyệt vời của cậu sắp phải đạp xe về nhà đây, như thế nào không? Tớ đang dồn lại đây! Cậu và tớ cần đến buổi đốt lửa mừng tối nay. Đón tớ lúc 8 giờ.

Yêu cậu, Kellan

Mình gấp tờ giấy trở lại như cũ và chạy ù trở vào nhà.

JOSH

"Không phải hẹn hò gì đâu mà," tôi nói, thả cái thìa vào bát xúp gà tây.

"Có phải con bé ấy rủ con đi cùng đến buổi đốt lửa mừng không?" Bố hỏi. "Nó nói là đến đón con?"

"Vẫn đâu phải là hẹn hò ạ," tôi cãi.

"Điều mẹ thấy khó hiểu là," mẹ nói, "tại sao con chưa bao giờ rủ cô bé đó đi chơi."

Vì cô ấy là Sydney Mills chứ sao nữa! Tôi muốn hét lên như vậy. Cô ấy học trên con một lớp và cách con cả hàng bao nhiêu năm ánh sáng.

Thay vì đó, tôi chỉ nói: "Phức tạp lắm."

"Nếu con có ý định hẹn hò với cô bé này," mẹ nói. "Ta nên trao đổi vài nguyên tắc cơ bản với nhau."

Tôi nhìn chăm chăm vào bát xúp. "Con chưa bao giờ nói con sẽ có quan hệ tình cảm với cô ấy."

"Tôi qua con về muộn vài phút đấy," bố nói. "Bố biết con phụ Tyson ở cửa hàng pizza, nhưng tối nay con có muốn mượn đồng hồ đeo tay của bố không?"

Bố bắt đầu tháo chiếc đồng hồ mạ bạc và vàng to cộ ra khỏi cổ tay, nhưng tôi giơ tay ngăn lại.

"Không cần đâu ạ," tôi nói. "Điện thoại di động của Sydney có hiển thị giờ."

"Điện thoại di động?" Bố nói. "À, vậy thì bố sẽ không muốn nghe bất kì lời bào chữa nào kiểu như xe xịt lốp nhưng con quên gọi báo cho bố mẹ."

"Chỉ có anh David mới vậy thôi," tôi nói. Anh đã từng hai lần bịa lí do về nhà trễ sau cuộc hẹn với Jessica hay có thể là với ai khác, biết đâu đấy.

Mẹ thổi thổi tô xúp. "Kì nghỉ cuối tuần này kéo dài ba ngày," mẹ nói, "nên bố và mẹ đã thống nhất cho phép con về muộn hơn giờ bình thường

một tiếng đồng hồ.”

Tôi dám chắc là bố mẹ quyết định vậy là bởi tôi bảo anh David đi học tận Seattle để thoát khỏi bố mẹ. “Con không nghĩ con cần thêm một giờ nữa đâu ạ. Con thấy mệt lắm.”

“Được, nếu con đổi ý,” mẹ nói, “thì lúc nào cũng có thể gọi về cho bố mẹ bằng điện thoại của cô bé đó.”

Tôi đứng lên. “Con chuẩn bị đi đây.”

* * *

Sydney gọi bằng điện thoại di động để báo cho tôi biết cô ấy sẽ đến muộn vài phút. Một trong hai anh rể của cô ấy, tôi không biết là vị hôn phu của chị nào, phải đi lấy gì đó cho bố mẹ cô ấy nên đã mượn xe của cô ấy. Anh ấy vừa về được một lúc thôi.

Một ngày nào đó tôi sẽ gặp hai ông anh rể này, và tôi tự hỏi chúng tôi sẽ giống nhau như thế nào. Anh David có thể sẽ gọi họ là những gã gió chiều nào xoay chiều ấy. Có thể anh đúng khi gọi tôi vậy nhưng tôi không chắc tôi muốn là người kiểu ấy không nữa. Có thể tôi muốn học đại học ở một nơi nào khác, như một ngôi trường chuyên về nghệ thuật thị giác chẳng hạn. Mặc dù Waikiki và Acapulco có thể tuyệt thật đấy, nhưng chuyến nghỉ mát trong mơ của tôi có thể là đi bộ đường dài trên núi hay đi xe lửa vòng quanh châu Âu.

Chuông cửa reo khi tôi đang đánh răng. Vừa định bảo đừng mở cửa thì tôi nghe thấy bố mẹ mở cửa mất rồi.

Tôi lao xuống lầu, mặc chiếc áo len dài tay chui đầu màu đen. Khi tôi ra đến cửa thì Sydney đang đứng đó, cô ấy mặc chiếc đầm hở vai dài tới đầu gối. Tóc cô ấy gọn sóng, buông xõa sau lưng. Cô ấy mỉm cười và trò chuyện với bố mẹ tôi, bố tôi thì ngắm nghía chiếc đi động của cô ấy.

“Chào con yêu,” mẹ nói. Mẹ nhìn tôi, nhướn mày. “Con nói với chúng ta là Sydney xinh thì hơi khiêm tốn đấy.”

Sydney nghiêng nghiêng đầu. “Cảm ơn cô Templeton. Cô quá lời đấy ạ.”

Tôi lấy điện thoại của Sydney từ tay bố rồi trả nó lại cho Sydney. “Đi chưa?”

“Cháu rất vui khi được gặp cô chú ạ,” Sydney nói.

Tôi bước qua bậc cửa và Sydney khoác tay tôi. Hai đứa đi ra, nhưng rồi nghe thấy bố hăng giọng.

“Josh?” Bố gọi với theo. “Con nghĩ buổi đốt lửa mừng đó mấy giờ thì xong vậy?”

Tôi quay đầu lại. Chẳng phải cả nhà đã nói chuyện này rồi hay sao? “Đây là kì nghỉ cuối tuần ba ngày. Chẳng phải bố mẹ...?”

“Tối qua con đã về muộn rồi,” mẹ nói. “Tối nay phải về nhà đúng giờ quy định nếu lần sau con còn muốn đi chơi thoải mái với bạn của con.”

EMMA

Đường tới nhà Rick xa ời là xa. Mình lái xe chậm lại khi đến đoạn đường đất, một phần để tránh ổ gà, ổ voi, phần nữa vì mình không tha thiết với buổi đốt lửa mừng đó lắm. Mình biết Kellan đang tính làm chuyện gì đó. Nó kể đã gặp Josh khi mang xe về nhà cho mình, nhưng không kể hai đứa đã nói với nhau chuyện gì.

Lẽ ra mình nên năn nỉ Kellan lúc khác hãy bắt đền mình. Lẽ ra nó có thể đi xe đến đây với Tyson, hay đi xe nó vẫn đi chung với mẹ nó. Nhưng nó cứ muốn mình đi cùng nó. Và vì biết rằng nó có thể mang bầu trong một tương lai gần, mình quyết định rằng buổi đốt lửa mừng bên hồ là nơi quan trọng để mình để mắt đến nó.

“Chắc đi xe đạp làm tở tỉnh cả người,” Kellan nói, ngo ngoáy hai chân. “Tở về nhà, tắm, và giờ cảm thấy rất thư thái.”

Xe chạy vào một bãi đỗ xe rải sỏi đã có nhiều xe đỗ.

“Chỉ một tiếng đồng hồ thôi, đúng không?”

“Ừ,” Kellan nói. “Bọn mình đến chào, ngồi lại một lúc, và nếu cậu không thích, mình có thể về nhà cậu xem phim.”

Mình suýt nữa bật cười và kể cho Kellan nghe chuyện mình thuê bộ phim Wayne’s World. Nhưng điều cuối cùng mình muốn thú nhận là mình xem nó chỉ để tạo thiện cảm với Cody.

Mình cho xe chạy thật chậm đằng sau mấy chiếc xe. Một vài đứa con trai đang đi loanh quanh uống bia, nhưng hầu hết đang đi về phía con đường đất xuyên qua rừng thông.

Kellan chỉ vào một khoảng trống bên phải. “Đỗ chỗ kia kìa.”

Cùng lúc, mình nhận ra rằng chỗ này cách chỗ chiếc mũ trần của Sydney khoảng hai xe. Khi nghe thấy tiếng bánh xe tải nghiền trên con đường rải sỏi lạo xạo đằng sau, Kellan và mình cùng nhìn gương chiếu hậu.

“Xe của Tyson!” Nó reo lên. “VẬY ĐỒ CẠNH XE CẬU ẤY ĐI.” Mình làm theo,

cho xe đỗ cạnh xe cậu ấy. Một anh lớp mười hai ngồi trên ghế phụ, và một anh khác ngồi đằng sau giữ một đồng củi.

“Kell!” Tyson kêu lên, nhảy ra khỏi xe. “Chào, Em!” Kellan mở cửa xe, bước xuống. “Bọn tớ có tên mà,” nó nói. “Tên nào cũng có hai âm tiết.”

Hai anh kia vỗ lưng Tyson, rồi mỗi anh ôm một bó củi đi về phía rừng thông.

Tyson đi vòng ra phía sau chiếc xe tải rồi dọn nốt chỗ củi còn lại.

“Muôn phụ một tay không?” Cậu hỏi. “Từ đây đến chỗ đốt lửa mừng chỉ có một quãng ngắn thôi.”

Kellan khoanh tay trước ngực. “Tớ trông giống người sinh ra để làm công việc tay chân này lắm hả?”

Mình cầm lên hai khúc củi.

“Cảm ơn nhé, Emma,” Tyson nói, lắc đầu, hướng ánh mắt về phía Kellan. “Ít ra cũng còn có người biết thế nào là có ích.”

Kellan nâng cốp chiếc xe tải lên, rồi đóng lại. “Nhìn này, có ích này.”

Nó đi phăm phăm về phía trước, Tyson theo sau. Mình xóc xóc chỗ củi trên tay, hít một hơi sâu, rồi đi theo hai đứa.

* * *

Bầu trời tím thẫm với một dải mỏng màu hồng phách giăng bên trên ngọn cây. Hầu hết ánh sáng chỗ này đều phát ra từ sáu đống lửa lung linh rải khắp bờ hồ. Bên kia hồ Crown Lake là bãi biển công cộng. Mình chỉ có thể trông thấy bóng mờ mờ của những quầy bán hàng và gian hàng.

“Ai muốn uống bia không?” Một cậu hỏi. Anh ta là học sinh mười hai. Scott phải không nhỉ? Anh ta lấy cho mình một lon rồi giơ cái thùng với năm lon còn lại trước mặt bọn mình.

“Không, cảm ơn anh,” mình nói.

Kellan giơ lon Sprite của nó lên. Nếu Scott đưa cho nó một lon bia, có thể mình đã ngăn lại kéo nó uống say để rồi tối nay đưa ra những quyết định kém sáng suốt.

Tyson đưa mắt nhìn chỗ bia nhưng Kellan ấn đầu cậu xuống, bắt cậu phải lắc đầu.

“Đừng có mà mơ về bia bọt nhé,” nó đe. “Cậu lái xe đấy.” “Ừ,” Tyson nói. “Bố tớ sẽ giết tớ.”

“Và tớ sẽ vùi xác cậu trong bê tông ướt,” Kellan nói thêm. Scott nhún vai, tiếp tục đi về phía bãi.

Ba đưa mình đến gần đồng lửa hơn. Tyson vói lấy một khúc củi từ một đồng gần đó, bỏ vào đồng lửa. Khói bốc lên một lúc rồi lửa bắt đầu bén.

Mình di di mấy ngón tay xuống lớp cát mát lạnh. Mấy chục người đang tập trung xung quanh mỗi đồng lửa, nhưng mình vẫn không thấy Josh và Syney đâu cả. Suốt từ lúc này đến giờ mình quan sát thấy hết cặp này đến cặp nọ tách nhóm đi vào trong rừng. Cứ tưởng tượng cảnh Josh ở đây với Sydney là lòng mình thất lại.

Mình đưa mắt nhìn mông lung về phía bãi biển công cộng bên kia bờ. Khi Kellan và mình ở đó ngày hôm nọ, mình đã trông thấy ngôi nhà trong tương lai của Josh và Sydney ở đâu đó bên bờ bên này. Có thể chỉ cách bãi biển một quãng ngắn. Đáng buồn thay, lại có cái buổi đốt lửa mừng kia. Đêm nay, Josh sẽ bắt đầu biến mất vào cái tương lai, nơi duy nhất cậu ấy và mình vẫn còn là bạn là trên Internet.

Mình trông thấy Graham ngồi bên đồng lửa gần đây, nướng thực quỳ bằng một cái que dài. Khi Graham rút cái que ra khỏi đồng lửa, cậu ấy bắt gặp mình đang nhìn cậu ấy. Cậu ấy vẫy tay và mình gật đầu đáp lại.

“Nó kia kia!” Tyson chỉ tay về phía bãi biển.

Mình nhìn theo hướng Tyson chỉ. Cách hai đồng lửa, mình trông thấy Josh. Josh ngồi cùng Sydney và đám bạn của con bé trên một khúc gỗ to. Josh nhìn chăm chăm vào đồng lửa, hai tay đút vào túi áo.

“Josh!” Tyson gọi lớn.

Mình ngồi thu đầu gối lên ngực nói khẽ: “Thôi đừng gọi.”

“Không muốn làm phiền nó à?” Tyson nói. “Nói thật nhé, nếu nó cứ làm lơ bọn mình như thế này, chắc tớ phải đá đít nó quá.”

Kellan đặt tay lên lưng mình, chậm chậm xoa. “Josh!” Tyson lại réo.

Josh ngẩng lên một chút nhưng chỉ nhìn băng quơ về phía hồ. Sydney đang nói chuyện với một đứa bạn. Mình nghĩ là Shana Roy, nhưng mình chỉ

có thể thấy phía sau nó thôi.

“Nó ở xa quá,” Kellan nói. “Có thể cậu ấy không nghe thấy mình gọi đâu.”

Mình chộp tay áo Tyson. “Đề cậu ấy yên đi, được không?” “Thế này nó sẽ nghe được thôi,” Tyson nói. Cậu khum hai bàn tay lên miệng, hét lên: “Ê, thằng khốn!”

Với vẻ ngỡ ngàng, Josh quay người lại.

JOSH

Tôi đợi Shana cười phá lên lần nữa. Đó sẽ là cơ hội để tôi có thể xen vào câu chuyện giữa nó với Sydney. Một anh sinh viên say ngật ngưỡng ngồi bên Shana, chồm sát vào người nó, nói mấy câu gì đó rồi thấy nó đứng lên... đi theo.

“Sydney này?” Tôi nói.

Cô ấy quay sang tôi, môi khẽ mím.

“Tớ sang chỗ kia chào mấy đứa bạn một chút nhé.”

Cô ấy nhìn xuống bờ biển, nơi Tyson, Kellan và Emma đang ngồi trên cát quanh một đồng lửa cỡ trung. “Có phải người vừa hét: “Ê, thằng khôn” là bạn cậu không?”

“Tyson đấy,” tôi nói. “Tớ chắc là cậu ấy gọi yêu ấy mà.” “Tớ đi với cậu,” cô ấy nói. Cô ấy đứng lên và kéo phần phía trên lên. Không có gì phủ nhận được chuyện tôi nay trông cô rất tuyệt.

Khi hai đứa bắt đầu đi, Sydney bước sát bên tôi hơn.

“Tớ đã không trò chuyện với Kellan và Emma từ hồi lớp năm tới giờ.”

“Không sao,” tôi nói, cả với Sydney và tôi. Tôi biết Emma sẽ cư xử phải phép, nhưng Kellan thì không biết đường nào mà lần. Mới đầu tuần Kellan đã bảo Sydney là đồ chảnh chọe.

Hai đứa đi ngang qua đồng lửa lớn nhất, có khoảng hai mươi hay ba mươi đứa vây quanh. Đa số uống bia, một số còn hút thuốc. Nhiều đứa con gái vẫy Sydney khi hai đứa đi qua, rồi ngay lập tức túm lại, thì thào to nhỏ.

Khi chúng tôi đến gần đồng lửa kế tiếp, Emma ngồi gác cằm lên đầu gối. Tôi tự hỏi rốt cuộc thì điều gì đã khiến em đến đây. Em tỏ vẻ trông thấy tôi bằng một cái gật đầu nhẹ, rồi nhìn chằm chằm vào đồng lửa. Kellan ngồi bên cạnh, xoa xoa lưng Emma. Tyson đưa mắt nhìn ngực Sydney, rồi lập tức chuyển ánh mắt sang tôi.

“Chào,” nó nói. “Tớ không biết hai cậu đã đến đây.” “Ý mày thì “ê, thằng

khôn” là dành cho ai khác đây à?” Tyson cười toe và đập tay với tôi.

“Cảm ơn vì đã cho tớ mượn Josh tối nay,” Sydney nói. “Tớ biết các cậu rất thân nhau. Các cậu đi xe cùng nhau tới đây đây à?”

Emma và Kellan không đáp, nhưng Tyson so vai nói: “Tớ đi xe tải của tớ. Máy anh lớp mười hai nhờ chở củi tớ.”

“Vậy thì cảm ơn vì đã mang đến cho bọn tớ sự ấm áp,” Sydney nói, tựa vào cánh tay tôi. Khi cô ấy làm vậy, tôi bắt gặp ánh mắt Emma thoáng liếc qua phía chúng tôi.

“Xe tải của bố cậu chứ,” Kellan nói với Josh. Nó đứng lên, phúi phúi chỗ cát bám sau quần jean. “Ê Josh, hai người ngồi với nhóm nào đây?”

Có vẻ như nó đang thách thức tôi, dù rằng tôi không làm điều gì sai cả.

“Bạn của Sydney.”

“Shana là bạn tớ,” Sydney nói. “Nhưng tớ chưa từng gặp mấy người kia. Họ học trường Hemlock State.”

Tyson ném thêm một khúc củi nữa vào đồng lửa. Khi Kellan nhìn vào giữa Sydney và tôi, có một sự im lặng ngưng ngập. Lẽ ra tôi không nên qua đây.

Cuối cùng, Sydney mỉm cười với Kellan. “Lần cuối cùng bọn mình đi chơi với nhau là hôm tiệc sinh nhật lớp năm của cậu, đúng không nhỉ?”

Kellan héch mặt lên. “Cậu nhớ sao?”

Sydney gật đầu. “Bọn mình cùng đội ném bóng dưới nước mà.”

Tyson cời đồng lửa bằng một cái que.

Emma vẫn ngồi nhìn chăm vào đồng lửa, cọ cọ cầm lên đầu gối.

“Bọn mình đã thua,” Sydney nói, “và tất cả là tại tớ. Tớ ném tòi quá.”

Kellan cười. “Đâu có gì.”

Tyson nói xen vào, vỗ vỗ chỗ cát bên cạnh: “Sao hai người không ngồi xuống đi?”

Emma đứng lên. “Tớ lấy cái gì uống đây. Ai muốn uống gì không?”

Không đợi nghe trả lời, em đi về phía bãi biển.

EMMA

Kellan đến gần mình chỗ mấy cái thùng ướp lạnh. “Cậu không sao chứ?”

“Tớ muốn về,” mình nói. “Được một giờ chưa nhỉ?” Kellan cho tay vào thùng, lấy ra một ít đá. “Tớ xin lỗi.

Thật ngốc khi bắt cậu đến đây cho bằng được,” nó nói. “Tớ đã mong mọi chuyện khác cơ.”

“Thì vậy chứ khác gì đâu,” mình nói. Nhưng sự thật là mọi chuyện không bao giờ trở lại như cũ được nữa.

Kellan ném một cục đá xuống hồ.

Mình đưa mắt về phía đồng lửa. Josh và Sydney không còn ở đây nữa. Tyson đang cười đùa với một vài cậu nào đấy đang phun bia vào đồng lửa.

“Thật là một ý tồi,” Kellan nói, “nhưng tớ đã hi vọng cậu và Josh có thể...”

“Giờ Josh đang cặp với Sydney rồi,” mình nói, giọng đanh lại. “Chẳng phải cậu đã trông thấy hết rồi sao? Nếu quả thực tớ có một cơ hội nào đó với cậu ấy thì tớ đã bỏ lỡ rồi. Không phải, tớ không bỏ lỡ. Tớ ném đi thôi.”

Kellan nhìn mình chòng chọc, nhưng nó còn biết nói gì chứ.

“Nào,” mình nằn nì. “Tớ muốn về.”

“Ai về đây?” Tyson lững thững đi tới và quàng vai hai đứa. “Không ai được về hết. Mới tới thôi mà.”

Kellan hết nhìn Tyson rồi quay sang nhìn mình.

“Cậu nên ở lại,” mình nói. “Mình tự lái xe về nhà được.” “Không được,” Kellan nói, chạm mấy ngón tay lạnh cóng của nó lên tay mình. Nó quay sang Tyson: “Bọn tớ về đây, có thể sẽ qua nhà Emma xem phim.”

“Tại sao?” Tyson hỏi. “Hai cậu không thấy vui à?”

“Tớ chỉ không cảm thấy...” Mình liếc nhìn Kellan và Tyson. Kellan chưa muốn về nhưng nó là một đứa bạn trung thành. “Tớ cũng không muốn xem

phim nữa vì quá mệt rồi. Về đến nhà là tớ lên giường ngủ ngay đây.”

Kellan nhìn mình về thăm dò. “Tớ sẽ về ngay nếu cậu muốn.”

“Cậu nên ở lại mà,” mình nói. “Nếu cậu về, tớ áy náy lắm.”

Tyson cười toe với Kellan. “Tớ sẽ đưa cậu về nhà.”

Lúc ôm chỗ cúi từ cốp xe của Tyson, mình bắt gặp một đôi đang kéo theo túi ngủ. Trên đường về, có khi nào Tyson và Kellan đỗ xe giữa đường không nhỉ? Hai đứa leo ra sau rồi mở túi ngủ ra, dưới trời đêm thì sao?

Ú ờa. Lindsay được hoài thai.

“Cậu có sao không?” Kellan hỏi. “Nhìn mặt cậu lạ lắm.” Mình chỉ tay về phía Kellan rồi Tyson. “Đừng đi đâu.

Nói nghiêm túc đấy. Đừng đi bất kì đâu.”

Mình quay người chạy về phía bãi biển.

* * *

Mình dừng lại khi gần tới chỗ nhóm bạn của Sydney.

Đằng sau khúc gỗ Josh và Sydney đang ngồi, đám thông tỏa xuống những cái bóng không lồ. Mình băng qua khoảng tối đó, đập tay lên vai Josh. Cậu ấy quay lại. Khi nhận ra chính là mình, cậu ấy mỉm cười.

Sydney cũng quay lại. “Chuyện gì thế Emma?” “Sydney này,” mình nói. “Xin lỗi vì làm phiền hai cậu, nhưng tớ...”

Tất cả đều quay sang nhìn mình chòng chọc.

Josh nhích người, chừa lại một chỗ trống trên khúc cây. “Ngồi không?”

“Không,” mình nói. “Tớ chỉ tự hỏi... liệu cậu có... cậu có thể cho tớ mượn áo ấm được không?”

Khi cậu ấy kéo khóa áo, mình ghé sát tai cậu ấy nói khẽ: “Cả ví của cậu nữa. Tớ sẽ mang trả ngay, tớ thề đấy.” Josh chắc là có thấy mọi ánh mắt đều đổ dồn vào cậu ấy khi cậu ấy đặt cái áo lên khúc cây trước khi nhét cái ví vào đấy, rồi đưa cả hai thứ cho mình. “Tớ quay lại ngay,” mình nói.

Mình biến mất vào khoảng tối từ bóng rừng thông.

Vắt áo của Josh lên một cánh tay, từ từ mở ví của cậu ấy ra. Mình luôn một ngón tay vào đằng sau thẻ học sinh của cậu và... nó đây rồi!

Mình lôi chiếc condom ra, vỏ bên ngoài nhàu nát và cũ kỹ, rồi nhét nó vào túi áo của Josh. Rồi mình lén lại đằng sau cậu ấy. Mình ấn cái ví vào hông cậu ấy và cậu ấy cầm lấy.

* * *

“Tớ vẫn ở đây,” Kellan nói khi mình quay trở lại. “Nhưng Tyson đã đi phun bia Mountain Dew vào lửa. Cậu đó khó trị lắm.”

Kellan cố làm ra vẻ bực bội với mấy cái trò của Tyson, nhưng mình biết nó thích.

“Vậy cậu muốn tớ đợi làm gì thế?” Nó hỏi.

Mình nhìn xuống chiếc áo của Josh đang ở trên tay mình. Mình cảm thấy ngượng ngùng về điều sắp nói ra nhưng không biết nên làm gì khác: “Trời đang trở lạnh,” mình nói với nó, chìa cái áo ra.

Kellan nhìn chằm chằm vào cái áo, rồi nhìn sang mình.

“Tớ chỉ nghĩ... cậu cần nó,” mình nói.

Nó nhướn một bên mày như thể thần kinh của mình đang có vấn đề. Khi mình không nhúc nhích gì, nó cầm lấy cái áo và mặc vào. Nếu Kellan và Tyson sẽ làm tình với nhau tối nay, ít ra nó cũng cần chọn lựa nên dùng biện pháp tránh thai hay không. Đương nhiên, nó có thể không phát hiện ra có chiếc condom trong túi áo đúng lúc. Hay nó thấy chiếc condom nhưng quyết định không dùng vì không thoải mái. Nhưng nếu mình không thể cảnh báo nó về chuyện mang thai thì mình chỉ có thể làm đến thế này thôi.

“Áo của Josh hả?” Nó hỏi. Nó đưa tay áo lên mũi ngửi. “Cậu không để ý thấy người Josh có mùi thông như thế nào à?”

Cổ mình nghẹn lại. Mình ôm nó nói: “Áo này ấm lắm đấy. Cậu nên cho hai tay vào túi. Rất ấm.”

Mình chào nó rồi đi bộ trên lối đi giữa rừng cây.

JOSH

Tôi ngồi, vùi hai chân vào cát, đôi giày bên cạnh. Đầu gối nhô ra hướng về phía đông lửa, lại đang quàng một cái chăn trên vai, nên tôi thấy thật ấm. Tôi không biết chiếc chăn là của ai nhưng lúc này Shana quàng nó. Khi nó bỏ đi với anh chàng nọ, tôi bèn cầm lấy.

Sydney đã lên chỗ đỗ xe vài phút trước. Ai đó gọi cho vào điện thoại di động của cô ấy và bảo trên đó có thức uống ấm. Một vài người bạn của cô ấy vẫn ngồi trên khúc gỗ phía bên kia đông lửa. Máy đĩa đầy cũng học lớp mười một nhưng tôi không biết tên.

Đông lửa nơi Emma, Tyson và Kellan lúc này ngồi giờ đã sắp tàn, chỉ còn lại những đóm than hồng le lói. Đôi lần tôi trông thấy Tyson và Kellan đi bộ dọc theo bờ hồ, nhưng một lúc lâu rồi không thấy nữa. Và tôi cũng không thấy Emma đâu từ lúc em mang trả tôi cái ví.

Tôi quay lại nhìn ra hồ. Bầu trời đêm đen kịt và những cái cây như đan vào nhau. Mặt hồ tối sẫm, những gợn sóng lăn tăn, lấp lánh ánh trăng vỗ vào bờ.

“Có chỗ cho tớ không?” Sydney hỏi. Cô ấy đứng bên tôi, tay cầm một cốc Styrofoam.

Tôi đón lấy cái cốc rồi cô ấy ngồi xuống cát sát cạnh tôi. Hơi bốc lên từ miệng cốc được bịt kín bằng nắp nhựa giống mùi sô cô la.

“Tớ sẽ chia cậu một nửa,” cô nói, “nếu cậu cho tớ quàng chăn với.”

Tôi mở chăn ra và cô ấy ngồi sát vào tôi, hai đứa quấn chung một cái chăn.

Xung quanh, những giọng nói ồn ào mới lúc này vẫn còn giờ đã rơi cả vào im lặng.

Sydney chìa tay ra và tôi đưa cho cô ấy cái cốc. Cô ấy nhấp một ngụm. “Cậu thật tử tế khi đưa áo ấm cho Emma mượn. Tớ biết cậu thuộc tí người tử tế.”

Tôi quay sang cô ấy. “Ý cậu là gì?”

Cô ấy mỉm cười và trao cái cốc cho tôi. “Tin tớ đi, không phải người con trai nào cũng đưa áo của mình khi có một cô gái nào đó hỏi mượn đâu.”

Tôi uống một hợp sô cô la nóng. “Emma và tớ chơi thân nhau lâu rồi.”

Sydney thở ra nhẹ nhẹ, ngửa mặt nhìn lên bầu trời.

“Nếu cậu bảo cậu lạnh,” tôi nói, “thì tớ cũng đưa áo ấm của tớ cho cậu mà.” Cô ấy ngồi bó gối.

“Công bằng mà nói,” tôi nói thêm, “tớ nghĩ cậu là một cô gái dễ mến.”

“Không may là,” cô ấy nói, “dễ mến không có nghĩa là có mọi thứ mình muốn.”

Có vẻ như cô ấy đang nói về chúng tôi. Dù là mối quan hệ tình cảm với Sydney không phải là điều tôi muốn, nhưng nghe cô ấy nói vậy, tôi cũng thấy buồn.

Tôi kéo chăn quấn chặt hai đứa. Nếu Sydney muốn ngả đầu lên vai tôi, tôi sẽ để cô ấy làm thế. Nhưng cô ấy không ngả. Vậy nên hai đứa chỉ ngồi thế, sát vào nhau, chia nhau cốc sô cô la ấm cho đến khi nó cạn sạch.

EMMA

Mình không bật đèn ngủ hay đèn bàn khi ngồi xuống trước máy tính và đăng nhập vào AOL.

“Xin chào!”

Mình nhấp vào Favorite Places của mình trên Facebook. Cái hộp trắng mở ra, mình nhập địa chỉ email và mật khẩu. Khoảnh khắc mình nhấp vào phím Enter, màn hình kêu rì rì và lóe sáng. Khi ánh sáng dịu dần, màn hình AOL xuất hiện trở lại.

“Xin chào!”

Khi mình nhìn lại Favorite Places một lần nữa, Facebook đã biến mất. Mình quay lưng lại máy tính và nhìn chăm chăm vào căn phòng tối om.

Mười lăm năm sau, mình đã làm chính xác điều mình nói mình sẽ làm.

Tất cả đã chấm dứt.

* * *

Mình thấy nhẹ nhõm khi mẹ và dượng Martin vẫn chưa về. Mình vào phòng tắm của hai người, đánh răng và cột tóc vòng ra sau. Không đeo dây chuyền mặt chữ E, trông mình rất lạ.

Khi về lại phòng, mình lấy sợi dây chuyền bị đứt ra khỏi ba lô và để nó bên cạnh lọ hoa màu xanh da trời trên bàn trang điểm. Lúc nào đó mình sẽ mang nó đi sửa.

Có thể thực sự là mình ở tương lai cần tập trung hơn vào cuộc sống xung quanh chị ấy. Có thể chị ấy sẽ làm gì đó để khiến mọi việc tốt hơn. Hay có thể mình ở tương lai cảm thấy có một sự kết nối nào đó với mình ở hiện tại, và chị ấy biết rằng mình lẽ ra nên tập trung vào cuộc sống hiện tại ngay tại đây, ngay lúc này.

Mình với tay tới máy stereo và cho đĩa Kind of Blue vào. Bố từng chơi Miles Davis cho mình nghe mỗi khi mình không ngủ được.

Bên ngoài, có tiếng xe chạy trên đường. Mình thoáng nghĩ chắc mẹ và

dương Martin về, nhưng nó lại đỗ xích trước nhà Josh, đèn pha lấp loáng vào cửa sổ nhà mình.

Mình không cần nhìn ra ngoài cũng biết đó là xe của Sydney. Có thể ngay lúc này con bé đang chồm người qua, hôn lên má Josh. Nếu con bé chồm lên một lần nữa, cậu ấy sẽ quay lại, chạm môi cậu ấy vào môi cô bạn đó.

Mình không hề muốn khóc, nhưng nước mắt bỗng tuôn rơi.

Mình khóc vì Josh chẳng nào cũng sẽ cưới Sydney, hai người sẽ sống hạnh phúc bên nhau. Và có lẽ mình cũng có một cuộc sống tạm ổn, nhưng mình sẽ không khi nào gặp được một người như Josh. Josh dễ mến và tử tế, và cậu ấy hiểu mình hơn ai hết. Cậu ấy biết con người thật của mình, và cậu ấy quý mình vì chính con người mình. Josh là... Josh. Và giờ thì cậu ấy đã xa mãi.

Mình vùi mặt vào gối. Tan nát cõi lòng là thế này đây.

JOSH

"Về đến nhà rồi hãy tắt máy nhé," tôi dặn. "Có thể máy sẽ không chịu nổ lần nữa đâu đấy."

Graham rút tay khỏi bộ phận đánh lửa. "Ừ."

Buổi đốt lửa mừng đã tàn, tôi hỏi vài đứa để đi nhờ xe về nhưng đứa nào cũng đi tiệc tùng tiếp. Rồi tôi thấy Graham Wilde đang cố khởi động bằng cách đẩy xe. Tôi giúp cậu ta móc sợi dây cáp nên cậu ta cho tôi đi nhờ về nhà.

Khi tôi mở cánh cửa phụ, bước lên xe, Graham nói: "Cho tớ gửi lời chào Emma nhé."

Tôi tựa cánh tay lên cửa sổ để mở. "Tớ hỏi cậu một câu được không? Khi hai cậu còn cặp với nhau ấy, cậu có thực sự thích cô ấy không?"

Đèn pha tự nhiên lịm tắt, cậu ta vỗ vỗ vào chân ga, đèn sáng trở lại. "Cậu là bạn thân của cô ấy, đúng không?"

"Ừ," tôi nói.

"Tớ thích cô ấy chứ," cậu ta nói. "Nhưng hai đứa tớ không đứa nào muốn nghiêm túc cả. Chỉ cho vui thôi."

Tôi nhìn lảng sang hướng khác một thoáng. Trong đầu tôi vẫn còn nguyên hình ảnh cậu ta sờ soạng Emma ở băng ghế dự bị.

"Emma tuyệt lắm," Graham nói. "Nếu tớ muốn lâu dài, Emma sẽ là lựa chọn đầu tiên."

Đèn pha lại yếu đi, và tôi dịch ra xa khỏi xe, Graham cài số lùi và phóng đi, vẫy vẫy tay qua cửa sổ xe.

Khi tôi mở cửa trước, bố mẹ đang đọc báo, vờ như không hề đợi tôi.

"Không phải tiếng xe của Sydney hả?" Bố nói. "Không ạ," tôi nói, rồi đi lên phòng.

* * *

Tôi bật radio ở mức đủ nghe rồi ngồi xuống sàn, dựa lưng vào giường. Bên cạnh là tám bản phác họa bằng chì vẽ lúc trước.

Dưới lầu, có tiếng gõ cửa. Tôi nghe thấy tiếng bố ra mở, rồi nghe thấy giọng của... Tyson! Vài giây sau, có tiếng chân thành thịch chạy lên lầu.

“Dậy đi!” Tyson nói, mở toang cửa phòng.

Kellan đứng bên cạnh nó, mặc cái áo ấm màu đen của tôi. “Cậu có nghe gì không đấy?”

Tôi chống tay đứng lên. “Các cậu làm gì vậy?”

“Bọn tớ đến đây để chắc chắn rằng cậu và...” Kellan đang nói bỗng khựng lại khi trông thấy mấy tấm phác thảo dưới sàn. “Cậu vẽ đấy à?”

“Tập trung đi!” Tyson bảo Kellan. “Mà này, tao thậm chí không thể nói được chúng là gì nữa. Hãy đi mà vẽ Tweety Bird đi Picasso. Được rồi, thế này nhé. Bọn tao chuẩn bị bắt cóc hai đứa mày.”

“Cậu và Emma,” Kellan nói.

“Rõ ràng là hai đứa mày chẳng đứa nào thấy tối nay vui cả,” Tyson nói.

“Không chỉ mỗi tối nay đâu,” Kellan nói, nhìn Tyson. “Hai cậu ấy đã như thế suốt cả tuần nay rồi!”

“Này!” Tôi nói. “Có chuyện gì?”

Tyson bước về phía trước. “Bọn tao muốn nói là vẫn chưa hết đêm.”

“Và lần này, sẽ là bốn đứa tui mình.” Kellan chống nạnh. “Chỉ bốn đứa tui mình thôi. Bọn tớ đã hỏi xin phép bố mẹ cậu rồi, cậu được đi tới một giờ.”

Tôi không thể tin vào tai mình. “Nghiêm túc?”

Tyson hất đầu về phía Kellan. “Cô này lo vụ đó đấy.” “Giờ bọn mình qua rủ Emma nữa,” Kellan nói.

Khi Graham đưa tôi về đến nhà, tôi thấy xe của Emma đỗ ở lối đi vào nhà. Tôi nhìn lên phòng ngủ của em thì thấy đèn đã tắt.

“Cậu ấy đi ngủ sớm rồi,” tôi bảo.

Kellan xua cả hai tay. “Tớ không cần biết! Cậu ấy không được chọn lựa.”

“Thế các cậu định rủ cậu ấy thế nào đây? Các cậu không thể gọi cậu ấy

vào lúc muộn thế này được.”

Tyson lôi ra từ túi sau một cây đèn pin. “Bốn đứa mình quá biết nhau mà,” nó nói. “Tao biết mày và Emma dùng ám hiệu để nói chuyện như thế nào.”

Kellan cầm cuốn sổ phác họa của tôi lên, rồi lôi ra một cây bút dạ trong ngăn bàn, bắt đầu viết.

Tyson đi về phía phòng tắm, mở cửa sổ, hét lớn: “Emma! Dậy mau đi và nhìn sang bên này này!”

Kellan cười vang khi xé tờ giấy ra khỏi cuốn sổ phác họa. “Ô hô, mẹ nó không thể nghe thấy được.”

Tôi lắc đầu rồi theo hai đứa vào phòng tắm.

EMMA

Có tiếng ai đó gọi bên ngoài cửa sổ, kéo mình ra khỏi giấc ngủ.

Điều cuối cùng mình còn nhớ được là mẹ đi khẽ vào phòng mình lúc khoảng mười một giờ. Mình không nói gì khi mẹ hôn lên má mình rồi đóng cửa lại.

Mình vói tay lên bàn ở đầu giường, ấn vào bên trên đồng hồ báo thức, những con số đỏ hiển thị 12:20 PM.

Tiếng nói giờ nhỏ hơn lúc này. “Cầm cho chắc này.”

Tyson phải không nhỉ?

Mình tung chăn bật dậy, đi về phía cửa sổ. Khi nhìn ra ngoài, mình đưa tay che miệng để ngăn tiếng cười chực bật ra. Tyson đang tì trán vào màn cửa lưới trong phòng tắm nhà Josh. Cậu ta đang cầm một tờ giấy, áp sát vào lớp kính.

Một người khác trong nhà tắm đang rọi đèn pin vào tờ giấy. Ôn trời, cái ống nhòm màu hồng vẫn còn nằm trong ngăn kéo trên cùng.

Bước xuống lầu ngay trong ba phút nữa vì bọn tớ sẽ bắt cóc cậu!

Khi mình hạ ống nhòm xuống, Tyson vẫy tay và lấy tờ giấy ra khỏi cửa sổ.

“Tớ nói nghiêm túc đấy!” Cậu ta hét lớn.

Kellan xuất hiện ở cửa sổ, tay cầm đèn pin chớp chớp bên dưới cằm. “Bọn tớ nói nghiêm túc đấy!”

Khi Kellan và Tyson rời khỏi cửa sổ, Josh bước tới. Cậu ấy không nói gì, chỉ mỉm cười và nhún vai. Kellan đẩy cậu ấy ra, giơ cổ tay lên chỉ vào đồng hồ.

Mình đưa ngón cái lên ra hiệu với nó, mặc quàng quàng một bộ quần áo nào đấy rồi nhón gót xuống lầu.

* * *

Xe tải của Tyson đậu ở lề đường và cậu ta đã ngồi sẵn trên ghế lái. Kellan ngồi bên cạnh, còn Josh đang đứng bên ngoài giữ cửa cho mình.

Cậu ấy cười tinh quái khi mình lên xe.

“Sẽ chật đấy,” Tyson nói.

Josh leo lên ngồi bên cạnh mình, nhưng cửa không đóng được.

“Cậu ngồi nép vào chút nữa đi,” Kellan bảo.

Mình nhích về phía Kellan, sát nhất có thể. Josh ép sát vào người mình. Khi cậu ấy đóng cửa, Tyson dậm ga và xe chạy vọt đi. Josh nói lỏng dây an toàn trước khi đưa nó cho mình. Mình quàng ngang qua lòng hai đứa và cài khóa.

“Đi đâu đây?” Josh hỏi.

Cậu ấy có liên quan gì đến vụ này không nhỉ? Mình liếc qua Kellan, nhưng nó cứ nhìn đờ đẫn trước cười cười.

“Bọn mình bây giờ chỉ cần một thứ thôi,” Tyson nói. Cậu ta và Kellan vung nắm tay lên, hét vang: “GoodTimez!”

* * *

Mình chưa bao giờ đến GoodTimez vào giờ này, không gian im ắng đến lạ lùng. Tyson nhập mã an toàn vào cửa và bật vài bóng đèn lên. Ôn trời, cậu ta không mở nhạc disco.

Vài phút sau, Tyson và Kellan tranh nhau chơi trò Pac-Man. Kellan đang giữ rít cần điều khiển, miệng hét vang: “Đi chết đi, mấy con ma này!” mỗi lần nó bị ăn một viên đạn. Nó đang mặc áo ấm của Josh, nhưng mình sẽ không hỏi xem nó có thấy gì trong túi không. Mình sẽ xem đó là một tín hiệu tốt nếu cái đó vẫn còn nguyên trong túi.

Mình đi ra khỏi cửa hàng điện tử và ngồi xuống một chiếc bàn ăn. Sau một chút, Josh đến ngồi phía đối diện với mình. “Mình có mấy đứa bạn kì cục thật.”

“Ừ,” mình nói. “Nhưng Tyson kì hơn.”

“Nói cho cậu biết điều này,” cậu ấy nói. “Tớ có cảm giác ý tưởng bắt cóc là của Kellan.”

“Cậu cũng phải lên ra khỏi nhà à?”

Josh lắc đầu. “Hai đứa nó xin phép bố mẹ tớ cho ra ngoài cho đến một giờ.”

“Không phải chứ?”

Hai đứa mình không nói gì mất một phút, nhưng không hề có sự ngỡ ngàng. Thật dễ chịu khi lại được ngồi với Josh như thế này. Dù rằng cậu ấy có cặp với Sydney đi nữa thì bọn mình vẫn là bạn.

Josh đưa mắt về phía cửa hàng điện tử. Giờ đang đến lượt Tyson giữ cần điều khiển, Kellan nhảy loi choi xung quanh, hét vang: “Tóm lấy nó, mấy con ma kia, tóm lấy nó!”

“Có chuyện này tớ muốn nói với cậu,” Josh nói, mân mê cái gờ trên mặt bàn.

“Chuyện gì vậy?”

Cậu ấy hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra.

“Nếu cậu muốn, đề tớ nói trước cho,” mình nói. “Vì tớ cũng cần nói với cậu một chuyện.”

“Hết rồi,” mình nói, đưa mắt về phía Tyson và Kellan vẫn đang chăm chú vào trò chơi Pac-Man. “Bọn mình không lên Facebook được nữa.”

Josh chồm người qua bàn. “Thật à? Chuyện như thế nào vậy?”

“Tối nay, tối của mười lăm năm tới, mình đã hủy tài khoản đó rồi,” mình nói. “Thoạt đầu mình chỉ định đổi mật khẩu thôi, nhưng rồi mọi thứ biến mất như chưa hề có.”

Josh lại ngả người ra ghế, rõ ràng là sững sốt về cái tin mới nghe được.

“Giờ đến lượt cậu,” mình nói.

Cậu ấy đặt cả hai tay lên bàn. Mặt đỏ bừng đến tận mang tai.

“Cứ nói đi Josh.”

“Tớ không biết chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai,” cậu ấy nói. “Và tớ nghĩ là bây giờ cả hai bọn mình đều không biết được. Nhưng tớ quyết định không đến với Sydney.”

Mình không biết phải đáp lại thế nào.

“Tớ chưa bao giờ cảm nhận được điều gì,” cậu ấy nói tiếp, rồi nhìn sang mình. “Cô ấy không phải là người tớ đang tìm kiếm.”

Một quả bóng nhựa màu xanh bay vèo tới, đập vào thái dương của Josh. Bọn mình quay về phía nhà bóng. Kellan đã ở đấy, còn Tyson đang lách lưới, chui vào nhà bóng.

Sau khi vào được bên trong, Tyson hét lên: “Này! Nói ít thôi, chơi bóng đi!”

Kellan tung cả năm bóng đủ màu sắc lên trời.

Josh nhìn mình và hai đứa mỉm cười. Hai đứa đứng lên nhìn qua mắt lưới. Kellan và Tyson đang chìm trong đồng bóng. Mình vào trước, bóng ngập tới đầu gối, Josh nhào vào theo. Chỗ bóng bồng bênh quanh hai đứa, đến ngang ngực.

Kellan ném một quả bóng màu vàng về phía mình và mình chớp lấy.

“Bọn mình chụp ảnh cả bốn đứa ở đây lúc nào ấy nhỉ?” Mình nghĩ về tấm ảnh đó, mới bị xé vụn và đang được kẹp trong nhật kí. Để rồi hôm nào mình sẽ dán lại.

“Năm ngoái,” Tyson nói. “Tớ vẫn còn giữ trong tủ.” “Tớ cũng vậy,” Josh nói. Cậu ném một quả bóng màu cam vào ngực Tyson.

Kellan ném một quả bóng vàng nữa vào mình. Mình chớp lấy, ném cho Tyson, rồi vục tay vào nhà bóng. Khi mình vục tay xuống, ngón út chạm vào tay Josh. Mình định rút lại nhưng rồi cứ để yên thế.

Một lúc sau, Josh nhấc ngón út của cậu ấy lên, chạm vào ngón út của mình.

JOSH

Suốt cả tuần, tôi biết từng chút từng chút một tương lai của mình, và tôi cũng đã tự hỏi những hành động hiện tại ảnh hưởng như thế nào đến mình mười lăm năm sau. Nhưng khi Emma chạm ngón út của em vào tay tôi, tôi chỉ nghĩ đến hiện tại thôi.

Nếu tôi rút tay lại, tôi biết Emma sẽ xem như đây chỉ là một sự tình cờ. Nhưng tôi không muốn như vậy. Nên tôi khẽ chạm ngón út của mình lên ngón út của em. Khi không thấy em rút tay lại, tôi lấn tới. Tôi nắm trọn tay em trong tay tôi.

“Muốn xem gì không?” Kellan với lấy bàn tay của Tyson rồi mở lòng bàn tay ra, rê ngón trở xuống cổ tay. “Đây là đường công danh của cậu này.”

“Đường công danh?” Tyson nói. “Thế đường tình cảm của tớ đâu? Cho tớ xem gì đó thật sexy đi nào, cô em!”

Kellan buông tay nó ra. “Vô vọng rồi.”

Emma bật cười, rồi em xoay bàn tay lại, đan mấy ngón tay vào tay tôi. Tôi thấy lúng túng.

“Hai cái người này sao im lặng thế?” Kellan nói. Nó nhìn tôi và Emma với ánh mắt soi mói. “Các cậu đang bày mưu tính kế trả thù vụ bắt cóc này đấy à?”

Làm gì có.

“Này!” Tyson nói. Nó giơ cả hai tay ra khỏi nhà bóng. “Shh... nghe này. Nếu cậu nào hiểu được ngôn ngữ của dạ dày thì cho tớ biết nó muốn nói gì nhé.”

Cả ba kiên nhẫn đợi cho đến khi dạ dày nó sôi lên. “Thôi,” nó nói. “Đã quá. Tớ chết đói rồi đây.”

Kellan bầu lấy chỗ lưới bao quanh nhà bóng đứng lên.

“Bọn mình có thể tấn công vào nhà bếp phía sau.”

Emma cúi người xuống cho đến khi những trái bóng chạm cằm em.

Kellan ngả nghiêng đi qua nhà bóng rồi leo ra ngoài. Tyson đi theo sau.

“Hai cậu có muốn đi không?” Nó hỏi. Emma siết chặt tay tôi.

“Tao không đói,” tôi bảo. “Tớ ổn.”

“Bọn tớ sẽ quay lại ngay đây,” Kellan bảo. “Có lẽ bọn tớ sẽ hâm nóng món bánh mì với bơ, tối.”

“Ừ, cứ đi đi.”

Khi nghe thấy tiếng cửa nhà bếp đóng lại, rốt cuộc tôi đã có thể nhìn thẳng vào mắt Emma. Em cười với tôi. Tôi gạt ra mấy trái bóng để có thể nhìn rõ khuôn mặt em hơn.

“Tốt hơn nhiều rồi,” tôi nói.

Emma ngả đầu ra sau, nụ cười mờ dần. “Josh à, tớ cần nói với cậu một điều nữa. Và có thể đây là thời điểm tồi tệ nhất để nói ra chuyện này.”

Tôi nhăn nhó. “Nghe không có gì hứa hẹn cả.”

Em ngồi thẳng dậy và nhìn tôi, vẫn cầm tay tôi. “Vài tuần nữa năm học sẽ kết thúc, và tớ có cảm tưởng như đây sẽ là mùa hè lạ lùng nhất,” em nói. “Nhưng bố tớ bảo tớ đến Florida nghỉ hè. Tớ thực sự muốn thăm bố và dì Cynthia, nhất là em Rachel.”

Dù mới nắm tay Emma lần đầu nhưng tôi đã nhớ em rồi. Thật tuyệt khi nghỉ hè cùng nhau. Tôi vẫn muốn em không đi. Nhưng dù thế nào tôi cũng thấy mừng cho em.

“Tớ biết chuyện này có ý nghĩa đến thế nào với cậu mà,” tôi nói.

“Tớ biết là cậu biết.”

“Dĩ nhiên là thật ngốc khi tớ cố thuyết phục cậu ở lại đây cả mùa hè này.”

“Tớ đâu có định đi cả mùa hè,” em nói. “Có lẽ chỉ sáu tuần thôi.”

“Hay có lẽ bốn tuần?”

Emma cười toe. “Năm.”

“Bốn tuần rưỡi đi rồi tớ sẽ tổ chức tiệc mừng đón cậu về.”

Em cười phá lên. “Cậu mà tổ chức tiệc mừng đón người chỉ đi xa có mỗi bốn tuần rưỡi?”

“Vậy một cuộc hẹn hò thật thú vị thì sao?” Tôi chồm tới, tìm bàn tay của

em đang đặt lên bụng. Tôi mất thăng bằng và lún vào nhà bóng sâu hơn một chút.

“Tớ thấy vui vì giờ Facebook không còn nữa,” Emma nói. “Tớ ghét phải suốt ngày bị ám ảnh về những thứ tớ không muốn về tương lai của mình.”

“Tốt hơn hết là tập trung vào điều cậu muốn ấy,” tôi nói.

Môi em hé cười: “Tớ bắt đầu thấy được rồi.”

“Nhưng tớ muốn biết,” tôi nói, ghé sát hơn vào em, “điều này sẽ thay đổi thứ gì.”

Tôi cảm thấy hơi thở của em phả lên môi mình khi hai đứa cùng thì thầm: “Hy vọng là mọi thứ.”